Tess Gerritsen

Kupa Kızı

GİRİŞ

Simon Trott, gecenin karanlığını yırtan alevleri Cosima'nın güvertesinden izlemekteydi. Kısa aralıklarla
gerçekleşen patlamalar, sahilin birkaç kilometre ötesindeki yangını gittikçe daha da büyütüyordu.
Cosima'nın kaptanı yanına gelip, "Bu, o," dedi. "Max Havelaar. Birkaç dakika içinde batacağına eminim."
Sonra dümenciye dönüp, "Tam yol ileri," diye bağırdı.
Trott, "Kurtulan olacağını sanmıyorum," dedi.
"Biraz önce yardım çağrısı yaptılar. Birileri hala sağ olmalı."
"Şimdiye kadar çoktan ölmüşlerdir."
Alevler içindeki gemiye yaklaşmışlardı. Kaptan dümenciye, "Ağır al," diye seslendi. "Denizi tarayın. Kurtulan var mı, bakın."
Trott alevlerin ışığıyla aydınlanan denizi dikkatle taradı. Max Havelaar batmaya başlamıştı bile. Birkaç dakika içinde, bir daha asla ortaya çıkmayacak şekilde denizin dibine gömülecekti. Yeni bir patlamayla hava gündüz gibi aydınlandı ve Simon Trott, denizde hareket eden bir şey gördü. Havelaar'm birkaç yüz metre ilerisinde bir cankurta-

ran botu vardı. Hemen ardından, bottakilerin çığlıkları duyuldu. "Yardım edin! Buradayız!"
Kaptan geminin projektörünü sesin geldiği yöne çevirdi. "Bakın, hemen sagımızdalar."
"Görüyorum." Dümenci tekneyi bota doğru yöneltti. Trott bottakilerin konuşmalarını gayet rahat
duyabiliyordu. Bu faciadan kurtuldukları için sevinçten çıldırmış gibiydiler. Kaç kişi vardı, acaba? Çok iyi
göremiyordu, ama beş altı kişi olmalıydılar.
Kaptan, "Havelaar'ın tüm' tayfaları botta galiba," decfi.
"Mürettebatı güverteye çağınn. Onlara ihtiyacımız olacak."
Kaptanın çağrısı üzerine Cosima'nın tüm mürettebatı güvertede toplandı. Trott bottakileri artık tani olarak görebiliyordu. Altı kişiydiler. Max Havelaar'ın Napoli'den sekiz kişilik bir mürettebatla ayrıldığını duymuştu. Geriye kalan iki kişi hala denizde iniydiler, acaba?
Dönüp, sahile baktı. Dayanıklı bir adam sahile kadar yüzmeyi başarabilirdi.
Botun yanına gelmişlerdi. Trott, "Burası Cosima," diye bağırdı. "Kendinizi tanıtın."
Bottaki adamlardan biri, "Max Havelaar," diye karşılık verdi.
"Mürettebatınızın tamamı botta mı?"
"İki kişi öldü."
"Emin misiniz?"
"Evet. Adamlarımızdan birisi patlamadan sonra motor dairesinde mahsur kaldı." "Ya sekizinci adamınız?"
'Denize düştü. Yüzme bilmiyordu."
Bu durumda sekizinci adam da ölmüş, demekti. Trott kendi adamlarına baktı. Vereceği emri sessizce bekliyorlardı. Bottakilere, "Biraz daha yaklaşın," diye bağırdı. "Size halat atacağız."
Bottaki adamlardan biri halatı yakalamak için fine doğru uzandı. Tam o anda Trott adamlarına dönüp beklenen işareti verdi.
İlk mermi halata uzanan adamı delip geçti. Bağıracak fırsatı bile olmamıştı. Bottakiler Cosima'dan yağan mermilerin altında teker teker devrildiler. Otomatik silahlann gürültüsü, çığlıklarım bastırıyordu. Yaylım ateşi sona erdiğinde, hepsi ölmüştü.
Deniz son bir patlamanın alevleriyle kıpkırmızı kesildi. Max Havelaar büyük bir hızla sulara gömülüyordu. Birkaç saniye içinde tamamen battı.
Mermilerin açtığı delikler cankurtaran botunu da yavaş yavaş batınyordu. Cosima'nın tayfalarından biri botun batışını hızlandırmak için ağır bir demir attı. Bot ters döndü ve içindeki cesetleri suya dökerek hızla battı. Trott memnun bir şekilde başını salladı. "Buradaki işimiz bitti, Kaptan. Artık geri dönebiliriz."
7
Birden, birkaç yüz metre ileride beklenmedik bir kıpırtı gördü. Bir şey bir an için denizin üstüne çıkmış, sonra hemen yine dalgaların arasına gömülmüştü.
"Sağda! Ateş edin!" Tayfalar ona şaşkınlıkla bakıyorlardı. Kaptan, "Ne oldu?" diye sordu. "Bir şey mi gördünüz?" 8

"Evet. Suyun üstüne bir şey çıktı." "Ben göremiyorum." "Olsun, yine de ateş edin. İşi şansa bırakmayalım."
Tayfalardan biri silahını doğrultup ateş etmeye başladı. Hepsi dikkat kesilmiş, suda yeni bir kımıltı görmeye çalışıyorlardı. Ama hiçbir şey yoktu.
Trott düşünceli bir ifadeyle, "Bir şey gördüğümü sandım," diye söylendi.
Kaptan omuz silkti. "Artık hiçbir şey görünmüyor. Herhalde, balık filandı." Sonra dümenciye, karaya dönme talimatı verdi.
Cosima hızla yol alırken Trott gözlerini hala o noktadan ayıramıyordu. Bir an yine, gümüş rengi bir şeyin
suyun yüzeyine çıktığını görür gibi oldu. Gördüğü şey, bir saniye sonra yine yok oldu.

İçinden, "Balıktır," diye geçirdi ve omuz silkerek kaptan kabinine yöneldi.
Gördüğü şey mutlaka bir balık olmalıydı.

BİRİNCİ BÖLÜM

"Senden istediğim zor bir şey değil ki! Sadece, küçük bir hırsızlık." Veronica Cairncross'un güzel gözleri
yaşla doluydu. Üzerinde sırtı neredeyse beline kadar açık ipek bir tuvalet vardı. Gösterişli bir topuz halinde
toplanmış kızıl-kahve saçları incilerle süslüydü. Otuz üç yaşındaydı ve yirmi beş yaşında olduğundan daha da
güzeldi. Yıllar ona zenginliğin ve unvanın yanı sıra zarafet de kazandırmıştı.
Ama onca yıldır hiç değişmeden kalmış bir özelliği vardı: Hala çok aptaldı.
Aptal olmasa, o anda içinde bulunduğu saçma sapan duruma düşer miydi?
Ve her zamanki gibi, bu durumdan kurtulmak için Jordan Tavistock'tan yardım istiyordu.
Jordan ona yardım etmek isterdi, aslında. Ama bunun için yapması gereken şeyi kabul etmesi olanaksızdı.
"Böyle bir şeyi asla yapamam, Veronica. Kusura bakma, ama bu sefer sana, hayır, demek zorundayım."
"Lütfen, beni geri çevirme, Jordan! Bana yardım etmezsen mahvolurum. Eğer o mektupları Oliver'e
gerçekten gösterirse..."
"Zavallı Ollie küçük bir sinir krizi geçirir. İkiniz birkaç gün birbirinize küs kalırsınız, sonra seni affeder." "Ama ya affetmezse? Ya... Ya..." Veronica'nın gözleri dehşetle irileşmişti. "Ya benden boşanmak isterse?" Jordan iç çekti. "Bunu daha önce düşünmeliydin, Veronica!"
"Sorun da bu, ya! Düşünemedim, işte." "Evet, belli oluyor!"
"Guy'un böyle bir şey yapacağını nereden bileyim? Bu adamı hiç anlamıyorum. Sanki aramızda büyük aşk falan varmış gibi... Beraber biraz eğlendik, o kadar. Böyle bir sorun yaratmasına hiç gerek yoktu. Bir beyefendi hiç böyle şey yapar mı?" "Hayır, hiçbir beyefendi böyle bir şey yapmaz."
"Eğer yazdığım o mektuplar olmasaydı her şeyi inkar edebilirdim. Bu durumda Guy'un sözüne karşılık, benim sözüm olurdu. Ollie'nin o serseri yerine bana inanacağına eminim. Ama mektuplar işi berbat ediyor." "O mektuplarda ne olduğunu öğrenebilir miyim?"
Veronica kıpkırmızı kesilerek başını önüne eğdi. "Şey, yazmamam gereken şeylerdi." "Aşk ilanı falan mı?" "Daha da kötü." "Yani... Açık saçık şeyler mi?" "Şey, evet."
Jordan sıkıntıyla iç çekti. Bir zamanlar bu kadına aşık olduğunu sandığına inanamıyordu. Ama tabii,
bu yıllar önce olmuş bir şeydi. O sırada daha yirmi iki yasında saf bir delikanlıydı. Veronica Dooley'i, eski bir okul arkadaşının kodlunda gezdiği günlerde tanımıştı. Veronica sevgilisinden bıkar bıkmaz gözüne Jordan'ı kestirmişti. Jordan birkaç hafta boyunca bu güzel kıza sırılsıklam aşık olduğunu sanmıştı. Ama sonra ne kadar yanıldığını an-lâyinca dostça ayrılmışlardı. Sonraki yıllar boyunca da bu dostluk sürmüştü. Bu arada Veronica, kendisin-den yirmi yaş büyük olan Sir Oliver Cairncrossia ev-lenmiş

ve böylece istediği zenginliğe kavuşmuştu. "Sana tavsiyem, bu konuda dürüst davranman. Ollie'ye her şeyi
anlat. Bence seni sonunda mutlaka
affedecektir."

"Ama o affetse bile mektup sorunu çözülmüş olmuyor ki. Guy onları Oliver'in dostlarına gösterebilir. Tanrım, böyle bir rezaleti düşünmek bile istemiyo-,rum!" "Sence Guy bu kadar alçalabilir mi?"
"Daha kötüsünü bile yapar. Elimden gelse onu parayla satın almayı deneyebilirdim. Ama Monte Carlo kumarhanelerinde o kadar çok para kaybettim ki! Ollie sonunda harcamalarımı denetlemeye başladı. Senden de borç alamam. İnsanın dostlarından isteyeme-yeceği bazı şeyler var." Jordan soğukça, "Hırsızlık da, bunlardan biri," dedi.
"Ama bu hırsızlık değil ki! O mektupları ben yazdım. Yani, onlar aslında bana ait. Hem bu iş hiç. zor olmayacak, Jordan. Mektupları nerede sakladığını biliyorum. Cumartesi günü de kardeşinin nişan partisi var. Guy'u nişana davet edersen... "
"Beryl o adamdan nefret eder! Onu davet etmeyi asla kabul etmeyecektir."
"Olsun; sen bir yolunu bulursun. Guy sizin malikanede şampanyalarla oyalanırken sen de..."
"Evine girip hırsızlık yaparım, öyle mi? Ya yakalanırsam ne olacak?"
"Yakalanmazsın ki. Guy'un hizmetkarları cumartesi günleri izin kullanıyorlar. Ev tamamen boş olacak. Hem yakalansan bile, bunun bir şaka olduğunu söylersin. Giderken yanına şişme kadın filan alırsın. Guy'un yatağına bırakıp onu şaşırtmak istediğini söylersin. Sana inanırlar. Bir Tayistock'un sözünden kim kuşkulanırla?"
"Bunun için mi benden yardım istiyorsun? Bir Tavistock olduğum için mi?"
"Senden bunu, tanıdığım en akıllı adam olduğun için istiyorum. Bugüne kadar sana verdiğim sırları hep sakladığın için..." Bir an duraksadı. "Ve bu dünyada güvenebileceğim tek insan olduğun için." Jordan yavaşça iç çekti. Kapana kısıldığını biliyordu.
Veronica yumuşacık bir sesle, "Tamam mı, Jor-die?" diye mırıldandı. "Bana yardım edecek misin?" "Bunu düşüneceğim." Jordan arkasına yaslanıp, atalarının portrelerine baktı. Tavistock erkeklerinin hepsi saygıdeğer beyefendilerdi. İçlerinden hiç hırsız çıkmamıştı. O güne kadar.
Saat ll'de hizmetkarların katındaki ışıklar söndü. Yaşlı Whitmore her zamanki gibi, programı bir sa
niye bile aksatmadı. Saat 9'da tüm evi dolaşıp kapılarla pencereleri kontrol etti. 9:30'da yukarı çıkıp, mutfakta biraz oyalandıktan sonra 10'da kendi odasına çıkıp televizyon seyretti ve ll'de de ışığını söndürdü. Son bir hafta içinde VVhitmore bu programı hiç aksatmadan uygulamıştı. Cumartesi gününden beri Guy Delancey'in evini gözetlemekte olan Clea Rice, adamın öldüğü güne kadar bu programa sadık kalacağını düşünmeye başlıyordu. Ne de olsa, uşakların görevi patronlarının hayatlarını düzenli hale getirmekti. Bu durumda kendi hayatlarının da düzenli olması çok doğaldı.
O anda Clea'nın kafasını kurcalayan tek soru," adamın ne zaman uykuya dalacağıydı. Ayağa kalkıp, kan dolaşımını hızlandırmak için bacaklarını sallamaya başladı. Üzerine oturduğu çimlerin nemi pantolonuna işlemişti. Ilık bir gece olmasına rağmen vücudu buz gibiydi. Üşümesinin tek nedeninin, giysilerinin ıslaklığı olmadığını biliyordu. Heyecandan üşüyordu. Ve bir de, tabii, korkudan. Korkusu çok fazla değildi, gerçi. Yakalanmayacağına emin olacak kadar kendine güveniyordu. Ama yine de, bir terslik olabilirdi, tabii.
Uşağa uyuması için yirmi dakika zaman tanımaya karar verdi. Geçen her dakikanın aleyhine işlediğini biliyordu. Guy Delancey partiden erken dönebilirdi. Clea o dönmeden işini bitirip evden uzaklaşmak istiyordu.
Evet, uşak artık uyumuş olmalıydı. Hızla eye doğru koşmaya başladı. Kapıya ulaştığında durup etrafı dinledi. Evden hiçbir ses gelmiyordu. Guy Delancey'in köpeklerden nefret etmesi işini 14

kolaylaştırmıştı. O anda bir de bekçi köpekleriyle uğraşacak hali yoktu.

13
Kapıyı yokladı. Tahmin ettiği gibi, kilitliydi. Ama yine tahmin ettiği gibi, kilit yeterince iyi değildi. İngilizler emniyet konusunda yeterince tedbirli değillerdi. Cebindeki maymuncukla kilidi açmak sadece birkaç saniyesini aldı.
Eve girince ilk olarak çalışma odasına yöneldi. Pencerelerden içeri sızan ay ışığı altında, raflardaki kitapları görebiliyordu.
Sıra işin zor tarafındaydı. Keşmir Yıldızı neredeydi? Çalışma odasında olamazdı. Burası eve gelen tüm misafirlerin rahatça girebilecekleri bir yerdi ve hırsızlara karşı da hiçbir güvenliği yoktu. Yine de, odayı çabucak aradı. Keşmir Yıldızı yoktu.
Mutfağa ve yemek odasına bakmaya gerek yoktu. Delancey hizmetkarların kolayca ulaşabilecekleri bu yerlerin emniyetli olmayacağını bilirdi. İlk kattaki diğer odaları da gözden geçirdi. Keşmir Yıldızı yoktu.
Bu durumda, aramayı ikinci katta sürdürecekti.
Kedi sessizfiğiyle merdivenleri tırmandı. Koridora geldiğinde bir an durup etrafı dinledi. Hiç ses yoktu. Sol tarafta hizmetkarların odalarının bulunduğunu biliyordu. Delancey'in yatak odası sağ tarafta olmalıydı. Sağa döndü ve doğruca koridorun ucundaki odaya girdi. Kapı kilitli değildi. Sessizce içeriye süzüldü.
Balkon penceresinden içeri parlak bir ay ışığı süzülüyordu. Işık, Clea'nın etrafını iyice görmesini sağlayacak kadar güçlüydü. Delahcey'in yatak odası ger-
15
çekten çok büyüktü. Duvarlar yağlıboya tablolarla kaplıydı. Delancey'in yatağı içinde en az beş kişinin uyuyabileceği kadar genişti. Yatağın etrafında yine kocaman dolaplar ve komodinler vardı. Balkon kapısının yanma da, iki sandalye ve bir masadan oluşan oturma grubu yerleştirilmişti. Clea iç çekti. Bu odayı aramak saatler sürerdi.
Geçen her dakikanın aleyhine işlediğini bildiği için hızla işe koyuldu. Önce yazı masasını arayıp, içinde gizli
göz olup olmadığına baktı. Keşmir Yıldızı yoktu. Sonra komodinleri araştırdı, kat kat giysilerin altına baktı.
Keşmir Yıldızı yoktu. Son olarak, bir duvarı tamamen kaplayan giysi dolabına yöneldi. Tam kapısını açmak
üzereyken hiç beklenmedik bir ses duydu ve olduğu yerde donup kaldı.
Evin dışından gelen bir sürtünme sesiydi bu. Birkaç saniye sonra sesi yine duydu.
Hemen balkon kapısına koştu. Dışarıda garip bh şey olduğunu anlamıştı. Balkon demirlerine sarılmış
sarmaşıkların yaprakları şiddetle sarsılıyordu. Yaprakların arasında bir gölge gördü. Adamın sarı saçlarını
fark etti ve hemen içeri koşup dolaba gizlendi.
İşte bu, hiç beklemediği bir şeydi. Rakip bir hırsızla karşılaşmak aklının ucundan bile geçmemişti. Balkondan gelen sesleri duyunca yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Rakibi gerçekten beceriksiz bir hırsızdı. Yaşlı VVhitmore bu sesi duymadıysa, sağır, demekti.
Balkon kapısı yavaşça açıldı. . Clea giysilerin arasına sokuldu. Yardam onu yakalarsa? Ne yapardı, acaba? Saldırır mıydı? Clea korunmak için yanında hiçbir şey getirmemişti. Yeni bir gürültü duydu, sonra bir erkek sesi, "La-
16

net olsun," diye söylendi.
Bu adam gerçekten de çok beceriksizdi. Böyle giderse kendini yakalatması an meselesiydi.
Ayak seslerinin yaklaştığını duydu. .Dolabın arka tahtasına yaslanıp askıdaki giysileri üzerine çekti. Tam o anda dolabın kapısı açıldı. Adam giysileri çabucak karıştırdıktan sonra bir çekmeceyi açtı. Bir yandan da kendi kendine söyleniyordu.

"Ben aptalın tekiyim. Beni bu işe sürüklemesine izin vermemeliydim!"
Clea merakını yenemedi ve kapının aralığından dışarıya baktı. Adam söylenerek açık bir çekmeceyi karıştırıyordu. Son derece biçimli bir yüzü vardı. Sarı saçları, sarmaşıklara karşı verdiği savaşın sonunda biraz dağılmıştı, işin garibi, hiç de hırsız gibi giyinme-mişti. Smokini ve papyonuyla hırsızdan çok, sosyete partisi kaçkınına benziyordu.
Çekmeceyi karıştırdı ve en sonunda memnuniyetle içini çekti. Clea onun çekmeceden ne aldığını göremedi. Aldığı şeyin Keşmir Yıldızı olmaması için dua ediyordu. Bu kadaf yaklaşmışken onu elinden kaçırmaya dayanamazdı.
Kendini tutamayıp başını çıkardı ve adamın aldığı şeyi görmeye çalıştı. Adamın aniden dönüp dolap kapağını açmasını hiç beklemiyordu. Korkuyla geri çekildi ve omuzunu gürültüyle duvara çarptı. Odaya uzun bir sessizlik çöktü.
Sonra el fenerinin ışığı yüzüne çarptı: Işık yüzünden adamı göremiyordu, ama onun kendisini gördüğünü biliyordu. Bir an ikisi de hiç ses çıkarmadan oldukları yerde kaldılar. Adam, "Sen de kimsin?" diye söylendi.
17
Dolabın dibine kıvrılmış olan gölgeden hiç ses çıkmıyordu. Jordan ışığı yaklaştırıp dikkatle baktı ve dolaptakinin gözlerine dek indirmiş olduğu kasketi, yüzündeki siyah boyalan ve üzerindeki siyah giysileri gördü.
"Son defa soruyorum: Sen de kimsin?"
Yanıt olarak sadece, gizemli bir gülümseme aldı. Sonra siyahlı gölge panter gibi dolaptan fırladı. Jordan telaşla geri çekildi ve yatağın üstüne düştü.
Gölge balkona doğru kaçıyordu. Jordan hızla atılıp onu kolundan yakaladı. İkisi birlikte yere yuvarlandılar. Gölge ondan kurtulmak için tekmeler atıyordu. Sonra Jordan onun elinde parlak bir şey gördü ve göğsüne dayanan mektup açacağı karşısında dehşetle donakaldı.
Bir anlık duraksamadan sonra hızla atılıp rakibinin bileğini kavradı ve mektup açacağını aldı. Adam kurtulmak için altında kıvranıyordu. Boğuşmaları sırasında, Jordan'ın eli adamın kasketine çarptı. Kasketten kurtulan uzun, san saçlar ay ışığında altın gibi parladı. Jordan şaşkınlıktan donup kaldı. Bir kadındı!
İkisi de hiçbir şey söylemeden birbirlerine baka-kaldılar. Boğuşmadan nefes nefese kalmışlardı. Bir kadın! Jordan vücudunda hiç beklenmedik bir hareketlenme hissetti. Kadın, vücudunun altındaydı. Sıcaklığını duyabiliyordu. Çok yakındı. Ve tam bir dişiydi. Üstelik, Jordan'ı tahrik ettiğini de fark etmiş olmalıydı. Kadın, "Bırak gideyim," diye fısıldadı.
18

"Önce kim olduğunu söyle." "Söylemezsem ne yaparsın?" "Söylemezsen ben... ben..." Kadın alayla gülümsedi.
Hızla odaya yaklaşan ayak sesleri Jordan'ı kendine getirdi. Kapıdan yaşlı bir erkek sesi yükseldi. "Kim var orada?"
İkisi birden hızla fırlayıp balkon kapısına koştular. Kadın ondan daha hızlıydı; birkaç saniye içinde sarmaşıklardan inmeye başlamıştı. Jordan onu takip edip yere ulaştığında kadın bahçe kapısına varmak üzereydi.
Jordan hızla koşup onu yakaladı. "Ne işin vardı burada?" "Ya senin?"
O anda yatak odasının ışıkları yandı ve balkondan bir ses yükseldi. "Pis hırsızlar! Sakın geri dönmeye kalkmayın. Hemen şimdi polisi arıyorum."
Kadın kolunu kurtarıp kapıya atıldı. "Burada daha fazla oyalanacak değilim!" Jordan iç çekti. "Haklı, galiba." Ve koşmaya başladı.
•Yaklaşık bir kilometre kadar, hiç durmadan yan yana koştular. Kadın hiç de yorulacak gibi görünmüyordu. Vücudunun formda olduğu belliydi. Ormanın güvenli karanlığına ulaşıp durduklarında nefesi bile hızlanmamıştı.

Jordan ise yere yığılmak üzereydi. Nefes nefese, "Galiba hayatını kazanmak için yaptığın iş bu," diye söylendi.
"Ben hırsız değilim!"
"Ama hırsız gibi davranıyorsun. Hatta, hırsız gibi 19
giyiniyorsun."

Bilgi ve Paylaşım Platformu
"Ben hırsız değilim." Kadın bir an duraksadi. "Ya sen?" "Tabii ki, hırsız değilim!"
"Bakıyorum, çok alındın." "Hayır, ben demek istedim ki... ne demek istedim?"
Kadın masum bir ses tonuyla, "En ufak bir fikrim bile yok," diye mırıldandı.
Jordan omuzlarını dikleştirip, "Ben hırsız değilim," diye tekrarladı. "Sadece... Ufak bir şaka hazırlıyordum." "Ah, anlıyorum." Kadının ona inanmadığı belliydi. Jordan onun çok güzel olduğunu fark etti. Ufak tefek olmasına rağmen tam bir dişiydi.Boğuşma sırasında vücutlarının temasını hatırlayınca her yanını ateş bastı. Ondan elinden geldiğince uzaklaşıp bakışlarını yüzüne dikti. Boyalar yüzünden yüzünü tam olarak göremiyordu, ama bir daha duyduğunda sesini tanıyacağına emindi. Kedi hırıltısı gibi boğuk ve seksi bir sesi vardı. Konuşması İngiliz'e benzemiyordu. Amerikalı olabilirdi.
Kadın ona hala kuşkulu gözlerle bakıyordu. "O dolaptan ne aldın peki? Bu da mı şakanın bir parçasıydı?" Jordan kıpkırmızı kesildi. "Bunu... gördün mü?"
"Gördüm," dedi kadın alayla gülerek. "Bana pek şakaymış, gibi gelmedi."
Jordan ceketinin altına uzanınca kadın hemen telaşla geri çekildi. Jordan, "Merak etme," dedi. "Silah filan değil. Sadece, kemerime bağlı bir çanta." Çantayı
açtı ve içinden çıkan plastik şey genişleyip çıplak bir kadın vücuduna dönüştü. "Silah falan değil. Sadece, şişme kadın."
Kadın yaklaşıp dikkatle baktı. "Yani... Her şeyi yerli yerinde mi?" Jordan kıpkırmızı kesildi. "Şey, bilmiyorum. Denemedim." Kadın ona hala kuşkuyla bakıyordu.
Jordan plastik şeyi tekrar çantaya tıkıştırdı. "Bu, • eve sadece şaka yapmak için girdiğimi kanıtlıyor." "Hayır. Sadece, yakalanma ihtimaline karşı bir mazeret yaratmak istediğini kanıtlıyor." "Peki, sen de yanında bir mazeret getirdin mi?"
"Benim yakalanmak gibi bir niyetim yoktu. İşler gayet iyi gidiyordu. Tabii, sen içeri dalana kadar."
"Yolunda giden neydi? Hırsızlık mı?"
"Söyledim ya, ben hırsız değilim."
"Öyleyse, neden gizlice eve girdin?"
"Bir şeyi kanıtlamak için."
"Neymiş o kanıtlayacağın şey?"
"Eve gizlice girilebileceği. Mr. Delancey'e, iyi bir güvenlik sistemine ihtiyacı olduğunu kanıtladım. Bu sistemi de benim şirketim kuracak."
"Yani, bir güvenlik şirketinde mi çalışıyorsun? Hangisinde?" "Neden soruyorsun?"
"Kardeşimin nişanlısı da o sektörde. Sizin şirketi biliyor olabilir."
Kadın ona gülümsedi. "Nimrod Associates'de çalışıyorum." Sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. "Bekleyin. Miss... "
Kadın ona elini sallayıp yürümeye devam etti.
"Ama adınızı öğrenemedim." "Ben de sizinkini. En iyisi, böyle kalsın." Birkaç saniye sonra gözden "kayboldu. Kadının İttiği anda hava birden soğumuştu, sanki. Böyle bir adınla karşılaştığını kanıtlayan tek şey, vücudunda-' istekti.
Onun gitmesine izin vermemeliydi. Ne de olsa, hırsızdı.
f Ama başka ne yapabilirdi ki? Onu polisle mi, teslim edecekti? Peki, kendisinin Guy Delancey'in odamda ne aradığını nasıl açıklayacaktı? 'f İç çekip, bir kilometre öteye park

ettiği arabasına doğru yürümeye başladı. Malikanesine dönmek için lâcele etmeliydi. Misafirler onun yokluğunu fark etmiş olabilirlerdi. I En azından, amacına ulaşmış, Veronica'nın mektuplarını geri almıştı. Onları kadına geri verecek ve 'minnet dolu teşekkürlerini dinleyecekti. Ne de olsa, ' Jordan sayesinde evliliği ve itibarı kurtulmuştu. . Sonra da, büyük bir zevkle Veronica'nın canına .okuyacaktı!
20

21
22
İKİNCİ BÖLÜM

Chetwynd malikanesinde parti tam gaz devam ederken, pencerelerden dışarıya kahkaha ve müzik sesleri taşıyordu.
lordan malikanenin girişinde durakladı. İçeriye hangi yoldan girmesi daha doğru olurdu? Arka merdivenlerden mi? Hayır, o zaman mutfaktan geçmesi gerekirdi ve hizmetkarların bundan kuşkulanacaklarını biliyordu. Sarmaşıklardan Hugh Amca'nın odasına tırmansa? Ama hayır, o akşam sarmaşıklarla yeterince boğuşmuştu. Galiba en iyisi eve ön kapıdan girmek ve misafirlerin kendisini fark etmemeleri için dua etmekti.
Papyonunu düzeltip smokin ceketindeki yaprakları silkeledi ve ön kapıdan içeri girdi. Şansına, girişte kimse yoktu. Partinin verildiği balo salonunun önünden ayaklarının ucuna basarak geçip
merdivenlere yöneldi. İkinci kata ulaşmak üzereyken aşağıdan bir ses yükseldi.
"Jordie, saatlerdir ortada yoksun! Yine nerelere kayboldun?"
lordan iç çekip arkasına döndü ve merdivenin altında duran kız kardeşini gördü. Beryl o gece her za
mankinden güzeldi. Siyah saçlarını tepesinde toplamış, omuzlarını çıplak bırakan yeşil bir tuvalet giymişti, lordan aşık olmanın kardeşine yaradığını düşündü. Richard VVolfla birlikte olmaya başladığı andan beri yüzünde hep mutluluk dolu bir gülümseme vardı. Ama bu kez o gülümsemenin yerinde yeller esiyordu.
Beryl, ağabeyinin buruşmuş ceketine, kirlenmiş pantolonuna ve çamurlu ayakkabılarına bakıp kuşkuyla başını salladı. "Tanrım, nerede olduğunu sormaya korkuyorum." "Öyleyse, sorma."
"Yine de, soracağım. Sana ne oldu böyle?"
Jordan omuz silkip merdivenleri çıkmaya devam etti. "Yürüyüşe çıktım."
"Hepsi bu kadar mı?" Beryl eteklerini toplayıp onun arkasından koşturdu. "Önce, beni şu korkunç Guy
Delancey'i davet etmeye zorladın. Adam kadehleri art arda devirip, hanımların popolarını çimdikli-yor. Sonra
da, bir anda ortadan kayboldun. Geriye de bu halde döndün."
Jordan odasına girdi. Kardeşi de onu takip etti.
"Yürüyüşüm biraz uzun sürdü."
"Parti de öyle!"
Jordan iç çekti. "Beryl, Guy Delancey konusunda özür dilerim. Ama sana bu konuda bir şey söylemem olanaksız. Söylersem, bana verilmiş bir sırra ihanet etmiş olurum." . "Ben sır tutmasını bilirim."
"Ben de. Sana bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum."
"İyi, o zaman hiç olmazsa üstünü değiştir. Yoksa misafirler, sarmaşıklara tırmanmanın nedenini merak edebilirler."

Beryl gittikten sonra Jordan aynada kendine baktı ve ön cebinden, tırmandığı sarmaşığın bir yaprağının sarktığını görerek irkildi.
Yeni bir smokin giyip saçlarını taradıktan sonra, konukların arasına karışmak üzere aşağıya indi. Gece yansını geçmiş olmasına rağmen parti hala, bir buçuk saat önceki gibi canlıydı. Şampanya su gibi akıyordu. Jordan bir kadeh şampanya alıp kalabalığa karıştı.
Ortadan yok olduğunu kimse fark etmemişti. Birkaç arkadaşıyla sohbet ettikten sonra açık büfeye yö-nelip karnını doyurmaya başladı. Hırsızlık zor işti. İnsanı kurt gibi acıktırıyordu.
Burnuna dolan keskin bir parfüm kokusuyla arkasına baktı ve Veronica Cairncross'u gördü. Kadın son derece heyecanlıydı. "Ee, ne oldu? Nasıl gitti?"
"Pek iyi gittiği söylenemez. Hizmetkarlar hakkında yanılmışsın, içlerinden biri evdeydi. Neredeyse, yakalanıyordum."
"Aman Tanrım, olamaz! Yoksa, mektupları..." "Merak etme, aldım. Hepsi yukarıda."
"Aldın mı?" Veronica'nın güzel yüzü mutluluk dolu bir gülümsemeyle aydınlandı. Kendini tutamayıp Jordan'ın boynuna sarıldı ve bu arada tabağındaki etlerin üstüne dökülmesine yol açtı. "Jordie, hayatımı kurtardın!"

23
24
KUPA KIZT
"Biliyorum." Veronica'nın kocasının onlara doğru geldiğini görerek geri çekildi. "Ollie buraya geliyor." "Öyle mi?" Veronica arkasına dönüp kocasına ne-
şeyle gülümsedi. "Hayatım, nerelerdeydin? Kalabalıkta seni bir türlü bulamadım." "Beni pek (izlemişe benzemiyorsun." Sir Oliver, Jordan'a ateş saçan gözlerle baktı.
Jordan ona acıdı. Veronica gibi bir kadınla evli olmak hiç kolay değildi. Sir Oliver soylu ve zengin bir aileden geliyordu. Ailesi, bisküvi imalatı işinden büyük bir servet yapmıştı. Yaşlı ve çirkin olmasına rağmen, bu servet sayesinde güzel Veronica'yı elde edebilmişti.
Sir Oliver, "Geç oluyor," diye söylendi. "Artık eve dönsek iyi olacak, Veronica." "Bu kadar erken mi?" "Yarın sabah bir toplantım var. Üstelik, kendimi çok yorgun hissediyorum."
Veronica iç çekti. "Peki, gidelim." Sonra imalı bir gülümsemeyle Jordan'a baktı. "Bu gece çok rahat uyuyacağıma eminim."
Onlar gittikten sonra Jordan ceketine baktı ve dökülen etten kolunun yağlanmış olduğunu görerek iç çekti. Bir gecede iki smokin harcamıştı.
Müstakbel eniştesi Richard Wolfu müzisyenlerin yanında buldu. Wolf son derece mutlu görünüyordu. "Ee, onur konuğumuz bu akşam nasıllar?"
Richard neşeyle gülümsedi. "Harika! Tek sorun, herkesle el sıkışmaktan kolumun ağrıması."
"Yeni damat olmak kolay değil, tabii." O sırada biraz ötede yanındaki kadına, neredeyse içine girecek kadar sokulmuş olan Guy Delancey'in neşeli kahkahası patladı. Jordan yüzünü buruşturdu. "Bakıyorum parti bazılarının çok hoşuna gidiyor."
"Öyle görünüyor. İnanır mısın, Jordan, adam biraz önce Beryl'e kur yapmaya kalktı. Hem de benim yanımda!"
"Nişanlının namusunu korumuşsundur, herhalde."
Wolf bir kahkaha attı. "Gerek kalmadı. Beryl kendini gayet iyi koruyor."
Delancey'in eli, yanındaki kadının belindeydi ve yavaş yavaş daha aşağılara doğru yol alıyordu.
Richard, "Kadınların böyle bir erkekte ne bulduklarını anlayamıyorum," diye söylendi.
"Belki cinsel çekim." Delancey yakışıklı sayılırdı, ama aynı zamanda çekilmez bir adamdı. Jordan, Vero-
nica'yı bu adama çeken şeyin ne olduğunu çok merak ediyordu. Ama kadın en sonunda ondan kurtulmuştu.
"Baksana, Richard, hiç Nimrod Associates, diye bir güvenlik şirketi duydun mu?"

"İngiliz şirketi mi, yoksa yabancı mı?" "Emin değilim. Sanırım İngiliz şirketi." "Hiç duymamıştım. İstersen
bir araştırayım." "Teşekkür ederim."
"Bu şirketle neden ilgilendiğini öğrenebilir miyim?"
"Şey... Bu akşam adı geçti de."
Richard ona yanık kokusu almış gibi baktı. Adamın emniyet kökenli olması bazen bu tür sorunlar yaratabiliyordu. Sezgileri çok güçlüydü. Jordan'ın bu ani ilgisi üzerine kafasında soru işaretleri oluşmaya başlamıştı.
Şansına, tam o anda Beryl bilmeden yardımına koştu. Richard'ın kafasındaki sorular, nişanlısıyla 27
öpüştüğü anda uçup gitti. İkinci öpücükse, onu bastığı yeri bile göremez hale getirdi. Jordan kadehindeki şampanyayı bir bitirirken, genç nişanlıların hormonlarının çok iyi çalıştığını düşünüyordu. Birbiri ardına içtiği şampanyalar sayesinde kendi hormonları da hızlanmaya başlamıştı. Tabii, bir de, o kadının yarattığı etki vardı.
Nedense, o kadını bir türlü kafasından atamıyordu. Boğuk sesi, kahkahası ve boğuşurken altında kıvranan vücudu her an aklındaydı.
Kadehini bir köşeye bıraktı. Bu akşamlık içkiye ara verse iyi olacaktı. Kısa bir süre önce yaşadıklarını düşünmek onu yeterince sarhoş ediyordu. Kendine bir soda almak için garson aranırken, Hugh Amca'nın içeriye girdiğini gördü.
Hugh Amca gece boyunca mükemmel bir ev sahipliği yapmıştı. Yeğenini nişanlandıran mutlu bir amca olarak, torunu yaşındaki kızlarla bile neşeyle flört etmişti. Ama o anda hiç de neşeli görünmüyordu.
25
26

Doğruca Guy Delancey'in yanına gitti. İkisi kısaca konuştular, sonra Delancey telaşla kapıya koştu. Jordan merakla, "Ne oldu, acaba?" diye mırıldandı.
O sırada Hugh Amca yanlarına geldi. Oldukça endişeli görünüyordu. "Hay aksi!" Beryl merakla, "Ne oldu?" diye sordu.
"Guy Delancey'in uşağı arayıp, eve hırsız girdiğini söyledi. Galiba sarmaşıklara tırmanarak balkona atlamış ve doğruca Guy'un yatak odasına girmiş. Üstelik, uşağın da evde olduğu bir sırada!" Richard, "Bir şey çalınmış mı?" diye sordu. 28
KUPA KİZİ
"Henüz bilinmiyor." Hugh Amca bir an duraksa-dıktan sonra, "Neredeyse suçu bizde arayacağım," di-, ye devam etti.
"Bizde mi?" Jordan zorlama bir kahkaha attı. "Neden?"
"Delancey'i davet etmeseydik, hırsız eve girmeye cesaret edemezdi."
Jordan, "Bence bu çok saçma," diye atıldı. "Hırsız... Yani, gerçekten hırsızsa..."
Beryl, "Neden hırsız olmasın ki?" diye sordu.
"Yani... Hemen kesin sonuca varmamak gerek, diye..."
Hugh Amca, "Tabii ki hırsızdı," diye söze karıştı. "Öyle olmasa Guy'un evine neden girsin ki?" "Başka bir açıklaması olabilir. Öyle değil mi?" Bu soruya kimse yanıt vermedi.
Jordan gülümseyerek sodasından bir yudum aldı. Kız kardeşinin, kuşkuyla ona baktığının farkındaydı. Otel odasına döndüğünde telefon çalıyordu, ama yetişemeden kapandı. Clea kısa bir süre sonra telefonun yeniden çalacağına emindi. Tony, hiç kuşkusuz, meraktan ölmek üzereydi.
Oysa, Clea henüz onunla konuşacak halde değildi. Önce bu gece yaşadığı kabusu atlatıp, yeni bir plan hazırlamak istiyordu.

Çantasını açıp, uçakta ikram edilen küçük konyak şişesini çıkardı. İçkisini yudumlarken aynada kendini inceliyordu. Yüzündeki boyalan arabada silmişti, ama şakaklarında ve burnunda hala izler vardı. 2q
Banyoya girip yüzünü yıkadı.
O sırada telefon yeniden çalmaya başladı. Hemen odaya geçip ahizeyi kaldırdı. "Alo?" "Clea? Nasıl gitti?" Clea yavaşça iç çekip yatağa oturdu. "Alamadım." "Eve giremedin mi?"
"Tabii ki, girdim. Çok yaklaşmıştım, Tony. Aşağı katı aradım, ama orada'değildi. Tam ikinci katı arıyordum ki,birisiyle karşılaştım." "Delancey'le mi?"
"Hayır. İster inan, ister inanma, başka bir hırsız- . la!" Clea kendini zorlayarak bir kahkaha attı. "Galiba, Delancey'in evi hırsızlar için popüler bir yer."
Tony uzun bir sessizlikten sonra, "Gördüğünün başka bir hırsız olduğuna emin misin?" diye sordu. "Van YVeldon'un adamlarından biri olmasın?"
Bu adı duymak bile Cl.ea'nm tüylerini diken diken etti. "Değildi."
"Buna emin misin? Planını tahmin etmiş olabilirler. Şimdi onlar Keşmir Yıldızı'nın peşine düşecekler." . "Beni takip etmiş olamazlar. Buna çok dikkat ettim." "Clea, sen bu insanları tanımıyorsun."
"Ben mi tanımıyorum? Hayır, Tony. Onların nasıl adamlar olduklarını benden iyi bilen kimse yoktur." Tony, "Özür dilerim," dedi. "Tabii ki, biliyorsun. Sadece, son zamanlarda bazı şeyler duydum da." "Ne gibi?"
"Van VVeldon'un Londra'da tanıdıkları var. Hem de, oldukça önemli yerlerde." "Onun her yerde tanıdıkları var." 30

Tony kısa bir duraksamadan sonra, "Başka bir şey daha duydum," diye devam etti. "Sana biçtikleri fiyatı
yükseltmişler. Şu anda tam bir milyon dolar ediyorsun. Tabii, ölü olarak."
Clea'nın elleri titremeye başlamıştı. Sakinleşmek için konyaktan koca bir yudum aldı.
"Bence, artık polise gitmelisin."

"Tekrar aynı hatayı yapacak değilim, Tony."
"Ama başka ne yapabilirsin ki? Bütün hayatın boyunca kaçıp saklanacak mısın?"
"Kanıt çok yakınımda,. Tony. Onu ele geçirdiğim anda her şey biter. O zaman bana inanmak zorunda
kalırlar."
"Bu işi kendi başına yapamazsın, Clea." "Yaparım. Yapmak zorundayım."
"Delancey evine hırsız girdiğini anlamıştır. Yirmi dört saat içinde o eve en son güvenlik sistemlerini kurdurur."
"Ben de eve girmek için başka bir yol bulurum." "Nasıl." "Ön kapıdan, tabii ki. Adamın zayıf bir yönü var: Kadınlar." "Hayır, bunu yapamazsın!" "Merak etme, onunla başa çıkarım."
"Böyle bir şeyi düşünmek bile istemiyorum, Clea. Seni o adamla beraber... Hayır, asla olmaz. Ben hemen polise gidiyorum."
"Tony, inan ki, bu işin başka y olu yok. Bak, şu anda biraz olsun rahat durumdayım. Van VVeldon'un, nerede olduğumu bulması en az bir hafta alır. Bu bir hafta içinde işi halledebilirim." "DelanceyTe uğraşmak kolay olmayabilir."
"Korkacak bir şey yok. Ben onun için yeni bir avdan başka bir şey olmayacağım. Üstelik, zengin rolü yaparsam iyice ilgisini çekerim." "Ya sana çok fazla ilgi gösterirse?"
Clea bunun ne anlama geldiğini biliyordu. O iğrenç adamla sevişmeyi aklına bile getirmek istemiyordu. Ama işi o noktaya getirmeden istediğini elde edeceğine emindi.
"Merak etme, ben onunla başa çıkarım. Senden istediğim, etrafı dinlemeye devam etmen. Satışa çıkan başka bir şey var mı, öğren. Ve saklanmaya devam et."

Telefonu kapadıktan sonra yatağa oturup, Tony'yle en son görüşmelerini düşündü. Brüksel'de buluşmuşlardı. İkisi birlikte, ne kadar da mutluydular! Tony kendine yepyeni bir tekerlekli sandalye almıştı. Bu sandalyeyle atletizm yarışmalarına bile katılabileceğini iddia ediyordu. Üstelik, İtalyan bir müşteriye çok iyi bir satış yapmıştı. Clea satış işlemlerini tamamlamak üzere Napoli'ye gidecekti. Birlikte hem bu satışı, hem de karanlık geçmişlerinden kurtulmalarım kutlamışlardı. Tony'nin hayatındaki kadınlar-dan[A]Clea'nın hayatındaki erkeklerden ve tekerlekli sandalyeden kadınlara kur yapmanın bazı özel zorluklarından söz etmişlerdi. Sonra da ayrılmışlardı.
Bir ayda her şeyin bu kadar değiştiğine inanmak olanaksızdı.
Konyağını bitirdikten sonra çantasını karıştırıp içindeki saç boyasını çıkardı. Bir an, kutudaki saç rengine baktı. Aslında daha iddiasız bir saç rengi seçme-* yi yeğlerdi, ama o zaman Guy'un ilgisini çekemeyece-ğini biliyordu.
Ateş kırmızısıysa, hiç kuşkusuz adamın gözlerini yuvalarından fırlatacaktı.
Richard, "Nimrod Associates'i araştırdım," dedi. "Böyle bir güvenlik şirketi yok. En azından, İngiltere'de yok."
Üçü birlikte terasta oturmuş, kahvaltı ediyorlardı. Beryl ve Richard her zamanki gibi yine iç ideydiler ve çok
mutlu görünüyorlardı. Birbirlerine bu kadar sokulmalarının nedeni belki de, havanın serinle-mesiydi. Yaz
bitmek üzereydi. Ama güneş hala parlıyordu ve bahçe çiçeklerle doluydu. Jordan bir gece önceki
şampanyanın etkisini yok etmek için sıkı bir kahvaltı etmekten daha iyi bir yol düşünemiyordu.
İçtiği iki fincan koyu kahveden sonra beyni çalışmaya başlamıştı. Kendisini bu kadar kötü hissetmesinin tek
nedeni şampanya değildi. Uykusuzluk da onu çok sarsmıştı. Gece boyunca pek çok kez ter içinde, uykudan
uyanmıştı.
Rüyasında O kadın vardı. Jordan'ın yüzünü okşa-yıp öpüyordu. Öpüşme bitip geri çekildiğinde Jordan, bir panterin gözleriyle karşılaşıyordu.
Rüyanın ne anlama geldiği açıktı. Panter. Yani, kadın çok tehlikeliydi. O görüntüyü unutmaya çalışarak üçüncü kahvesini doldurdu.
31
32

Beryl kuşku dolu gözlerle onu süzüyordu. "Söylesene, Jordie... Şu Nimrod Assoiates'i nerede duydun?" Jordan sakin görünmeye çalışarak, "Bilmem," diye mırıldandı. "Geçenlerde adı geçmişti."
Richard, "Bu şirketi dün duyduğunu söylemiştin," dedi. "Ha, evet. Galiba; Veronica bahsetmişti."
Beryl onu dikkatle süzüyordu. Kız kardeşiyle birbirlerine çok yakın olmalarının kötü yanı buydu, işte. Jordan'ın açıklan gözünden hiç kaçmazdı. "Bakıyorum, son zamanlarda Veronica'yla aran çok iyi."
"Eh, dostluğumuz sürüyor, tabii." "Bir zamanlar aranızda dostluktan fazlası da vardı."
"Ama bu çok uzun zaman önceydi,," "Evet. Veronica'nın evlenmesinden önce." Jordan ona yüzüne sahte bir
şaşkınlıkla baktı.
"Yoksa, Veronica'yla ikimizin... Neler düşürtüyorsun böyle?"
"Ne bileyim, son zamanlarda çok garip görünüyorsun. Sana ne olduğunu anlamaya çalışıyorum." "Bana bir şey olduğu yok." Tabii, son zamanlarda hırsızlık gibi yasa dışı işlere

sapmanın dışında... Richard, "Bakın, polisler geliyor," diye atıldı ve Jordan'ın lokması boğazına takılıp kaldı. Malikanenin özel yoluna resmi bir araç girmişti. Arabadan Polis Müdürü Glenn çıktı ve onlara el salladı. Adam eve girerken Jordan içinden, "Tamam," diye geçiriyordu, "Beni hapse atmaya geliyorlar. Ey-, vah." Polis Müdürü terasa girip neşeli bir sesle, "Günaydın," dedi. "Lord Lovat buralarda mı, acaba?" "Ne yazık ki, onu kaçırdınız. Biraz önce Londra'ya gitmek üzere yola çıktı. Bir hafta kalacak."
"Öyle mi? Neyse, sizinle de konuşabilirim."
Beryl gülümseyerek bir sandalye çekti. "Oturmaz mısınız? Bizimle birlikte kahvaltı edin."
Jordan sıkıntısını güçlükle saklıyordu. Bundan sonra ne olacaktı, acaba? Beryl, polise ne ikram edecekti? Çay
mı? Kahve mi? Ya da, hırsızlar kralı ağabeyini mi?
Polis Müdürü önüne konan kahveden bir yudum alıp arkasına yaslandı. "Mr. Delancey'in evindeki soy-, gunu duydunuz, herhalde."
Beryl, "Evet," dedi. "Dün gece duyduk. İpucu bulabildiniz mi?"
"Evet, bulduk. Nasıl bir hırsızla karşı karşıya olduğumuzu gayet iyi biliyoruz." Polis Müdürü, Jordan'a bakıp gülümsedi.
lordan onun gülümsemesine güçlükle karşılık verebildi. Beryl, "Polisimiz gerçekten iyi iş görüyor," diyordu.
"Şey, aslında, bunun iyi iş görmekle pek ilgisi yok. Daha çok, hırsızın dikkatsizliği. Kadın kaçarken beresini düşürmüş."
Richard, "Kadın mı?" diye sordu. "Yani hırsız kadın mı?"
"Öyle olduğunu sanıyoruz. Bereye uzun, sarı bir saç teli takılmış. Saçları neredeyse beline kadar iniyor olmalı. Böyle birisini tanıyor musunuz?" Yine Jordan'a dönmüştü.
Jordan boğuk bir sesle, "Hayır," dedi. "Yani, bizim çevremizde bazı sarışın hanımlar var, tabii. Ama hiçbirisinin hırsız olmadığına eminim." "Yanılıyor olabilirsiniz. Son zamanlarda bu bölge
de çok fazla hırsızlık oldu. Yılbaşından beri tam üç tane. Bunları yapan tanıdığınız birisi olabilir. Sizin sosyal çevrenizde bile ne tip suçlar işlendiğini bilseniz çok şaşırırdınız, Mr. Tavistock." Jordan yavaşça öksürdü. "inanmak gerçekten güç"
"Bu kadının saçı açık renk. Eve ön kapının kilidini açıp girmiş. Uşağı uyandırmadan üst kata kadar çıkmış. İşte, burada bir dikkatsizlik edip gürültü çıkarmış." Beryl, "Evden çalınan bir şey var mı?" diye sordu. "Mr. Delancey'in bildiği kadarıyla, hayır."
Demek, Guy çalınan mektupları polise bildirmemişti. Ya da, çalındığının farkında bile değildi.
Polis Müdürü, "Kadın bu seferlik evden eli boş çıktı," diye devam ediyordu. "Ama tekrar harekete geçebilir.
Ben de bunun için sizi uyarmaya geldim. Delancey'in evi sizinkine çok yakın. Kısacası, Chetvvynd de

tehlikede olabilir. Sizinki gibi bir malikanenin tüm hırsızların ağzını sulandıracağına emi-oim." Yeniden Jordan'a dönmüştü.
Polis Müdürü ayağa kalkıp Beryl'e döndü. "Lord Lovat'a endişelerimden söz edersiniz, değil mi?" "Tabii. Bizi uyardığınız için çok teşekkür ederiz. Ama merak etmenize hiç gerek ypk. Ne de olsa, elimizin altında mükemmel bir güvenlik uzmanı var." Sevgi dolu gözlerle nişanlısına bakıp, "Ona güvenebileceğimize eminim," dedi.
Richard, "Hemen gerekli güvenlik sistemlerini kurduracağım," diye söze karıştı.

"O halde, size iyi günler diliyorum. Olayla ilgili yeni bir gelişme edinirsek size hemen bildiririm."

Polis Müdürü yanlarından ayrıldıktan sonra Ric-hard düşünceli bir sesle, "Bizi uyarmaya neden kendisinin geldiğini merak ediyorum," dedi.
Beryl, "Hugh Amca için, herhalde," diye atıldı. "Polis müdürü yıllarca gizli serviste çalıştı. Sanırım kendini
hala ekibin bir parçası olarak görüyor."
"Yine de, ortada başka bir şey olduğunu düşünü: yorum."
Beryl düşünceli görünüyordu. "Demek, hırsız bir kadınmiş. Evet, kadınlar gerçekten de hayatın her alanında yer almaya başladılar." Sonra güldü. "Biliyor musunuz, hırsızın kadın olduğunu duymak beni çok rahatlattı." "Neden?"
"Çok aptalca bir düşünceydi." "Yine de söyle." "Dün akşamdan sonra ben sanmıştım ki..."
Beryl kendini tutamayıp bir kahkaha daha' attı. "Hırsızın Jordie olduğunu düşünmeye başlamıştım." Richard'la ikisi birlikte kahkahalara boğuldular.
Jordan ise gayet sakin bir şekilde lokmasını yuttu. "Ben bunda komik bir şey göremiyorum."
Clea, Guy Delancey'i dinlenme çadırına doğru yürürken gördü. Sonra adam kalabalığın arasında gözden
kayboldu.
Clea bir an paniğe kapıldı. Adamı bulamazsa tüm çabalan boşa gidecekti. Sabah köyde kısa bir araştır-, ma yapmış ve yerel sosyetenin öğleden sonra polo sahasında toplanacağını öğrenmişti. Bu haber üzerine hemen adamın evini aramış, uşağa kendisini Lady Fi-

lanca olarak tanıtıp Mr. Delancey'in daha önce planladıkları gibi kendisiyle polo sahasında buluşup buluşmayacağını sormuştu.
Uşak, Mr. Delancey'in polo sahasında olacağını söylemişti.
Sahadaki kalabalık arasında avını bulmak Clea'-nın tam bir saatini almıştı. Şimdi onu kaybetmeye hiç niyeti yoktu.
Kibirli bir yürüyüşle çadıra yöneldi. Sahadan gelen çimen ve at kokusunu, birbirinden pahalı parfümler
bastınyordu. Clea soylu ve zengin bir kadın tavrı takınarak çadıra girdi ve etrafına bakındı. Gördüğü kadınlar onu şaşkınlığa sürükledi. Hepsi de birbirinden şık ve gösterişliydi. Clea özgüveninin bir
anda yok olduğunu hissetti. Bu kadınlar gibi görünmesinin olanaksız olduğunu biliyordu.
Delancey'in barda olduğunu gördü. Tek başına içkisini yudumluyordu. Adama yaklaşmak için bundan daha
iyi bir fırsat bulamazdı.
Cesaretini toplayıp bara yöneldi ve Delancey'in yanındaki sandalyeye oturdu. Kibirli bir ses tonuyla barmene seslendi. "Bana bir kadeh şampanya verin." "Hemen, hanımefendi."
içkisini beklerken, Delancey'in onu tepeden tırnağa süzdüğünü-fark etti. Kendisini daha iyi görebilmesi için yüzünü hafifçe adama çevirdi.
Barmen içkisini getirmişti. Şampanyadan bir yudum alıp gürültüyle iç çekti. Bir yandan da parmaklarını, kızıl
saçlarının arasında okşarcasına dolaştırıyordu.
"Yorucu bir gün geçirdiniz, galiba."
Clea yana dönüp Delancey'e baktı. Adam son de-

rece şıktı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, ama yaşadığı sefahat hayatı onu vaktinden önce yaşlandırmış-tı.
Q
Yeniden iç çekip, "Öyle," dedi. "Uçak yolculuklarına hiç dayanamam. Üstelik, arkadaşlarımı da bulamadım." "Uçaktan yeni mi indiniz? Nereden geldiniz?"
"Paris'ten. Birkaç haftalığına gitmiştim, ama planladığımdan daha erken dönmek zorunda kaldım. Parisliler pek cana yakın değiller."
"Ben bir ay önce oradaydım. Sizin gibi, ben de Paris'ten hiç hoşlanmadım. Bir dahaki sefere Lyon'u deneyin.
Orası çok daha sevimlidir."
"Tavsiyenize teşekkür ederim."
Guy biraz daha yaklaştı. "İngiliz değilsiniz, galiba."
"Ah, belli oluyor mu?" "Amerikalı mısınız?"
"Evet; hemen anladınız. Çok zekisiniz." Clea bu iltifatın adamın çok hoşuna gittiğini gördü.
"Amerikalıyım, ama kocamın ölümünden beri Londra'da yaşıyorum." "Kocanızın ölümüne üzüldüm. Başınız sağ olsun."
"Üzülecek bir şey yok. Seksen iki yaşındaydı. Artık ölmesinin zamanı gelmişti."
Clea bu sözlerin Guy'a ne düşündürteceğini çok iyi biliyordu: Seksen iki yaşında olmasına rağmen bu afetle evlenebildiğine göre, herhalde çok zengin bir adamdı. Bu durumda, afet de zengin bir dul olmalıydı. Guy ona iyice sokuldu. "Arkadaşlarınızı bulamadığınızı söylemiştiniz."
"Evet. Londra'dan buraya trenle geldim. Onların arabasıyla geri dönmeyi düşünüyordum. Ama gelmediklerine göre, galiba, yine trene binmek zorunda kalacağım."
"Buna hiç gerek yok. Biraz ileri gittiğimin farkındayım, ama isterseniz size çevreyi gezdirmekten zevk duyarım."
"Ama size zahmet..."
"Hayır, canım, ne zahmeti! Bugün yapacak hiçbir işim yoktu, zaten. Polo maçından sonra kulübe giderim, diye düşünüyordum. Ama sizinle birlikte olmayı tercih ederim."
Clea onu, güvenilir birisi olup olmadığını anlamak istercesine süzdü. "Ama daha adınızı bile bilmiyorum." Guy hemen elini uzattı. "Guy Delancey. Tanıştığımıza çok sevindim. Ya sizin adınız?" Clea gülümseyerek onun elini sıktı. "Adım, Di-ana. Diana Lamb."
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
Polo maçının üçüncü dakikasıydı. Beyaz atının üstündeki Oliver Cairncross topu sert bir vuruşla a&-lara gönderdi. Takımına bir puan daha kazandırmıştı. Sir Oliver coşkulu alkışlara, kasketini çıkarıp kelleş-miş kafasını eğerek karşılık verdi.
Veronica, "Şunlara bak!" diye mırıldandı. "Top peşinde koşturan küçük çocuklara benziyorlar. Hiç bü- yümeyecekler mi acaba?"
Sir Oliver kasketini başına geçirip, el sallamak üzere karısına baktı. Onun Jordan'Ia fısıldaştığını görünce de
"Ah, olamaz!" Veronica iç çekti. "Seni gördü." Hemen ayağa fırlayıp, yüzünde gurur dolu bir gülümsemeyle
kocasına el salladı. Sonra yerine oturup yine Jordan'a eğildi. "Onun ne kadar kıskanç olduğunu bilemezsin!"
Jordan şaşırmıştı. "Yoksa, ikimizin arasında bir şey olduğunu mu sanıyor?"
"Ne de olsa, sen benim eski sevgilimsin. Bu yüzden, senden biraz kuşkulanıyor."
Jordan gülümsedi. Veronica gibi bir kadınla evli olan erkeğin hayatını kuşku içinde geçirmesi çok do-

ğaldı.

Veronica ona iyice yaklaştı. "Mektupları getirdin mi?" "Evet." Cebine uzanıp mektup tomarını çıkardı.
Veronica mektupları hemen onun elinden kaptı. "Okumadın, değil mi?" "Tabii ki, okumadım! Sen beni ne sanıyorsun?"
"Ah, Jordan, sen gerçek bir beyefendisin. Bundan kimseye söz etmeyeceğine söz veriyorsun, değil mi?" "Merak etme. Ama bir daha asla böyle bir şey yapmam, Veronica. Bundan sonra ilişkilerinde dikkatli ol. Ya da en iyisi, evlilik yeminine sadık kal ve kocanı aldatma."
"Tamam, tamam." Veronica ayağa kalktı. "Nereye gidiyorsun?"

39
40
yüzü asıldı.
"Mektuplardan kurtulmaya. Seni sonra ararım, Jordie." Yürürken, uzun boylu ve yakışıklı bir adama çarptı. Hemen durup, adamı tepeden tırnağa yercesi-ne süzdü. Jordan yüzünü buruşturdu. Bu kadın hiç uslan-mayacaktı.
Dikkatini yeniden sahaya çevirdi. Aslında oyun hiç ilgisini çekmiyordu. Polodan hoşlanmazdı. Okul yıllarında birkaç kere oynamayı denemiş, ama her seferinde sakatlanmasına ramak kaldığını görünce vazgeçmişti. Maça daha fazla dayanamayacaktı. Ayağa kalkıp dinlenme çadırına yöneldi. Önce bara uğrayıp kendine bir soda aldı. Hafta içinde sürekli partilere gitmiş ve içkiyi fazla kaçırmıştı. Elinde sodası, köşedeki boş masaya yöneldi. Komşu masada Guy Delancey'in oturduğunu görmüştü.
Yanında sırtı Jordan'a dönük olarak oturan kızıl saçlı bir kadın vardı. Guy'la ikisi birbirlerine iyice sokulmuş, hararetle konuşuyorlardı. Jordan, onları rahatsız etmek istemeyip, yanlarına uğramadan boş masaya geçti. Aralarında fazla mesafe yoktu, bu yüzden konuşmalarını duyabiliyordu. Guy, "Gerçekten harika bir yer," diyordu. "Kumsallar. Mükemmel servis. Ee, ne dersin? Benimle birlikte gelir misin?t" Kadın bir kahkaha atıp, Jordan'a çok tanıdık gelen boğuk bir sesle, "Ama nasıl olur?" dedi. "Daha birkaç dakika önce tanıştık. Birlikte Karayipler'e gitmek için biraz..."
Jordan arkasına dönüp kadına baktı. Yüzünü, parlak kızıl saçlar yarı yarıya gizliyordu. Berrak bir teni vardı. Çok güzel değildi belki, ama gözleri insanı bü-yülüyordu. Tıpkı, kedi gözü gibi. Hatta belki de, panter gözü... Bu, o kadındı!
Kadın izlendiğini fark etmişçesine başını kaldırdı ve Jordan'ı gördü. Bakışları birleştiği anda ikisi de donakaldılar. Birbirlerini tanımışlardı ve şimdi ne yapacaklarını bilemiyorlardı.
Jordan çaresizlik içinde kıvrandı. Ne yapmalıydı? Guy'u uyarması gerektiğini biliyordu. Ama bunu nasıl yapabilirdi ki? Evine gizlice girdiği akşam bu kadını da orada gördüğünü mü söyleyecekti? Guy hanım arkadaşının bakışlarını izleyerek arkasına döndü ve neşeli bir sesle, "Merhaba, Jordan," dedi. "Arkamda oturduğunu görmemiştim."
"Sizi rahatsız etmek istememiştim." Jordan bakışlarını kadından ayıramıyordu.
Guy bu bakışları fark etti. "İkiniz tanışıyor muydunuz?"
İkisi aynı anda yanıt verdiler. Jordan, "Evet," dedi. Kadınsa, "Hayır."
Guy şaşırmıştı. "Anlamadım. Nasıl, yani?"
Jordan'ın bir şey demesine fırsat vermeden kadın konuştu. "Beyefendinin söylemek istediği, daha önce birbirimizi görmüş olduğumuz. Geçen haftaki müzayededeydi, galiba, değil mi? Ama resmen tanışmış değiliz." Meydan okuyan gözlerle Jordan'a bakıyordu. Jordan onun sandığından da çetin ceviz olduğunu anlamıştı.
Guy, "Öyleyse sizi ben tanıştırayım," diye atıldı. "Bu bey Lord Lovat'ın yeğeni Jordan Tavistock. Hanımefendi de, Diana Lamb."
Jordan sandalyesini onların masasına çekip kadınla el sıkıştı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Mr. Tavistock." Guy, "Demek müzayedede karşılaştınız," diye söze karıştı.

"Evet. Korkunç bir müzayedeydi, değil mi, Mr. Tavistock? St. Augistine Malikanesi'nin eşyaları satılıyordu.
Ama hiç de işe yarar bir şey yoktu. Tek bir teklif bile yapmadım. Ya siz, Mr. Tavistock?"
Jordan onun kendisine meydan okuduğunu biliyordu. Ağzını açtığı anda, kendisinin de ağzını açacağını ima
ediyordu. Dik dik bakarak, "Hayır," dedi. "Ben de teklif vermedim."
Kadın zafer kazanmışçasına gülümsedi. İlk ra'un-
du kazanmıştı, ama Jordan ikinci raundu ona vermemeye kararlıydı. Bu kadını engellemenin yolunu mutlaka bulacaktı.
"...daha korkunç bir şey düşünemiyorum. Öyle değil mi, Jordan?"
Jordan kendini toplamaya çalışarak Guy'a baktı. Onun söylediklerini dinlememişti.
"Efendim?"
"Son zamanlarda malikanelerde zor günler yaşandığını söylüyordum. Middleton ailesinin, malikanelerini
turistik gezilere açtıklarını biliyor muydun?"

"Hayır, duymamıştım."
"Tanrım, ne kadar korkunç bir şey! Yabancılar evine girip, yatak odanın fotoğraflarını çekecek! Ben asla bu
kadar alçalamazdım."
"Bazen insanın başka seçeneği olmuyor."
"Laf! Ne yani, sen Chetvvynd'i turistlere açar miydin?"
t "Hayır, tabii ki, açmazdım." "Ben de Underhill'i açmazdım. Ayrıca, böyle bir şey güvenlik açısından da çok tehlikeli. Dün akşamki soygun bana, böyle şeylere çok dikkat etmek gerektiğini öğretti. Hırsızlar turist numarasıyla eve girip etrafı kolaçan edebilirler."
Jordan bakışlarını kadına dikerek, "Bu konuda seninle aynı fikirdeyim," dedi. "Çok dikkatli olmak lazım."
Küçük hırsız gözünü bile kırpmamıştı. Yüzünde son derece masum bir ifade vardı.
Guy, "Öyle," dedi. "Bu, senin için de geçerli. Duvarlarında asılı serveti düşününce..."
Kadın gözlerini kıstı. "Servet mi?"
Jordan hemen, "O kadar da değil, canım," diye

atıldı.
"Ah, yapma lütfen. Chetwynd'in duvarlarının, en zengin müzeleri bile kıskandıracak tablolarla dolu olduğunu herkes biliyor."
"Ama hepsi sıkı güvenlik önlemleri altında. Gerçekten, çok sıkı..."
Kadın alaylı bir kahkaha attı. "Buna eminim, Mr. Tavistock. Chetvvynd'i görmeyi çok isterdim." "Öyleyse, benimle takılmaya devam et, tatlım. Belki, Jordan'ı bizi evine davet etmesi için kandırabilirim." Guy kadının elini son bir kez okşayıp ayağa kalktı. "Ben gidip arabayı hazırlatayım. Hemen çıkarsak otoparktaki kalabalığa kalmamış oluruz." "Ben de seninle birlikte geleyim."
"Hayır, hayatım. Sen burada kalıp içkini bitir. Ben hemen geri dönerim."
Kadın yerine oturdu ve dudaklarında meydan okuyan bir gülümsemeyle Jordan'a baktı.

Charles Ogilvie, çadırın diğer ucundan kadını seyrediyordu. Doğru kadını bulduğuna emindi. Böyle bir saç
rengi yanılgı payı bırakmıyordu. Ogilvie onun otel odasını aradığında çöpte boya kutusunu bulmuş, fırçasına
takılan tellerden de saçın rengini tam olarak anlamıştı. Anlaşılan, Clea Riçe, bir kez daha çabucak kimliğini
değiştirmişti. Bu işte giderek uz-manlaşıyordu. Tam iki kez bambaşka t>ir kadına dönüşmüştü. Ogilvie onu
neredeyse iki kez kaybediyordu.
Ama tabii, kadın izini kaybettirmeyi başarama-

mıştı. Ne de olsa Ogilvie'nin, deneyimli olmak gibi bir avantajı vardı. Üstelik kadın, onun kim olduğunu bilmiyordu.
Onlara biraz yaklaşıp, emin olmak için kadının yüzüne baktı. Oldukça ağır bir makyaj yapmıştı gerçi, ama kendine özgü yüz hatları onu ele v.eriyordu. Masadan uzaklaşmakta olan Guy Delancey'i de hemen tanıdı. .Tanımadığı tek kişi, masadaki ikinci adamdı.
Sansın, uzun boylu ve atletik yapılı bir adamdı. Delancey'in kalktığı sandalyeye oturup kadına iyice yaklaştı. Bakışmalarındaki yoğunluk, kadınla ikisinin birbirlerini gayet iyi tanıdıklarını belli ediyordu. Ogilvie şaşırmıştı. Kimdi bu adam? Kadının dosyasında böyle birinden hiç söz edilmemişti. Kendini gizlemek için barın arkasına geçip fotoğraf makinesini çıkardı. Önce adamın, ardından kadının birkaç pozunu aldı. Adam Clea'nın yeni ortağı mıydı, acaba? Bu kadının gerçekten çok yetenekli olduğunu artık anlamıştı. Onu takip etmekle geçen üç haftanın sonunda, zekasına hayranlık duymaya başlamıştı. Ama acaba, hayatta kalmayı başaracak kadar zeki miydi? Kamerasındaki filmi değiştirip ikisinin fotoğraflarını çekmeye devam etti.
"Saçının rengini çok beğendim." Kadın gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Ama biraz fazla çarpıcı değil mi? Fazla dikkat çekiyor."

"İstediğim de buydu, zaten." "Ah, anlıyorum. Guy Delancey."

Kadın başını önüne eğdi. "Bazı erkeklerin zevklerini anlamak çok kolay oluyor." "Ya, değil mi? Böylece sen de, bu aptallar üzerinde avantaj sahibi oluyorsun?" "Tanrının verdiği yetenekleri kullanmamda ne sakınca var?"
"Bu yetenekleri, tanrı'nın istediği şekilde kullandığını pek sanmıyorum." Bir an duraksadıktan sonra, "Küçük
bir araştırma yaptım," diye devam etti. "Nim-rod Associates diye bir güvenlik şirketi yokmuş. Kimsin sen?
Diana Lamb gerçek adın mı?"
"lordan Tavistock senin gerçek adın mı?" .
"Tabii ki, gerçek adım! Soruma yanıt vermedin."
"Çünkü seni çok ilginç buluyorum." Kadın hafifçe ona doğru eğildi. "Demek, Chetwynd Malikanesi sana ait." Jordan, "Hayır," d'edi. "Amcam Hugh'a ait." "Ya şu muazzam resim koleksiyonu? O da mı amcanın?" "Ailenin. Yıllar boyunca toplanmış parçalardan oluşan..." Kadın gülümseyerek onun sözünü kesti. "Toplanmış mı? Sizi hafife almışım, Mr. Tavistock. Sandığım gibi sıradan bir amatör değilmişsiniz."
"Tam bir profesyonelsiniz. Hem hırsız, hem de beyefendi."
"Bu da ne demek oluyor?" Jordan'ın gözleri ateş saçıyordu. "O koleksiyon yüzyıllardır aileme ait." "Ah, bakıyorum hırsızlık sizde dededen toruna

geçmiş."
"Bu çok saçma!"
"Yoksa, ailedeki ilk profesyonel siz misiniz?"
Jordan sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Ben hırsız değilim!"
"Ama sizi gördüm. Unuttunuz mu, yoksa? Delan-cey'in odasını karıştırıyordunuz. Çekmecesinden bir şey aldınız. Galiba, bazı kağıtlar... Bu durumda, siz bir hırsızsınız." "Sizin gibi değil."
"Madem vicdanınız rahat, neden nnlkp m'din be-ni ihbar etmiyorsunuz?" "Belki de bunu yaparım." "Hiç sanmıyorum." Kadın alaylı bir kahkaha attı. "Bence siz benden çok daha kötüsünüz. Kurbanlarınızı arkadaşlarınızın arasından seçiyorsunuz." "Siz de kurbanlarınızla arkadaş oluyorsunuz." "Delancey benim arkadaşım değil."
"Öyleyse aranızda geçen sa"hneyi yanlış anlamışım! Planınız ne, Miss Lamb? Onu baştan çıkarıp, sonra da soyacak mısınız?"
"Size bu konuda bir şey söyleyemem." "Nedenmiş o?" "Meslek sırrı."
"Peki, neden Delancey'i saplantı haline getirdiğinizi öğrenebilir miyim? Aynı kurbana ikinci defa saldırmak tehlikeli değil mi?"
"Kurbanın Delancey olduğunu kim söyledi?" Başını öne eğip kadehinden bir yudum aldı. Jordan, onun en ufak hareketlerini bile baş döndürücü buluyordu. İçkisini içerken dudaklarının aralanışını görmek onu çıldırtıyordu. "Delancey'den almak istediği-
49
niz şey ne?"
"Sizin aldığınız kağıtlar neydi?"
"Bu taktiğiniz işe yaramayacak, Miss Lamb?"
"Neymiş o işe yaramayacak taktik?"
"Beni kendinizle aynı kategoriye çekmek. Hırsız olan sizsiniz." "Siz hırsız değil misiniz?"
"O çekmeceden aldığım şeyin maddi değeri yoktu. Bu sadece kişisel bir sorundu." "Benim için de aynı şey geçerli. Kişisel bir sorun...
"Ne?"

Jordan bir an duraksadı. Guy Delancey, Veroni-ca'yla ilişki kurmuş, sonra da mektupları kullanarak onu tehdit etmişti. Aynı şeyi başka kadınlara da yapmış olabilir miydi? Diana Lamb, ya da bir yakını, Guy'un kurbanı olabilir miydi?
Kendini kandırmaya çalıştığının farkındaydı. Gözlerinin önündeki gerçeği kabul etmek istemiyordu. Oysa, Diana Lamb'ın hırsız olduğu her halinden belliydi. Eve gizlice girmeyi başarmışü. Acaba başka ne yetenekleri vardı?
Onun güzel yüzüne ve büyük bir zekayla parlayan gözlerine üzüntüyle baktı. Bu güzel ve akıllı kadın önünde sonunda kendini demir parmaklıkların arkasında bulacaktı. "Sizi bu işten vazgeçirmenin yolu yok mu?" "Neden beni vazgeçirmek istiyorsunuz?"
"Kendinizi ve yeteneklerinizi harcamanızı istemiyorum. Ayrıca, yaptığınız iş ahlaki açıdan yanlış." .Clea omuz silkti. "Doğru ve yanlış kavramları duruma göre değişir." Bu kadını kurtarmak galiba olanaksızdı. Jor-
50

dan'ın onun kim olduğunu ve ne planladığını bilmesi, kendisini de o kadar suçlu hale getiriyordu. Bu durumda onun planını uygulamasını engellemekten başka çaresi yoktu.
"Bunu yapmanıza izin vermeyeceğim, Miss Lamb. Delancey'den pek hoşlanmam, ama yine de onu soymanıza izin veremem."

Clea alaylı bir sesle, "Yoksa, ona, birbirimizi ilk nerede gördüğümüzü mü söyleyeceksiniz?" diye sordu. "Hayır. Ama onu uyaracağım." "Hangi kanıta dayanarak?" "Kuşkulanma." "Sizin yerinizde olsam attığım adıma dikkat ederdim. Ben de sizinle ilgili bazı kuşkularımı dile getirebilirim." Kadın kadehini masaya bırakıp meydan okuyan bakışlarını Jordan'a dikti.
Jordan iç çekti. Kapana kısılmış olduğunun farkındaydı. Kendi yaptıklarını anlatmadan Delancey'i uyarması olanaksızdı. Adamın polise gitmesi durumunda hem kendi itibarı, hem de Veronica'nın namusu lekelenirdi. Hayır, bu tehlikeyi göze alamazdı.
Buz gibi bir gülümsemeyle kadına baktı. "Bu kadar kolay kurtulacağınızı sanmayın." "Ne demek istiyorsunuz?"
"O adamdan en ufak bir şey çalmanızı bile engellemek içih elimden geleni yapacağım."
Kadın ilk kez korkuya kapıldı. Yüzü bembeyaz kesilmişti. "Anlamıyorsunuz. Bu işin sizinle hiçbir ilgisi yok."
"Tabii ki, var. Sizi her an bekçi köpeği gibi izleye-

cegim. Delancey'le birlikte gittiğiniz her yerde beni karşınızda bulacaksınız." "Ama... Neden?" "Çünkü, sevgili Miss Lamb, sizi kurtarmayı kendime iş edindim. En ufak bir açığınızı yakaladığım anda üstünüze geleceğim. Yerinizde olsam bu uyanyı ciddiye alırdım."
Kadının uyarıyı ciddiye almaya çoktan başladığı belliydi. Titrek bir sesle, "Bana bunu yapamazsınız," dedi. "Yapmak zorundayım."
"Siz hiçbir şey bilmiyorsunuz! Her şeyi mahvetmenize izin vermeyeceğim." "Mahvedeceğim şey neymiş?"
Kadının yanıt vermesine fırsat kalmadan bir el omuzuna sarıldı. Guy Delancey yanlarına dönmüştü.
"Seni korkuttum mu, tatlım. Ne o, bembeyaz kesilmişsin. Her şey yolunda mı?"
"Evet. Yolunda." Clea kendini toplayıp Delan-cey'e cilveli cilveli gülümsedi. "Araba hazır mı?"
"Evet." Guy onu elinden tutup masadan kaldırdı. "Görüşürüz, Jordan."
Clea bir an durup öfkeyle Jordan'a baktıktan sonra omuz silkip GuyTa birlikte çıkışa yöneldi.
Jordan içinden, "Seni uyardım, Diana Lamb," diye geçirdi. Kadının bu uyarıyı ciddiye alacağını umuyordu.
Ama almaması ihtimaline karşı tedbirli olmalıydı.
Cebinden çıkardığı mendille kadının kadehini sapından tutup kaldırdı. Bardak parlak ruj lekeleriyle doluydu. Jordan gülümsedi. Aradığı şey kristal kadehin üstünde duruyordu.
32
Kadının parmak izleri!
Ogilvie dördüncü filmini de bitirip, makineyi çantasına koydu. Sarışın adamın yeterince fotoğrafını çekmişti. Akşam fotoğrafları Londra'ya geçecek ve şansı yaver giderse, onun kim olduğunu kısa sürede öğrenecekti. Clea Rice'nin kendine yeni bir ortak bulmuş olmasına şaşırtıcıydı. Bildiği kadarıyla kadın eskiden hep yalnız başına hareket ediyordu.
Sansın adamın kim olduğunu bir ân önce öğrenmeliydi.
Kadının Delancey'le birlikte masadan kalktığını görünce hemen arkalarına düştü. Kendini belli etmemek için uzaktan takip ediyordu. Nasıl olsa, kadını izlemek hiç zor değildi. Parlak kızıl saçlarıyla kendini yüzlerce kişinin arasında bile belli ediyordu.
Saklanmak isteyen birisi için bu hiç de uygun bir saç rengi değildi. Ama Clea Rice böyleydi, işte. Hep
beklenmedik şekilde hareket ederdi.
Dışarı çıktığında, kadının arabaya bindiğini gördü.
Hemen otoparka koşup MG marka siyah arabasını buldu. Ama çok geç kalmıştı. Otoparktaki yüzlerce arabanın arasından sıyrılıp çıkana kadar onlar çoktan uzaklaşmışlardı.

Ama bunun önemi yoktu. Clea Rice'yi nerede bulacağını biliyordu. Kadının kaldığı oteli ve oraya üç gecelik peşinat yatırdığını öğrenmişti. Şimdilik onu bırakıp sarışın adamın peşine düşmeye karar verdi. On beş dakika sonra adamın otoparka girip şampanya rengi bir Jaguar'a yöneldiğini gördü. Ogilvie
de arabasını hazırlamış, otoparkın çıkışında bekliyordu. Adamın plaka numarasını defterine not etti. Jaguar otoparktan çıkınca Ogilvie de hemen peşine düştü.
Uzun bir yolculuktan sonra Jaguar ana yoldan ayrılıp özel bir yola girdi. Ogilvie, adamın arabasının ilerlediği
malikaneye uzaktan bir göz attı. Gerçekten de çok büyük ve ihtişamlı bir yerdi.
Özel yolun girişindeki tabelaya baktı. Chetvvynd.
Bir ıslık çalıp, "Kendine iyi ortak seçmişsin, Clea Rice," diye mırıldandı.
Sonra yeniden yola koyuldu. Saat dörde geliyordu. Londra'ya raporunu zamanında vermek için acele etmesi gerekiyordu.
Victor Van VVeldon berbat bir gün geçirmişti. Doktorların söylediğine göre ciğerlerinin durumu kötüleşiyordu ve yeniden oksijen tüpüne bağlanması gerekmişti. Van VVeldon, tam o tüpten kurtulduğunu sanırken aynı işkenceye yeniden katlanmak zorundaydı. Burnuna tüpten çıkan borular sokulmuştu. Van VVeldon, kendisinin de ölümlü oluğunu hissetmeye başlıyordu. Simon TrottTa görüşmek için zaman hiç uygun değildi.
Van VVeldon böyle zayıf durumda görülmekten hiç hoşlanmazdı. Hayatı boyunca gücüyle ve zalimli-ğiyle gurur duymuştu. Ama şimdi, ölmekte olan bir adam gibi görünmek onu çileden çıkarıyordu. Üstelik bu görünüşünün, Simon Trott'a büyük bir avantaj
sağlayacağının da farkındaydı. Van VVeldon onu varisi ilan etmişti gerçi, ama şirketin hakimiyetini ona devretmeye henüz hazır değildi. Son nefesini verene kadar dizginleri kendi ellerinde tutmak istiyordu. Kapı çalındı ve genç ortağı içeri girdi. Yüzündeki ifadeden, vereceği haberin hiç de iyi olmadığı belliydi. Trott her zamanki gibi çok şık giyinmişti. Bir erkeğin isteyebileceği her şeye sahipti. Gençlik, yakışıklılık, para ve kadınlar. Ama şirket henüz onun değildi. Van VVeldon'dan hala korkuyordu. Van VVeldon buz gibi sesle, "Neler öğrendin?" diye sordu.
"Clea Rice'nin neden İngiltere'ye gittiğini galiba anladım. Karaborsada bazı söylentiler var."
"Ne söylentisi?" "Gizlice satın aldığı bir malla böbürlenip duran bir İngiliz varmış. Adam Keşmir Yıldızı'nı satın aldığını iddia ediyormuş."
"Bizim Keşmir Yıldızı'nı mı? Ama bu imkansız!" "Söylentiler böyle."
"Keşmir Yıldızı daha satışa çıkmadı! Kimse onu almış olamaz." "Depolandıktan sonra malları kontrol etmedik. Belki..."
Van VVeldon onun ne demek istediğini anlamıştı. Aralarında bir hırsız vardı. Ona oyun oynamaya cesaret
eden bir hain! "Clea Rice bu söylentileri duyduy-sa canımıza okuyabilir."
"Biliyorum."
"Keşmir Yıldızı'nı alan İngiliz kimmiş?"

"Guy Delancey diye bir adam. Yerini bulmaya ça-

lışıyoruz."
Van VVeldon oksijen tüpünden derin bir nefes aldı. Clea Rice'yi de ele geçireceğinizi söylüyor."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Onu bulun. İçimden bir ses bana, onu bulduğunuz anda

Guy, Clea'ya şampanya kadehini uzattı. "Yeni dostlukların şerefine."

"Yeni dostluklara." Clea kadehinden bir yudum aldı. Şampanya gerçekten nefisti. Dikkat etmezse farkına bile varmadan sarhoş olabilirdi. Oysa, o anda aklının tamamen başında olması gerekiyordu. Durumu hiç de iyi sayılmazdı. Yanında bu Kaza-nova varken Keşmir Yıldızı'nı nasıl arayacaktı? Guy'un sadece kur yapmasına izin vermeyi planlamıştı, ama anlaşılan adam çok daha ileri gitmek niyetindeydi. Kanepede yan yana oturuyorlardı. Guy neredeyse burnunun dibine kadar sokulmuştu. Clea onu dikkatle inceledi. Ellisine yaklaşan bir adam için çekici görünüyordu. Yüzü neredeyse kırışıksızdı, saçlarında da hiç beyaz yoktu. Ama göz altlarındaki torbalar ve yanaklarının sarkıklığı, gereğinden fazla hızlı bir hayat sürdüğünü gösteriyordu.

Guy iyice sokulduğunda, geri çekilmemek için kendini güç tuttu. Şansına, Guy onu öpmeye kalkmadı. Ama her an saldırıya geçebilirdi. Oysa, Clea'nın böyle bir şeyle uğraşmaya hiç niyeti yoktu. İstediği

bilgileri alana kadar adamı oyalamalıydı.

Gülümseyerek, "Evin çok güzel," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim." "Hele bu tablolar! Harika bir koleksiyonun var."

Guy gururla gülümsedi. "Ah, bunlar hiçbir şey değil. Asıl değerli parçalar Londra'daki evimde. Orası bu eve göre çok daha güvenli."

Clea hayal kırıklığını güçlükle sakladı. Acaba Keşmir Yıldızı da o evde miydi? Eğer öyleyse, Bucking- hamshire'deki bu bir haftayı boşa geçirmiş demekti.

Guy ona daha da sokularak, "Son günlerde bu güvenlik konusuna çok dikkat ediyorum," diye devam etti. "Hırsızlık konusunda mı?"

"Hayır, her konuda. Hayatımdaki tüm insanların güvenilir olmasını isterim. Özellikle de, birlikte olduğum kadının..." Guy eğilip dudaklarını onunkilertfc birleştirdi. "Bunca yıldır doğru kadını arıyorum. Hayatımın kadınını."

Clea tiksintisini güçlükle bastırdı. Acaba bu numaraları yutacak bir kadın var mıydı? "Ve bugün seni görüp gözlerine baktığımda... Hayatımın kadınını bulduğumu anladım." Clea gülmemek için kendini zor tuttu. "Ama bu konularda çok dikkatli olmak lazım."

"Bilmezmiyim?"

"Bazılarının kalbi çok kolay kırılabilir. Özellikle de, benimki... "

"Evet, evet. Biliyorum." Guy onu öpmeye başladı.

Clea buna dayanamayacaktı. Hızla soluyarak geri. çekildi. "Ama daha çok erken. Çok hızlı davranıyorsun."

"Bunda ne sakınca var ki?"

"Henüz hazır değilim."

"Merak etme, ben seni hazırlarım."

Clea onun yeniden öpmesine fırsat vermeden ayağa fırladı. "Lütfen, Guy. Belki daha sonra. Birbirimizi daha

iyi tanıdığımızda. Böyle bir şey yapmadan önce seni iyice tanımak isterim."

Guy sıkıntıyla iç çekti. "Tanımak da ne demek? Hakkımda ne öğrenmek istersin?"

"Ne bileyim, ufak ayrıntılar, belki." Clea duvarlardaki tabloları gösterdi. "Resim koleksiyonu yaptığını

biliyorum. Ama biidiğim, bu duvarlardakilerle sınırlı. Başka ne tür şeylerden hoşlandığını öğrenmek

isterdim."

"Antika silah koleksiyonu yaparım."
W
Clea hedefi tam ortadan vurmuştu. Gülümseyerek adamın yanına oturdu. "Bak, gördün mü? Bu benim için çok ilgi çekici bir şey. Senin macera düşkünü, gerçek bir erkek olduğunu gösteriyor." Bu sözler Guy'un çok hoşuna gitmişti. "Öyle mi?" "Tabii. Ne tür silahlar topladığını öğrenmek isterdim."
"Antika kılıçlar. Eski tüfekler. Birkaç hançer." Hançer sözcüğü Clea'nın kalbini hoplattı. Adama iyice sokuldu. "Antika silahları çok seksi bulurum." "Öyle mi?"
"Evet. Bana şatoda sevgililerini bekleyen ortaçağ kadınlarını ve beyaz atlı şövalyeleri hatırlatır. Ah, düşünmek bile beni tahrik ediyor."
Guy şaşkınlıkla, "Antika silahların kadınları böyle etkilediğini hiç bilmezdim," dedi. Sonra ayağa fırlayıp Clea'nın elini kavradı. "Sana başını döndürecek 59
bir şey göstereceğim. Daha yeni aldığım bir parça. Çok özel bir kaynaktan aldım." "Yani, karaborsadan mı?" "Daha da özel."
Birlikte merdivenleri, çıktılar. Clea aradığı şeyin ikinci katta olduğunu anlamıştı. Belki de, yatak odasındaydı. Eve girdiği gece ona çok yaklaşmıştı, demek. O sırada telefon çaldı, ama Guy buna aldırmadı bile.
ikinci kata ulaştıklarında Guy doğruca yatak odasına yöneldi. Tam o anda arkalarından bir ses duyuldu. "Mr. Delancey? Size telefon var."
Guy merdivenlerin başına gelip uşağına, "Şimdi konuşamam," diye seslendi. "Mesajını al."
"Ama... Şey..."
Uşak boğazını temizledi. "Arayan, Lady Cairnc- ross."
Guy irkildi. "Öyle mi? Ne istiyormuş?" "Sizi hemen görmek istiyor." "Yani, şimdi mi?" Guy telaşla aşağı indi. Clea yukarıda kulak kesilmiş, onu dinliyordu.
"Şu anda durum hiç uygun değil, Veronica. Bak, çok önemli bir işim var. Veronica, sakın! Bunu daha sonra konuşuruz. Alo? Alo?" Guy telefonu çarparak kapadı. Uşak, "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" dedi. "Ne? Ha, evet. Miss Lamb'ı evine götürün."
"Tamam, bir otele götürün. Köyde iyi bir otel bulun."
"Yani, şimdi mi?"
"Evet. Arabayı hazırlatın. Hemen!"
Guy basamakları hızla tırmanıp Clea'yı kolundan yakaladı ve adeta sürükleyerek merdivenleri indirdi. "Çok özür dilerim, hayatım. Ama acil bir iş çıktı."
Clea'nın evden böyle gönderilmeye hiç niyeti yoktu. Kolunu kurtarıp, "İş mi?" diye söylendi.
"Evet. Bir müşterim..." "Müşteri mi? Ne müşterisi?"
"Şoförüm sana iyi bir otel bulur. Yarın akşam beşte seni almaya gelirim. Bütün akşamı birlikte geçiririz. Tamam mı?"
Onu telaşla öptükten sonra kapıdan dışarıya itti. Şoför arabayı getirmiş, binmesi için arka kapıyı açmıştı. Başka çaresi kalmadığını anlayan Clea öfkeyle arabaya bindi. Guy arkasından, "Seni yarın ararım," diye bağırıyordu.
Clea iç çekerek arkasına yaslandı. Bu kadar çok yaklaşmışken elinden kaçırdığına inanamıyordu. Guy hançeri neredeyse göstermek üzereydi. O kadın telefon etmeseydi, Clea hançeri eline alabilecekti. Peki, ama bu Veronica da kimdi?
Veronica Cairncross telefonu kapatıp Jordan'a döndü. "Nasıl, sence iş halloldu mu?" "Onu görmeye gidersen, hallolur." "Ah, bunu yapmasam olmaz mı? O adamı bir da-
"Evet?"
60
"Evine mi?"

61

ha görmek bile istemiyorum."
"O kadını bir şey çalmadan evden göndermenin tek yolu bu."
"Ama onu durdurmanın başka çareleri de olmalı. Polise gidemez miyiz?"
"Onlara ne diyeceğiz, Veronica? Benim, Guy'un evine gizlice girdiğimi mi söyleyeceğiz? Çaldığım mektupları mı anlatacağız? Yoksa, senin Guy'la kurduğun ilişkiyi mi?" Veronica dehşetle başını salladı. "Hayır, onlara bunu anlatamayız." "Bövle düşüneceğine emindim." Veronica iç çekerek çantasını aldı. "Pekala, gideceğim. Sana hiç olmazsa bu kadarını borçluyum."
"Üstelik bu senin vatandaşlık görevin. O kadın hırsızın teki. Guy'u soymasını istemezsin, değil mi?"
"Guy mu?" dedi Veronica alayla. "O alçağın başına ne geldiği umurunda değil. Beni düşündüren tek şey, şu
kadın hırsız. Eğer yakalanırsa ve polise her şeyi anlatırsa..."
"İtibarım beş paralık olur."
Veronica yavaşça başını salladı. "Benimki de."
Clea topuklu ayakkabılarını çıkardı, çantasını fırlatıp attı ve öfkeyle soluyarak yatağa oturdu. Korkunç bir gün geçirmişti. Polodan, Guy Delancey'den ve saçının korkunç renginden nefret ediyordu. İstediği tek şey derin bir uykuya dalıp, Keşmir Yıldızı'nı ve her şeyi unutmaktı: Ama unutması olanaksızdı. Her uykuya dalışında aynı kabusu görüyor, aynı dehşet dolu çığlıkları duyuyordu.
Acı anılan unutup daha güzel olanları düşünmeye çalıştı. Örneğin, kendisinin sekiz, Tony'ninse on yaşında olduğu 1972 yazını. O yaz çekilen bir fotoğrafı Walter Amca şöminesinin rafına koymuştu. Fotoğrafta Tony'nin kolu omuzunda, ikisinin de üzerinde aynı renk tulumlar vardı. Kameraya, heyecanlı bir çift öğrenci gibi gülümsemişlerdi. Gerçekten de öyleydiler. Üstelik, dünyanın en iyi öğretmeniyle çalışıyorlardı: Walter Amca'yla.
Amcasının hapishaneyle arası nasıldı acaba? Onun kısa bir süre sonra af kapsamına gireceğini biliyordu. Belki çıktıktan sonra yeni bir hayata başlardı. Hapishane Töny'yi olduğu gibi onu da değiştirirdi, belki. Demir parmaklıların arkasında geçirdiği aylardan sonra kendisi de çok değişmişti. Belki Walter Amca hapisten çıktıktan sonra namuslu bir hayata başlardı. Kendini tutamayıp güldü. Balıkların su dışında yaşamalarının imkansız olması gibi, amcasının da eski mesleğinden vazgeçmesinin imkansız olduğunu biliyordu.
Telefon çalınca hemen atılıp ahizeyi kaptı. "Alo?" "Diana, hayatım! Benim." Clea sıkıntıyla iç çekti. "Merhaba, Guy." "Bugün olanlar için çok özür dilerim. Beni affettin mi?" "Bunu düşünmem lazım."
"Şoförüm daha birkaç gün köyde kalmayı düşündüğünü söyledi. Belki seni görüp kendimi affettirmeme izin verirsdn. Yann akşama ne dersin? Eski bir dostumun evinde yemek yiyip küçük bir konser izleyeceğiz. Gecenin geri kalan kısmını da benim evimde geçi- 63
ririz."
"Bilemiyorum."
"Gelirsen, sana antika silah koleksiyonumu gösteririm." Guy sesini iyice alçaltmıştı.
"Şatodaki kadınları ve yakışıklı şövalyeleri düşünsene." Clea yavaşça iç çekti. "Ah, peki."
"Seni beşte alırım."
"Tamam. Beşte görüşürüz." Clea telefonu kapattığında başına korkunç bir ağrı saplanmıştı. Mata Hari rolü oynamanın cezası buydu, işte! Ama asıl cezayı, o korkunç adamla yatağa girmek zorunda kalırsa, çekeceğini biliyordu.
Banyoya gitti. Üzerindeki at kokusundan, en önemlisi de, Guy Delancey'in dokunuşlarının izlerinden kurtulmak istiyordu.

Delancey ertesi akşam onu almaya geldiğinde dut gibi sarhoştu. Clea onun kullandığı arabaya binmenin pek akıllıca olmadığını biliyordu, ama başka çaresi yoktu. Zaten, hayatındaki diğer tehlikelerin karşısında, sarhoş bir adamın kullandığı arabaya binmek çok hafif kalırdı.
62

Guy hafifçe kekeleyerek; "Çok hoş bir akşam olacak," dedi. "Ben aslında müzikten pek hoşlanmam. Ama konserden sonra dostlarla muhabbet etmek hoşuma gidiyor."
Ve tabii, arka arkaya şampanyalan devirmek de hoşuna gidecekti. Clea dehşetle koltuğa yapışmıştı.
Üzerlerine gelen arabaları gördükçe kalbi yerinden fırlıyordu.
Guy, "Ayrıca, arkadaşlanma seni tanıştırmak da istiyorum," diye devam etti.
"Veronica da orada olacak mı?"
64

Guy ona şaşkınlıkla baktı. "Ne?"
"Veronica. Dün arayan kadın. Hani, müşterin olduğunu söylediğin."
"Ah, o mu? Hiç sanmam. O klasik müzikten pek hoşlanmaz." Bir an yüzünü buruşturdu. "Yani, umarım gelmez."
Yirmi dakika sonra Forrester Ailesi'nin müzik salonuna girdiklerinde Guy umutlarının boşa çıktığını
anlayacaktı. Ona doğru yürüyen kadını görünce dehşetle, "Olamaz," diye mırıldandı. Kadın muhteşem bir
tuvalet giymiş, çıplak boynunu inciler süslüyordu. Ama Ciea'nın dikkatini çeken, kadın değildi.
Bakışları kadının yanında kendisine alayla gülümseyen adama takılmıştı. Jordan Tavistock'un bal rengi
gözlerinde zafer okunuyordu.
Guy boğazını temizledi. "Merhaba, Veronica."
"Duyduğuma göre hayatında yeni bir hanım varmış."
"Şey, evet."
Veronica, Clea'yı tepeden tırnağa süzdükten sonra elini uzattı. "Ben, Veronica Cairncross."
"Diana Lamb."
"Guy'la ikimiz eski dostuz. Çok eski dostuz! Ama yine de bazen beni şaşırtıyor."
"Ben mi seni şaşırtıyorum?" dedi Guy. "Asıl sen' beni şaşırtıyorsun. Ne zamandan beri klasik müzik
dinliyorsun?"
"Jordan'ın beni buraya davet etmesinden beri." "Ah, Oliver çok anlayışli bir insan." Clea kendini tutamayıp, "Oliver de kim?" diye sordu. Guy alaylı bir kahkaha attı. "Ah, önemsiz biri. Sa-
65
dece, Veronica'nın kocası."
Veronica öfkeyle, "Seni orospu çocuğu!" diye söylenip kapıya yöneldi. Guy da hemen onun ardından koştu.
Jordan ve Clea baş başa kalmışlardı. Bir an birbirlerine baktıktan sonra Jordan iç çekti. "Ah, aşk güzel şey."
"Birbirlerine aşıklar mı?" "Belli olmuyor mu?"
"Onu buraya bunun için mi getirdin? Gecemi berbat etmek için mi?"
Jordan yanlarından geçen garsondan iki kadeh beyaz şarap alıp birini Clea'ya uzattı. "Daha önce de söylediğim gibi, Miss Lamb, sizi kurtarmayı şahsi meselem edindim. Bundan sonra

suç işlemenize engel olacağım. En azından, benim bölgemde bulunduğunuz sürece."
"Bölgenize pek düşkünsünüz." "Öyle."
"Ya bölgenize girmeyeceğime söz verirsem?" "Buradan gitmeyi kabul ediyor musunuz?"
"Şartlarımı yerine getirirseniz:" Jordan ona kuşkuyla baktı. "Teklifiniz nedir?"
Clea bir an onu inceledi. İlk gördüğü andan itibaren Jordan Tavistock'u çok çekici bulmuştu. Ama artık onun yakışıklı bir yüz ve güçlü bir vücuttan çok daha fazlasına'sahip olduğunu anlıyordu. Zeki ve kararlı bir adamdı. Hırsızlıkta yetenekli değildi belki, ama bu bölgeyi ve insanları çok iyi tanıyordu. Görünüşe bakılırsa bağımsızlıktan hoşlanan bir adamdı; başka birinin emrinde çalışmak istemezdi. Ama Clea onunla çalışabilirdi.

Hatta, bundan çok hoşlanabilirdi.
Jordan'ı insanlardan uzak bir köşeye çekti. "Siz bana yardım ederseniz, ben de size yardım ederim."

Bilgi ve Payladım l'ljilornuı
"Size nasıl yardım edeceğim?" "Ah, çok önemli bir iş değil."
"Sadece küçük bir hırsızlık, değil mi? Bunun karşılığında ne alacağımı öğrenebilir miyim?"
"Ne almak isterdiniz?"
Bir an birbirlerine baktılar. Jordan'ın kızarmasından Clea, onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü anlamıştı.
Jordan, "Bu soruya yanıt vermeyeceğim," dedi.
"Ben sadece, sizi deneyimlerimden yararlandırmayı düşünüyordum. Benden birkaç numara öğrenebilirsiniz." "Hırsızlık konusunda mı?" Jordan alaylı bir kahkaha attı. "Reddedilmesi güç bir teidif!" "Bu işi yapmanıza yardım edecek değilim, tabii. Sadece birkaç ipucu vereceğim." "Kişisel deneyimlerinize dayanarak mı?"
Clea gülümsedi. Geçmişini biraz abartmanın zamanı gelmişti. Hırsızlık hiçbir zaman mesleği olma: mıştı, ama bu alanda çok yetenekliydi, Ne de olsa derslerini, bu mesleğin en iyisi olan Walter Amca'-dan almıştı. "Biraz deneyimim vardır."
"Öneriniz çok çekici, ama yazık ki, geri çevirmek zorundayım." "Mesleğinizde çok ilerlemenizi sağlayabilirdim." "Ben sizinle aynı meslekte değilim."
Clea sıkıntıyla iç çekti. "Ne tür bir mesleğiniz olduğunu öğrenebilir miyim?" Jordan uzun bir sessizlikten sonra, "Ben bir beye-

fendiyim," dedi. "Başka?"
"O kadar. Sadece, beyefendiyim," "Bu bir meslek mi?"
"Evet. Hem de, insanı sabahtan gece yarılarına dek meşgul eden bir meslek. Ama bana bazı özel zevklerimle ilgilenmek için zaman bırakıyor. Sözgelimi, bölgemdeki hırsızlık olaylarını engellemek gibi..." "Anlıyorum. Peki, ama, işime karışmamanızın karşılığında size ne teklif edebilirim?" "Guy Delancey işini tamamlamaya kararlısınız."
"Evet. O işi bitirir bitirmez hemen buradan gideceğim. Söz veriyorum." "O adamda sizi bu kadar çeken ne var?"
Clea başını önüne eğdi. Ona gerçeği anlatamayacağını biliyordu. Bu adama güvenemezdi. Keşmir Yıl-dızı'nı öğrenirse peşine kendisi düşebilirdi. Clea'nın, en önemli kanıtını başkasına kaptırmaya hiç niyeti yoktu. Victor Van Weldon'un hak ettiği cezayı bulmasını istiyorsa, Keşmir Yıldızı'nı mutlaka ele geçirmeliydi. J ordan, "Peşinde olduğunuz şey çok değerli olmalı," dedi. "Hayır, maddi değerinden çok... Manevi değeri var." " Anlamadım.". - "Guy'da, benim aileme ait olan bir şey var. Nesillerdir bizde olan ve bir ay önce çalınan bir şey. Onu geri almak istiyoruz."

"Eşyanız çalındıysa neden polise gitmiyorsunuz?"
68

"Delancey, malın çalıntı olduğunu biliyordu. Sizce kendisinde olduğunu itiraf eder rhi?"
"Bunun için de, onu çalmayı planlıyorsunuz."
"Başka çarem yok." Clea başını kaldırıp onun gözlerine baktı ve kararsızlık içinde olduğunu gördü. Bu hikayeye inanmış mıydı, acaba?
Ona yalan söylemek aslında hiç hoşuna gitmiyordu. Son bir ay içinde, hayatta kalabilmek için çok yalan söylemiş ve buna neredeyse alışmıştı. Ama Jor-dan Tavistock'a yalan söylemek çok zor geliyordu. Konuşmalarına fırsat kalmadan Guy yanlarına geldi."Başlıyor."
Clea boğuk bir sesla, "Ne başlıyor?" diye sordu. "Konser. Hadi, içeri girelim." "Ya Veronica?" Guy suratını astı. "Onun adını duymak bile istemiyorum."
O sırada Veronica da odaya girmişti. Hemen yanlarına geldi. "Jordie, hayatım. Hadi, oturalım, artık." Jordan çaresizlikle omuz silkerek onu takip etti.

Bilgi m- Payladım Platformu
Müzisyenler yerlerini almışlardı. Clea ve Guy, Jordan ile Veronica'dan mümkün olduğunca uzak bir yere oturdular. Ama Guy ile Veronica arasında geçen öfkeli bakışmalar, ayrı oturmalarının bir şey fark ettirmediğini gösteriyordu:
Konser başlamıştı. Clea müziği dinlemiyordu. Düşünceleri, eline geçen fırsatı nasıl kullanacağı üzerinde yoğunlaşmıştı. Keşmir Yıldızı'na nasıl yaklaşacaktı? Bir an önce onu almak ve Guy Delancey'den, arka arkaya söylediği yalanlardan ve saçının korkunç renginden kurtulmak istiyordu. Konserin bittiğini ancak alkış seslerini duyunca fark etti.
69
Konserin ardından kokteyl verildi. Guy barın yanından bir an olsun ayrılmıyordu. Ayakta duracak hali kalmamıştı.
Clea işlerin sarpa sardığının farkındaydı. Guy çok sarhoş olmuştu. Onun daha fazla içmesini nasıl engelleyebilirdi? Böyle bir şey yapmaya kalktığı anda adamın olay çıkaracağını tahmin ediyordu. O sırada Jordan işe karıştı. Yanlarına gelip Guy'un kulağına eğildi. "Biraz yavaşla, dostum." "Ne yavaşlaması?"
"Elindeki altıncı içki kadehi. Üstelik, hanımı arabayla eve götüreceksin."
"Merak etme, bir şey olmaz."
"Yapma, Guy. Kendini kontrol etmeye çalış."
"Kontrol etmek mi? Bunu sen mi söylüyorsun?" Guy'un sesi iyice yükselmişti. "Başka birisinin karısıyla
kırıştırırken benimle böyle konuşamazsın!"
"Ben kimsenin karısıyla..."
"Ben en azından bu işi gizli yapıyordum."
Salondakiler şaşkınlıkla onlara bakıyorlardı. Veronica bir çığlık atıp koşarak odadan çıktı. Guy arkasından," Korkak!" diye bağırıyordu. "Delancey, lütfen. Burada olay çıkarma."
Guy onu duymuyordu bile. Veronica'nın arkasından dışarıya koştu. "Gel buraya. Nereye gidiyorsun, korkak?" Jordan, Clea'ya döndü. "Çok sarhoş. Eve onun arabasıyla gidemezsin."
"Merak etme, ben onunla başa çıkarım." "Bari, arabayı sen kullan."
Clea da aynen böyle yapmayı düşünüyordu. Salondan çıktığında, Guy'la Veronica'nın hala tartış-
70

.makta olduklarını gördü. Guy avaz avaz bağırıyordu. "Seni gidi alçak! Kendini ne sanıyorsun? Sana ihtiyacım yok. Senden daha iyisini bulurum ben." "Ne duruyorsun öyleyse, bulsana!"
Guy öfkeyle, "Bulacağım," diye bağırdı ve Clea'-nın eline yapıştı. "Hadi, gidiyoruz."
Clea kolunu kurtarıp geri çekildi. "Sen bu haldeyken, olmaz."
"Ne varmış benim halimde?"
"Anahtarlarını bana ver, Guy."
"Olmaz. Arabayı ben kullanacağım."
"Hayır. Kullanamazsın. Ver anahtarları!"
Guy öfkeyle, "Madem öyle, eve kendi başına dön!" diye bağırdı. "Siz kadınlar hep aynısınız. Hepinizin canı
cehenneme!" Yalpalayarak evden çıktı.
Veronica, "Aptal adam!" dedi. "Kendini öldürecek."
Clea onun haklı olduğunu biliyordu. Hemen Guy'un arkasından koştu. Adam arabaya binmişti bile. Kapıyı açıp, "Çık dışarı," diye bağırdı. "Beni rahat bırak." "Dışarı çık! Arabayı ben kullanacağım." "Git!"
Clea onun koluna yapıştı. "Seni eve ben götürürüm. Hadi, arka koltuğa geçip biraz dinlen."
Guy, "Ben kadınlardan emir almam!" diyerek onu
itti.
Clea dengesini kaybedip düştü. Çalılara takılan eşarbını kurtarmaya çalışırken, Guy'un küfrederek marşa bastığını duydu. Clea'nın yerden kalkmasına fırsat kalmadan araba hareket etti. •

^
Bilgi vi' Paylaşım Platformu
Clea onun arkasından, "Aptal," diye bağırarak doğruldu. Ve ani bir patlamayla geriye savruldu.
Bir ağacın altına düşmüştü. Acı duyup duymadığını anlayamayacak kadar sersemlemişti. Sadece çığlık
seslerini duyuyordu. Sonra, Guy'un arabasının bir alev topuna dönüştüğünü gördü.
Dizlerinin üzerinde emeklemeye başladı. Nereye gittiğini bilmiyordu. Sadece, olduğu yerden uzaklaşmak
istiyordu. Beyni işlemeye başlamıştı. Tehlikedeydi. Bildiği tek şey, bir an önce uzaklaşmazsa öleceğiydi.
Hemen yanında bir çift ayak gördü. Başını kaldırdığında, tanıdık gelen bir adamın yüzünü gördü.
Adam ona gülümsedi. "Sizi hastaneye götüre-yim."
"Hayır!"
"Ama yaralanmışsınız." "Hayır!" Adam bir anda ortadan kayboldu.
Clea.sürünmeye devam etti. Biraz sonra, çok iyi tanıdığı bir ses duydu ve bir çift el onu omuzlarından kavradı.
"Diana! Diana!"
Ona neden böyle sesleniyordu? Adı Diana değildi ki. Jordan Tavistock'un yüzüne şaşkınlıkla baktı. Ve bayıldı.

BEŞİNCİ BÖLÜM
Doktor muayeneyi bitirmişti. "Tehlikeli bir durum olduğunu sanmıyorum. Ama başına bir darbe almış. Bu nedenle, her ihtimale karşı onu bir gece burada tutacağız."

Jordan yataktaki narin kadına baktı. Onun hiç de iyi görünmediğinin farkındaydı. Yüzü kurumuş kanlarla kaplıydı. "Anlıyorum, doktor."
"Bir sorun olacağını sanmam, ama temkinli olmalıyız. Merak etmeyin, hastanede ona çok iyi bakarız." Clea; "Burada kalamam," diye söze karıştı. Jordan, "Tabii ki, kalacaksın," dedi.
"Hayır, "buradan hemen çıkmalıyım." Doğrulup bacaklarını yataktan sarkıttı. Jordan onu engellemek için hemen yanına koştu. "Sen ne yaptığını sanıyorsun, Diana?" "Gitmeliyim. Ben..." Clea başını salladı. Kendini hiç iyi hissetmediği belli oluyordu.
"Bu halde hiçbir yere gidemezsin. Hadi, şimdi hemen yatağına uzan." Onu çarşafın altına sokup üstünü örttü. Kalkmak için gösterdiği çaba Clea'nın tüm gücünü tüketmişti. Yüzü bembeyazdı, ama gözleri alev

alevdi.
Doktor, "Yanınızda kalması için bir hemşire göndereceğim," dedi. "Siz biraz dinlenin, Miss Lamb. Merak etmeyin, kısa zamanda iyileşeceksiniz."
Jordan, Clea'nın buz kesmiş elini hafifçe sıktıktan sonra doktorla birlikte odadan çıktı. Odadan yeterince uzaklaştıktan sonra, "Mr. De-lancey ne oldu?" diye sordu. "Durumu hakkında bilginiz var
mı?"
"Hala ameliyatta, ama galiba durumu umutsuz." "Buna şaşmadım. O patlamadan sağ çıkması bile mucizeydi." "Patlamanın bomba yüzünden olduğuna emin misiniz?" "Evet."
ı Doktor, Clea'yı sorgulamak üzere hemşirelerin masasının yanında bekleyen polise baktı. "Dünya ne hale geldi? Teröristlerin nereye bomba koyacakları belli olmuyor."
Bombayı teröristlerin koymuş olabileceği Jor-dan'ın hiç aklına gelmemişti. Ama,tabii, başka ne olabilirdi? Guy gibi, beyefendilikten başka işi olmayan birisinin arabasına teröristlerden başka kim bomba koyabilirdi? O korkunç patlamada sadece bir kişinin ağır yaralanması mucizeydi. Davetlilerden birkaçı daha hafif yaralanmıştı, ama hiçbirinin durumu Guy'un-ki kadar kötü değildi. Polis, patlamanın ucuz atlatıldığını söylüyordu.
Tabii, Guy dışındakiler için.
Ameliyathanenin bulunduğu kata çıktı. Bekleme odası polis kaynıyordu. Kimse ona bilgi vermedi. Bir şey öğrenebilmek umuduyla biraz daha etrafta oya-

landı, ama Delancey'in hala ameliyatta olduğundan başka hiçbir bilgi alamadı.

Tekrar Clea'nın bulunduğu kata dondu. Polis hala oradaydı; masadaki güzel hemşireye kur yapmakla meşguldü. Jordan onların yanından geçip Diana'nın odasına girdi. Yatak boştu. Telaşla banyo kapısına gidip seslendi, ama yanıt alamadı. Kapıyı birkaç kez çaldıktan sonra aralayıp içeri baktı.
Diana orada değildi. Birkaç dakika önce üzerinde olan hastane önlüğüyse yerde duruyordu. Odaya dönüp dolabı açtı. Diana'nın giysileri ve çantası yoktu.
Buna bir anlam veremedi. Kadın o kadar kötü bir haldeyken, neden bir hırsız gibi hastaneden kaçmıştı? .Çünkü, o gerçekten hırsızdı.
Odadan çıkıp koridora baktı. Diana ortalarda yoktu.» Geri zekalı polis hala hemşireyle cilveleşiyor-du; burnunun ucunu görecek halde değildi. Jordan hemen yangın merdivenlerine yöneldi. Kadının polislere görünmek istemeyeceğini ve bu yüzden, doğruca lobiye açılan asansör yerine bu merdivenleri kullanacağını biliyordu.
Diana'yı son gördüğünde ayakta duracak hali bile yoktu. Bu daracık merdivenlerden aşağı inmesi olanaksız görünüyordu. Bunu başarmış olabilir miydi? Yokşa, merdivenlerden aşağı mı yuvarlanmıştı? Jordan böyle bir şeyi düşünmek bile istemiyordu.

Başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Tüm vücudu korkunç sızılar içindeydi, ama buna rağmen yürümeye devam etti. Duramazdı. Kaybettiği her saniyenin, düşmanını kendisine biraz daha yaklaştıracağının farkındaydı. Araba sesi duyduğunda hemen yolun kenarındaki çalıların arkasına saklanıyordu. Bundan sonra ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. En yakın köy birkaç kilometre ötede olmalıydı. Tren istasyonuna ulaşabilirse Buckinhamshire'den, sonra da İngiltere'den kaçabilirdi. Peki, ama, nereye gidecekti?
O anda bunu düşünecek halde değildi. Bildiği tek şey, Van VVeldon'un ölüm listesinde olduğuydu. Hayatını kurtarmak için kaçmaktan başka çaresi yoktu.
Başı dönüyordu. Neredeyse önünü bile göremeyecek haldeydi. Çökercesine yere yığıldı. Midesinde korkunç bir bulantı vardı. Başını dizlerinin arasına alıp kendine gelmeye çalıştı. Uzaklardan bir ses duydu. Bir araba sesiydi.
Çalıların arasına saklanmak için kalktı, ama gücü yoktu. Yeniden yere yığıldı. Araba gittikçe yaklaşıyordu. Ellerinin üzerinde doğrulmaya çalıştığı anda, arabanın yanında durduğunu ve içinden bir adamın çıktığını gördü.
Dehşetle, "Hayır!" diye inledi. "Lütfen! Yapmayın!" "Hey, merak... "
"Hayır!" Sonra adamın kendisini göğsüne çektiğini hissetti. Son gücüyle çırpınarak adama yumruklar 76
savurdu.
"Dur, Diana! Kendine gel. Sana bir şey yapmayacağım."
Hıçkırarak başını kaldırdı ve gözyaşlarının arasından, Jordan'm yüzünün gördü.
Bir an oldukları yerde donakaldılar. Nefesleri, birbirlerinin yüzünü okşuyordu.
Jordan'ın dudakları kendi dudaklarını bulduğunda baş dönmesi daha da arttı. Jordan bu öpücükle ona kendi gücünü ve desteğini sunuyordu. Öpüşü, Clea'nın reddedemeyeceği kadar olağanüstü bir armağandı. Günlerdir ilk kez kendini huzurlu hissederek ona sarıldı.
Yaklaşmakta olan arabanın sesini ikisi de duymadılar.
Ancak arabanın farları üstlerine düştüğünde kendilerine gelebildiler. Clea dehşetle Jordan'ın kollarından kaçıp çalıların arkasına koştu. "Diana, bekle! Diana?"
Clea'nın duracak hali yoktu. Çalıların arkasında yere yatmıştı. "Beni görecekler!" "Kim?"
"Beni onlara verme!" . Araba biraz ötelerinde durdu. Kapısı açıldı ve içinden bir adam çıktı.
"Neredesiniz?
Bir şey mi oldu?"
Clea içinden Jordan'ın, çalıların arkasında olduğunu belli etmemesi için dua ediyordu. Jordan bir an duraksadıktan sonra, "Buradayım," diye seslendi. "Her şey yolunda."
75
"Arabanın kenara çekilmiş olduğunu görünce kaza filan var sandım."
77
"Ben, şey... Biraz sıkışmıştım da, kendimi tutamadım."
"Ah, öyle mi? Peki, siz işinize bakın." Adam arabasına binip yoluna devam etti. Clea hala titriyordu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.
Jordan eğilip kolundan tuttu ve kalkmasına yardım etti. "Merak etme, her şey yoluna girecek. Seni hastaneye
geri götüreceğim."
"Hayır!"
"Yapma, Diana. Sokaklarda dolaşacak halde değilsin." "Hastaneye dönemem." "Neden korkuyorsun? Polislerden mi?" "Bırak beni, gideyim."
"Merak etme, seni tutuklamazlar. Sen bir şey yapmadın ki." Bir an duraksadıktan, "Yoksa yaptın mı?" diye sordu.
Clea hızla geri çekilip onun kollarından kurtuldu. Bu ani hareket, geriye kalan gücünü de tüketmişti. Başının döndüğünü hissetti, sonra gqzleri karardı. Ne yeçe düştüğünü fark etti, ne de Jordan'ın onu kucağına aldığını. Az sonra kendine geldiğinde, Jordan'ın kollarında

olduğunu gördü. Onu arabaya taşıyordu. Clea'nın'karşı çıkacak gücü yoktu. Artık başına ne geleceğine bile aldırmayacak durumdaydı. Jordan onu koltuğa oturttuğunda başını kapıya yasladı. Bayılmamak için derin soluklar alıp verdi. Midesinde korkunç bir bulantı vardı. Araba çalıştığında yavaşça Jordan'a dönüp, "Lütfen!" diye yalvardı. "Lütfen, beni hastaneye götür-
78
KUPA. KIZI me."
"Merak etme. Seni istemediğin bir yere götürmeyeceğim." "Nereye gidiyoruz?"
"İstersen oteline götürebilirim. Ama sana bakmak için yanında birinin kalması lazım." "Otele de gidemem." Jordan dikkatle ona baktı. Gözlerinde büyük bir korku vardı. "Peki, Diana. Nereye gitmek istiyorsun?" "Tren istasyonuna."
"Olmaz. Yolculuk edecek halde değilsin." "Bana bir şey olmaz." "Ayaklarının üstünde duracak gücün bile yok!" Clea, "Başka çarem yok," diye haykırdı. "Başka çarem yok!"
"Hayır, trene binmene izin veremem."
Clea öfkeyle başını kaldırdı. "Bana karışmaya hakkın yok. Nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumu bilmiyorsun."
"Bak, seni emniyetli bir yere götüreceğim. Bu konuda bana güvenmelisin."
Clea ne diyeceğini bilemeden ona bakakaldı. Bu adama güvenmek, kaderini onun ellerine teslim etmek her şeyi ne kadar kolaylaştıracaktı. Ona güvenmek istiyordu. Hatta, güveniyordu! Bu da, kendisi için sonun başlangıcı anlamına gelirdi. Bu kadar aptalca bir, hata yapan insanın, pişmanlık duyacak kadar uzun süre hayatta kalamayacağını biliyordu.
"Ama başka çaresi de yoktu. Hiç gücü kalmamıştı. Beyaz bayrağı asıp teslim olmak zorundaydı. Artık kaderi Jordan Tavistock'ün etlerindeydi.
79
"Durumu nasıl?"
Jordan kendine koca bir kadeh konyak doldurup müstakbel enişteşinin yanına oturdu. "Çok korkmasının dışında bir şeyi yok. Beryl onu yatırıyor. Belki sabaha biraz kendine gelip bize olanları anlatır." Konyağını birkaç yudumda bitirip kadehini yeniden doldurdu. Richard'm ona endişeyle baktığının farkındaydı. Jordan'ın bu kadar çok ve hızlı içmediğini iyi bilirdi. Onun, eve kim olduğu bilinmeyen kadınları getirmek gibi bir adeti olmadığını da bilirdi. Ama.işte, hayatında ilk kez bunların hepsini birden yapıyordu. Eve, neyin peşinde olduğunu kimsenin bilmediği bir kadın getirmişti.

Bilgi ve l'aylasını Platformu
Beryl meraklı sorularla kafasına ekşimediği için şükretti. Kız kardeşi bu açıdan çok iyiydi. Acil durumlarda hemen yapılması gerekenleri yapar, sorularını sonraya saklardı. O anda dâ Diana'yı yatıştırıp yatağına yatırmakla uğraşıyordu.
Ama ilk fırsatta kardeşini sorguya çekeceği de belliydi. Jordan onun sorularına ne karşılık vereceğini bilmiyordu. Onun da olanlar hakkında fazla bir bi 1-gisi yoktu. Diana'yı neden kendi evine getirmiş olduğunu bile bilmiyordu. Bildiği tek şey, büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığı belli olan bu kadına sırt çe- viremeyeceğiydi. Nedense, kendini ondan sorumlu hissediyordu. "Tanrım, ne geceydi!"
Richard, "Öyle," dedi. "Bu gece başına çok iş geldi. Arabalarda patlayan bombalar. Kaçak kadınlar. Bizi
önceden uyarmalıydın, Jordan."
"Olacakları nereden bilebilirdim? Ben sadece kü-
80

çük bir hırsızla uğraştığımı sanıyordum." 'O bombanın asıl hedefi kimdi acaba?"

Jordan ona saygıyla baktı. Gizli serviste geçirdiği yıllar Richard'a, dış görünüşe göre hüküm vermemeyi öğretmişti, işe her yönüyle bakmak, tüm olasılıkları incelemek gerekiyordu. Tıpkı, Richard'ın şimdi yaptığı gibi.
Richard, "Bomba Delancey'in arabasına konmuştu," dedi. "Karşımızda pek çok olasılık var. Teröristlerin yaptığı gelişigüzel bir Saldın olabilir. Ya da, birisi gerçekten Delancey'i ortadan kaldırmak istemiş olabilir. Ya
Jordan tamamladı. "Hedef aslında Delancey olma- . yabilir."
Richard başını salladı. "Normalde Diana'nın da b arabada olması gerekiyordu. Patlamada o da ölebilir- '
"Diana'nın bu kadar korkmasına şaşmamalı! Ama bana kimden korktuğunu söylememekte ısrarlı." "Bu kadın hakkında ne biliyorsun?"
Jordan yüzünü buruşturdu. "Tek bildiğim, adının Diana Lamb olduğu. Hakkında başka hiçbir bilgim yok. Saçının rengini bile bilmiyorum! Onu ilk gördüğümde sarışındı, şimdiyse kızıl saçlı.-" "Ya bardağından aldığın parmak izleri."
"Hugh Amca'nın Scotland Yard'daki.bir arkadaşı parmak izlerini j araştırdı. Kayıtlarda görünmüyor. Ama buna pek şaşmadım. Kadının aslında Amerikalı olduğunu sanıyorum."
"Keşke olanları bana daha önce anlatsaydın. Parmak izlerini çoktan Amerika'ya göndertmiş olurdum. Kadının kim olduğunu hemen öğrenirdik."
"Sana bir şey söyleyemezdim. Biliyorsun, Veroni-ca'ya söz vermiştim." Richard güldü. "Bir beyefendi asla sözünden dönmez!"
"Eh, istisnalar var, tabii. Şu bomba yüzünden sana her şeyi anlatmak zorunda kaldım." Jordan boş kadehine bakıp biraz daha konyak almayı düşündü, ama sonra vazgeçti. İçkinin Delancey'e neler yaptığını görmüştü. Adamın hayatta sadece iki amacı olmuştu: İçki ve kadın. Sonunu da bu iki şey hazırlamıştı. Boş kadehi masaya bıraktı.
"Dianayı kim ve neden öldürmek istemiş olabilir?" "Ya da, Delancey'i."
"Bu sorunun yanıtını bulmak pek zor değil. Bugüne dek Guy'un elinden yüzlerce kadın geçti. Çoğu da evliydi. Kalbi kırık bir kadın, ya da, öfkeli bir koca ondan intikam almak istemiş olabilir." "Bunların arasında arkadaşın Veronica ile kocası da var, tabii."
Bu ihtimal Jordan'ın aklına hiç gelmemişti. "Onla- j rın böyle bir şey yapacağını pek sanmıyorum."
"Bundan emin olamayız. Herkesten kuşkulanmak zorundayız."
Beryl o anda içeri girdi. "Ne oldu? Kimden kuşkulandığınızı söylüyordunuz?"
"Richard, DelanceyTe ilişkisi olan herkesin kuşku altında olduğunu söylüyordu."
• Beryl güldü. "Herhalde, onunla ilişkisi olmayanların sayısı/olanlardan fazladır." Richard'ın soru dolu
gözlerle baktığını görünce hemen, "Hayır," diye devam etti. "Benim onunla hiç ilişkim olmadı."
"Sana böyle bir şey sordum mu?"
da... "
di."
81
82
83
pıya yöneldi. "Jordan?"
Jordan dönüp ona baktı.
"Sana... Sana söylemek istediğim bir şey var."
"Kendini yorma. Yarın konuşuruz."
"Hayır, şimdi söylemeliyim. Seni bu işin içine çekmeye hakkım yok. Zarar görebilirsin."
Jordan bir an duraksadıktan sonra, "O bombanın hedefi kimdi?" diye sordu. "Delancey mi, yoksa..."

"Bilmiyorum." Gözlerine dolan yaşları bastırmak için hızla kirpiklerini kırpıştırdı. "Belki Delancey, belki de
ben. Emin olamıyorum. İşleri karıştıran da bu, zaten. Asla emin olamamak! Ölmesi gereken belki de bendim.
Bunu düşündükçe, Guy'un başına gelerder yüzünden suçluluk duyAorum. O aslında" kötü bir insan değildi.
Kötü bir şey'yapmamıştı. Biraz aç gözlü bir adamdı, ama ölmeyi hak etmemişti."
"Belki de kurtulur."
"O patlamayı gördün! Sence yaşaması mümkün mü?"
Jordan bir an duraksadıktan sonra, "Hayır," diye fısıldadı. "Dürüst olmak gerekirse, yaşayacağını hiç sanmıyorum."
Odaya derin bir sessizlik çöktü. Jordan onun Delancey için gerçekten bir şey hissedip hissetmediğini merak ediyordu. Yoksa, gözyaşlarının nedeni sadece vicdan azabı mıydı? Aslında kendisi de vicdan azabı içindeydi. O adamın evine hırsız gibi gizlice girdiğini unutamıyordu. Delancey'i sevdiği söylenemezdi; onu hep soytarının teki olarak görmüştü. Ama şimdi korkunç bir ölümün eşiğindeydi ve Diana'nın da söylediği gibi, boy- "Sormadın, ama merak ettiğini biliyorum."
Jordan bu fırsattan yararlanıp ayağa kalktı. "Siz galiba özel şeyler konuşacaksınız. Ben en iyisi sizi yalnız bırakayım. İyi geceler."
Ama kardeşinin onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. "Ya Diana?"
"Ne olmuş Diana'ya?"
"Bunu senin sormam gerekiyor."
"Şu anda hiçbir şey söyleyemem."
"Nedenmiş o?"
"Çünkü hiçbir şey bilmiyorum." Jordan onların yanından ayrıldı. Kardeşini böyle merakta bırakmaya hakkı olmadığını biliyordu, ama aynı hikayeyi ikinci kez anlatacak hali yoktu. Anlatma işini Ric-hard'a bırakmıştı. Merdivenleri çıkıp kendi odasına yöneldi, sonra durdu. Kısa bir tereddütten sonra Diana'nın odasının kapısını çaldı! "Diana?"
Yanıt gelmediğini görünce sessizce odaya girdi. Açık bırakılmış olan gece lambasının ışığı yatağın üstüne düşüyor ve uyuyan kadının yüzünü aydınlatıyordu. Yana kıvrılıp yatmış, kollarını bebek gibi göğsünde kavuşturmuştu. Üzerindeki gecelik Beryl'indi ve ona çok büyük geliyordu. Bu haliyle savunmasız bir çocuk gibiydi.
Jordan odadan çıkması gerektiğini biliyordu, ama kendine hakim olamadı. Sessizce yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. "Benim küçük hırsızım."
Clea gözlerini açtı. Bir an şaşkınlıkla etrafına bakındı, sonra olanları hatırlayıp iç çekti.
Jordan hemen sandalyeden kalktı. "Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim." Arkasını dönüp ka-

le bir ölümü hak etmemişti.
"Hedefin sen olduğunu düşünmene yol açan şey ne?"
"Çünkü... Böyle bir şey daha önce de oldu." "Bomba mı?"
"Hayır. Başka şeyler. Kazalar." "Ne zaman?"
"Birkaç hafta önce, Londra'da. Bir taksi beni neredeyse eziyordu."
"Londra'da böyle bir şey herkesin başına gelebilir." .
"Ama başka şeyler de oldu."
"Yani, başka kazalar da mı?"
"Evet. Tren istasyonunda. Tren beklerken birisi beni raylara itti." "Seni birisinin ittiğine emin misin, Diana? Belki de kazayla çarpmıştır."

"Sen beni aptal mı sanıyorsun? İsteyerek ittiğini anlamaz mıyım?" Hıçkırarak başını ellerinin arasına sakladı. Onun bu hali Jordan'ı şaşkına çevirmişti. Bir an duraksadıktan sonra uzanıp omUzunu tuttu. Bu ufacık temasın içinde ne güçlü duygular uyandıracağını tahmin edememişti.
Onu öptüğü anı hatırladı ve o ana büyük bir özlem duydu. Dudaklarında, onun dudaklarının tadını hala
Ama o anda bu düşüncelerin sırası değildi. Derin bir nefes alıp kendini toplamaya çalışarak yatağın kenarına
oturdu. "Tren istasyonunda olanları bir kez daha anlat."
"Bana inanmazsın."

"Bir dene, Diana."
"Rayların üstüne düştüm. Tren üzerime doğru geliyordu. Eğer o adam olmasaydı beni..."
"Adam mı? Yani, birisi seni yukarı mı çekti?" "Evet." "Kim?"
"Bilmiyorum. Adını söylemedi. Ona teşekkür etmek istedim, ama izin vermedi: Dikkatli olmamı söyledi ve hemen ortadan kayboldu." Clea iç çekti. "Benim koruyucu meleğim."
Jordan duyduklarına inanamıyordu. Kim bu kadını trenin altına itecek kadar zalim olabilirdi?
"Seni birisi neden öldürmek istesin? Yaptığın bir şey yüzünden mi?" "Bu da ne demek oluyor?" "Ben sadece..."
"Başıma böyle bir şeyin gelmesini hak ettiğimi mi düşünüyorsun?"
"Diana, ben böyle bir şey söylemek istemedim. Seni suçladığım falan yok. Sadece, seni öldürmek istemelerinin bir nedeni olmalı, diye düşündüm. Bana bu nedeni söylemeyecek misin?" Jordan onun yanıt vermesini boş yere bekledi.
Uzun bir sessizlikten sonra alçak bir sesle, "Diana?" diye başladı. "Bana güvenmek zorundasın."
"Kimseye güvenmek zorunda değilim!"
"Ama bana güvenirsen sana yardım etmem kolaylaşır."
"Bana yardım ettin, zaten. Daha fazlasını isteye-mem."
"Ama ben nasıl bir duruma düştüğümü öğrenmek istiyorum. Etrafımda bombalar patlayıp duracak-
saen azından bunun nedenini öğrenmeliyim."
Cevap alamayınca Jordan öfkeyle ayağa fırladı. Onu konuşturmaya kararlıydı. Bunun için onu tehdit etmek zorunda kalsa bile...
"Bak, eğer bana her şeyi anlatmazsan ne yazık ki, polise haber vermek zorunda kalacağım."
Clea güldü. "Polise mi haber vereceksin? Ah, bunu yapacağını hiç sanmıyorum!" "Nedenmiş o?"
"Delancey'in yatak odasında olanları unuttun mu? Hani, şu ufak hırsızlık maceranı."
Jordan iç çekti. "Sana her şeyi anlatmanın zamanı geldi. Delancey'in odasına girmemin nedeni, bir hanıma
küçük bir iyilik etmek istememdi."
"Ne iyiliği?"
"Delancey'e... Delancey'e birkaç mektup yazmıştı. Açık saçık şeyler... O mektupları geri almak istiyordu." "Bana daha önce bu kadından söz etmemiştin."
"Çünkü ona, sırrını kimseye açmayacağıma dair söz vermiştim. Ama artık şartlar değişti. Etrafta bombalar patlıyor. Delancey ölmek üzere. Artık gerçekleri açıklamanın zamanı geldi. Sence de öyle değil mi?" Clea kısa bir tereddütten sonra başını önüne eğdi. "Galiba, haklısın. İtiraf zamanı geldi." Derin bir nefes alıp, "Aslında ben de hırsız değilim," diye devam etti.
"Öyleyse, Delancey'in odasında ne arıyordun?"
"İşimi yapıyordum. Bir sigorta sahtekarlığı işi için delil toplamaya çalışıyordum."

Jordan kendini tutamayıp bir kahkaha attı. "Yani, polisle birlikte çalıştığını mı söylemek istiyorsun?"

87
Clea kıpkırmızı kesilmişti. "Bunda gülecek ne var?"
duyuyordu.
86

"Hangi bölümde çalıştığını öğrenebilir miyim? Yerel polis mi? Yoksa Scotland Yard mı? Belki de In- terpol'dedir."
"Ben... Ben bir özel detektifin yanında çalışıyorum."
"Hangi şirket?"
"Adını duymamışsındır?"
"Anlıyorum. Peki, bu araştırmanın hedefinin kim olduğunu öğrenebilir miyim?" "Onu tanımazsın. İngiliz değil." "Delancey'in bu işle ne ilgisi yar?"
Clea yorgun bir sesle anlatmaya başladı. "Birkaç hafta önce Guy, Keşmir Yıldızı olarak tanınan antika bir hançer satın aldı. Bu hançer, geçen ay Max Have-laar adlı gemiye yüklendiği söylenen antika eşyaların arasındaydı. Gemi içindeki tüm eşyalarla birlikte İspanya açıklarında battı. Geminin sahibi... Belçikalı bir adam... Sigortadan gemi ve antikalar için otuz iki milyon dolar aldı. Hem gemi, hem de içindeki antikalar ona aitti."
"Ama Delancey'in o hançeri satın aldığını söylemiştin." "Evet."
"Hançeri ne zaman almış?"
"Üç hafta önce. Yani, geminin batmasından sonra."
"Öyleyse... Hançer gemiye hiç yüklenmemiş." "Delancey onu satın alabildiğine göre, öyle."
"Şu Belçikalı'nın yalan söylediğini kanıtlamak için bunu mu delil göstereceksin?" 88

"Evet. Adam sigortadan yükün bedelini aldı. Üstelik mallar hala elinde, istediği an satabilir. Bu durumda çifte kazanç sağlamış oluyor."
"Delancey'in hançeri satın aldığını nasıl öğrendin?"
"insanlar böbürlenmeyi severler. En azından, De-lancey seviyordu. Arkadaşlarına, özel bir kaynaktan satın aldığı bir hançerden söz etmişti. Hançer on yedinci yüzyılda yapılmış ve sapında safir bir yıldız vardı. Bu haber antikacılık çevresinde hızla yayıldı. Yapılan tariften, hançerin Keşmir Yıldızı olduğunu hemen anladık."
"Ve hançeri Delancey'den çalmaya karar verdiniz."
"Hayır. Çalmaya değil. Sadece, nerede olduğunu bulmaya. Böylece ileride onu delil olarak kullanabilecektik." Jordan buna inanıp inanmayacağını bilemedi. "Daha birkaç saat önce bana, aslında ailene ait olan bir şeyi geri almaya çalıştığını söylemiştin." "Yalan söyledim."
"Neden?"
"Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum."
"Ama artık güveniyorsun, öyle mi?" "Güvenmemem için bir neden olmadığını gösterdin. Üstelik, bana çok iyi davrandın. Tam bir beyefendi gibi..." Bir an duraksadıktan sonra, "Sana güvenebiliri m, değil mi?" dedi. Jordan öfkeyle odayı arşınlamaya başladı. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Ona inanmak istediği için aptal olduğunu düşünüyordu. Soğuk bir sesle, "Ne-.
89
den bana güvenmeyesin?" diye sordu. "Sana bu kadar nazik davrandığıma göre..." "Neden bu kadar öfkelisin? Sana yalan söyledim diye mi?" "Öfkelenmekte haksız mıyım?"
"Şey, aslında haklısın, tabii. Ama artık gerçeği anlattığıma göre beni bağışlayamaz mısın?"
"Anlattın mı?"

Clea'nın dudakları ince bir çizgiye dönüştü. Bu haliyle daha da güzelleşmişti. Jordan, böyle korunma-sızbir kadından kuşkulandığı için kendine lanet okudu.
"Evet, anlattım. Belçikalı adam, Max Havelaar, hançer... Bunların hepsi gerçek." Bir an duraksadıktan sonra, "Tehlike de," diye devam etti.
Evet, tehlikenin gerçek olduğu belliydi. O bomba bunu kuşkuya yer bırakmayacak şekilde kanıtlıyordu. Tabii, bir de, masumiyet dolu gözlerle ona bakan kadın... Bu haliyle ne kadar da savunmasız görünüyordu. Üstelik, çok da bitkindi. İyi bir uykuya ihtiyacı vardı.

Bilgi m- 1'uylaşım Platformu
Uykuya, ikisinin de ihtiyacı vardı.
Ona, iyi geceler, dileyip odadan çıkması gerektiğini biliyordu, ama kendini tutamayıp onu alnından öptü. "Merak etme, burada emniyettesin."
"Biliyorum. Sana inanıyorum. İnanmam belki aptallık, ama... "
"Elbette, inanacaksın! Bir beyefendinin sözünden kuşku duyulur mu?" Jordan ışığı kapatıp odadan çıktı. Bir saat sonra hala uyanıktı ve kadının anlattıkla-
nnı düşünüyordu. Sigorta sahtekarlığı ve delil toplama hikayesinin gerçek olmadığına emindi. Ama onun tehlikede olduğunu da biliyordu. Korkusunu gözlerinden okumuştu.
Acaba, bu evde gerçekten emniyette miydi? Evin oldukça iyi bir alarm sistemi vardı. Hugh Amca'nın gizli serviste çalıştığı yıllarda evin korumasına büyük önem verilirdi. Ama amcasının birkaç ay önce emekliye ayrılmasından sonra güvenlik işi biraz tav-samıştı. Chetvvynd hala emniyetli bir yerdi, ama yeterince kararlı olan birisi içeri girmenin yolunu bulabilirdi. Ama önce kadının burada olduğunu öğrenmeleri gerekiyordu.
Bu son düşünce Jordan'ın korkusunu biraz olsun yatıştırdı. Kadının burada olduğunu, evin içindekiler-den başka kimse öğrenemezdi. Durum böyle kaldıkça bu evde emniyetteydi. 91
ALTINCI BÖLÜM
Clea ev derin bir sessizliğe gömülene dek bekledikten sonra yavaşça yataktan kalktı. Kapıyı dikkatle açıp etrafa kulak yerdi ve odadan çıktı.
Koridorun ucunda yanan bir lambanın aydınlığında telefonu gördü. Clea sessizce telefonun yanma gelip
ahizeyi kaldırdı. Tony'nin Brüksel numarasını çevirirken hafif bir vicdan azabı duyuyordu. Ne de olsa,
milletlerarası bir konuşma yapmak üzereydi. Ama o anda vicdan azabıyla uğraşacak hali yoktu. Ortada acil
bir durum vardı, üstelik, Tavistocklar telefon faturasını rahatça ödeyecek kadar zengindiler.
Telefon dört çalıştan sonra açıldı ve Tony'nin sesi duyuldu. "Alo?"
Clea, "Başım belada," diye fısıldadı. "Beni buldular."
"Neredesin?"
"Emniyetli bir yerde. Delancey yaralandı. Şu anda hastanede. Kurtulacağını sanmıyorlar."
"Ne? Nasıl?" "Arabasına bomba koydular. Bak, hançere ulaşabileceğimi pek sanmıyorum. Evi arı kovanı gibi polis kaynıyordur."
Uzun bir sessizlikten sonra Tony, "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.
"Bilmiyorum." ÇJpa bir ses duyup etrafına bakındı, ama hiçbir şey göremedi. "Beni bulduklarına göre, seni de bulabilirler. Brüksel'den hemen ayrıl. Seni bulamayacakları bir yere git." "Ciea, sana söylemem gereken bir şey var. Burada..."
Yeni bir ses duyuldu. Yatak odalarının birinden geliyordu. Uyanık birisi vardı! Clea hemen telefonu kapatıp kendi odasına koştu.
Kapısını kapadıktan sonra bir süre etrafı dirtledi. Başka ses gelmediğini duyunca rahatladı. Eh, Tony'yi uyarmıştı. Artık sıra kendi emniyetin-deydi. Kapısını kilitleyip her ihtimale karşı arkasına bir sandalye dayadıktan sonra yatağa uzandı. Başındaki ağrı biraz hafiflemişti. Belki

sabaha kadar kendini iyice toplayabilirdi. Buna mecburdu, zaten. Van VVeldon'un adamlarına yakalanmadan Chetvvynd'-den ayrılmalıydı. Şansı şu ana dek yaver gitmişti, ama bu tür adamların karşısında şansa güvenerek bir yere varılmayacağını biliyordu.
Dış görünüşünü bir kez daha değiştirmeliydi. Saçlarını kestirip siyaha boyatacaktı. Bir de gözlük takarsa,
Londra'nın kalabalığında kimse onu fark etmezdi. İngiltere'den gittikten sonra belki Van VVeldon onunla
uğraşmaktan vazgeçerdi. Belki hayatta kalmak için hala bir ümidi vardı. Belki!
Tony ahizeyi yerine bıraktı. "Telefonu kapadı.

93
Onu oyalayamadım." "Yeterince oyalamış olabilirsin."
90

92

"Çok korkmuş gibiydi. Artık bu işten vazgeçemez misiniz?"
"Hayır, daha değil. Şu anda elimizde fazla bir şey yok. Ama çok yaklaşıyoruz."
"Nereden biliyorsun?"
"Çünkü Van VVeldon da ona yaklaşıyor. Yakında yeniden harekete geçer."
Tony adama öfkeli gözlerle baktı. Son bir hafta boyunca her anını Archie MacLeod'la birlikte geçirmişti. Başka çaresi olsa, onunla işbirliği yapmayı asla kabul etmezdi.
Ama yoktu. MacLeod, Tony'nin geçmişini ve hapiste geçirdiği yıllan çok iyi biliyordu. Tony'yi, işbirliği yapmaması halinde bu bilgileri Avrupa'daki tüm antikacılara aktarmakla tehdit ermişti. Bu durumda, onların delice planına uymaktan başka çaresi kalmamıştı. Bir de, bu arada Clea'nın başına bir şey gelmemesi için dua etmekten başka tabii.
"Van VVeldon bu kez ona çok yaklaştı. O arabada Clea da olabilirdi."
"Ama arabada değildi." "Adamınız falso verdi. Bunu kabul et!" MacLeod sigarasından derin bir nefes aldı. "Tamam, bizi atlattılar. Ama kuzenin hala hayatta, değil mi? Onu izlemeye devam ediyoruz." Tony güldü. "Şu anda nerede olduğunu bile bilmiyorsunuz!"
O anda MacLeod'un cep telefonu çaldı. Adam telefon konuşmasını bitirdikten sonra Tony'ye dondu. "Artık biliyoruz."
94
"Nerede?"
"Buckinghamshire'de, Hugh Tavistock adında birisinin evinde." "Adını hiç duymadım. Kimmiş?"
"Araştırıyoruz. Bu arada, kuzenin emniyette olacak. Adamımıza onun nerede olduğunu bildirmişler." Tony yatağa oturup başını ellerinin arasına gömdü. "Clea bunu öğrendiğinde beni öldürecek." MacLeod neşeli bir kahkaha attı. "Kuzenin hakkında öğrendiklerimize bakılırsa, bunu yapması çok mümkün." Simon Trott'un yüzü bembeyazdı. "Onu kaybetmişler." .
Victor Van VVeldon her zamanki gibi duygularını saklamayı başardı. Öfke, göğsünün tam ortasına okkalı bir yumruk gibi oturmuştu. Yine de, Simon Trott'un yanında kontrolünü kaybetmemesi gerektiğini biliyordu. "Nasıl olmuş?"
"Hastanede kaybetmişler. Nasılsa, adamımıza görünmeden kaçmayı başarmış." ."Yaralı mıymış?" "Başına darbe almış."
"Öyleyse, fazla uzağa gidemez. Onu bulun." "Uğraşıyorlar. Ama..." "Ama, ne?" "Polisten yardım almasından korkuyorlar."

Van VVeldon göğsüne korkunç bir ağrı saplandığını hissetti. Derin nefesler almaya başladı. Bu seferki ağrı çok kötüydü. Bunlar hep o kadın yüzünden başına geliyordu. İlaç şişesinden iki tablet çıkarıp ağ-
95
zina attı. Ağrı hafiflemeye başlıyordu. Victor Van VVeldon daha ölmemişti; o kadının canına okumadan ölmeye de niyeti yoktu. Trott'a döndü. "Polisten yardım aldığını kanıtlayan bir şey var mı?" "Pek çok kez elimizden kurtuldu. Bunu tek başına yapmış olamaz. Mutlaka yardım alıyordur. Polisten.... Ya da, Interpol'den."
"Hayır. Clea Rice bunu yapmaz. Polislere güvenmez." Derin bir nefes aldı. Ağrı tamamen geçmişti. "Şu ana kadar şanslıydı. Ama şansı hep böyle gitmeyecek."
Bu saate kadar uyumak istemezdi, ama başına aldığı darbeden sonra kendine gelememişti. Üstelik, yatak çok rahattı ve kendini emniyette hissediyordu. Haftalardır ilk kez emniyetteydi. Ve hala hayattaydı!
Evin her yanından sesler geliyordu. Herkes kalkmış olmalıydı. Onlara görünmeden kaçmak için geç kalmıştı. Birkaç saat daha orada zorunlu misafir olması gerekecekti. Ama daha fazlasını göze alamazdı. Bir an önce bir yolunu bulup kaçmalıydı. Tren istasyonuna kadar yürüyebilirdi. İstasyon uzak mıydı, acaba? Herhalde birkaç kilometreden fazla değildi. Evet, bu kadar yürüyebilirdi. İspanya sahilinde tam on kilometre yürümüştü. Üstelik, bunu gece vakti, her yeri sular içindeyken yapmıştı. Ama o zaman ayaklarında yüksek topuklu ayakkabılar yoktu.
Giysilerini gözden geçirdi. Elbisesi yırtılıp lekelenmişti. Çorapları paramparça olmuştu. Ayakkabıla-
96

rının topuklarıysa çok yüksekti. Hayır, bunları giy-mektense çıplak ayakla yürümeyi tercih ederdi. Belki de, dışarı terlikle çıkardı. Dolabın yanında, üzerleri ponponlu terlikler görmüştü. Bunlarla dışarıda hiç dikkat çekmezdi!
Dolapta bulduğu ipek sabahlığı giydi, komik terlikleri ayağına geçirdi ve kapıya dayadığı sandalyeyi geri çekti. Odadan çıkıp ev sahipleriyle yüzleşme zamanı gelmişti.
Kendisinden başka herkes ayaktaydı. Terasın kapısından baktığında, hep birlikte kahvaltı etmekte olduklarını gördü. Karşısında, aile dergilerinden fırlamışa benzeyen bir manzara vardı. Güllerle kaplı teras, kocaman bir bahçe ve porselen fincanlarda çaylarını içen güzel bir aile! Masadakilerin hepsi birbirinden güzeldi. Parlak siyah saçlan ve biçimli yüzüyle Beryl, en gözde modellere taş çıkarıyordu. Yanı başındaki yakışıklı nişanlısı, kolunu sevgiyle onun omu-zuna atmıştı.
Ve tabii, bir de, Jordan vardı. Bir gece önce ne badireler atlattığını kesinlikle belli etmiyordu. İyi taranmış saçları ve A üvit ceketiyle her zamanki gibi mükemmel bir beyefendiydi. Clea, üçünün birlikte çok güzel göründüklerini düşünürken içinde hafif bir kıskançlık uyandı. Şimdilik onların arasında dolaşabiliyordu belki, ama damarlarında onlarınkinden çok farklı bir kan akıyordu. Walter Amca'nınki gibi, lekeli bir kan! Bu güzel tabloyu kendi varlığıyla bozmak istemedi. Odasına kaçmak için arkasına döndü, ama geç kalmıştı. Jordan onu görmüştü; kahvaltıya gelmesi için arkasından seslendi.
Kaçamayacağını anlayan Clea sabahlığının kırışıklıklarını düzeltti, saçlannı eliyle taradı ve terasa çıktı. Jordan ayağa kalkıp, oturması için bir sandalye çekti. "Birazdan ben de sana bakmaya gelecektim. Kendini nasıl hissediyorsun?"
Clea huzursuzca sabahlığını çekiştirdi. "İyiyim. Ama giysilerim kahvaltı için pek uygun değil. Elbisem çok
kötü durumdaydı, bu yüzden... "
"Önemi yok, biz de rahat giyinmeyi severiz."

Clea üzerinde ipek bir elbise olan Beryl'e ve Jor-^ dan'ın tüvit ceketine baktı. Rahattan çok, şık görünüyorlardı! İç çekip sandalyeye oturdu. Onların yanın da kendini, sirkten kaçmış bir maymun gibi hissediyordu.
Bakışları ona kahvaltı servisi yapan Jordan'ın ince parmaklı ellerine takıldı. Tam bir beyefendinin elleriydi. Ama gerektiğinde çok güçlü olduğunu da görmüştü. "Yumurtayı beğenmedin mi?"
Clea kendine gelip tabağına baktı. Yumurta mı? Pekala. Otomatik hareketlerle yumurtayı yemeye başladı. Diğerlerinin dikkatle onu izlediklerinin farkındaydı.
Beryl, "Sabah sana yeni giysiler bırakacaktım," dedi. "Ama nedense kapını açamadım."
"Kapının önüne sandalye koymuştum."
"Ah, öyle mi?" Beryl şaşkınlığını gizleyemedi.
Üçü de hiçbir yorum yapamadan onu izliyorlardı. Bakışları düşmanca değildi, ama biraz şaşkındı. Clea kahvesine süt koydu. "Benim böyle bir alış kanlığım vardır. Kilitlere pek güvenmem. Açmak öy 98
le kolay ki."
Beryl, "Kolay mı?" diye sordu.
"Evet. Özellikle de yatak odası kilitlerini. İşini bilen birisi yatak odanızın kilidini beş saniyede açabilir." Beryl, "Bunu öğrendiğimiz iyi oldu," dedi.
Clea başını kaldırınca, diğerlerinin ona dehşet dolu gözlerle baktıklarını gördü. Kızarıp yeniden başını önüne
eğdi. Fena saçmalamıştı.
Jordan elini tuttuğunda hafifçe irkildi.
"Diana, onlara her şeyi anlattım."
"Anlattın mı? Yani... Neyi?"
"Her şeyi. Nasıl tanıştığımızı. Başına gelen o sözde kazaları. Anlatmak zorundaydım. Sana yardım etmek için her şeyi bilmeleri gerekiyor."
Beryl, "Sana yardım etmeyi gerçekten istiyoruz," diye söze karıştı. "Jordie'ye güvendiğin kadar bize de güvenebilirsin."
97

Clea titreyen ellerini sabahlığının kıvrımları arasına sakladı. Bu insanlar, kendilerine güvenmesini istiyorlardı. Oysa, asıl Clea onlara yalan söylüyordu!
Jordan, "İşe yarar kaynaklarımız var," dedi. "Gizli servisle bağlantıya sahibiz. Richard'ın şirketi de güvenlik konusunda uzman. Yardıma ihtiyacın olduğu anda... "
Reddedilemeyecek kadar cazip bir teklifti. Haftalarca tek başına savaşmış, tek başına bir yerden diğerine savrulmuştu. Kime güvenebileceğini, nereye gidebileceğini asla bilememişti. Artık kaçmaktan yorulmaya başlamıştı.
Ama yine de, hayatını başkalarının ellerine teslim etmeye hazır değildi. Hatta, Jordan'a bile...
"İstediğim tek şey, beni tren istasyonuna kadar tütmeniz. Bir de belki..." Ayağındaki gülünç terlik-e bakıp güldü. "Düzgün bir giysi." Beryl hemen ayağa kalktı. "Giysi işi kolay. Hadi, Rkhard. Bana yardım et de, dolabımdan uygun bir *jjey seçelim."
Clea, Jordan'la yalnız kalmıştı. Bir süre hiç konuşmadan oturdular. | Sessizliği Jordan bozdu.
"Demek, artık ayrılıyoruz."
"Evet." Clea peçetesini katlayıp masaya bıraktı. Jordan'a bakmamaya çalışıyordu. Ona baktığında duygularını saklayamamaktan korkuyordu. Bir akşam önceki öpüşmeleri aralarından bir duvarı kaldırmıştı. Bu duvarın ötesinde nelerin olabileceğini tahmin ediyordu. Ama ne yazık ki, duvarı aşmaması gerektiğini de biliyordu. Jordan'la aralarında bir şey olması imkansızdı. İlk tanıştıkları günden beri ona sürekli yalan söylemişti. Bu yalanların

ortaya çıkmasından korkuyordu. Jordan onun aslında kim olduğujıu, nasıl bir geçmiş yaşadığını öğrenebilirdi. "Bundan sonra nereye gideceksin?"
Clea derin bir nefes aldı. "Londra'ya. Bu işi tek başıma halledemeyeceğim ortaya çıktı. Benim... Şirketteki ortaklarım işi tamamlaması için başka birisini görevlendirecekler." "Peki, sen ne yapacaksın?"
Clea omuz silkti. "Daha kolay bir iş alacağım. Etrafımda bomba patlatmayacak bir şey."
"Diana, yardıma ihtiyacın olursa... Yani, herhangi bir konuda..."
Bakışları birleştiğinde Clea onun gözlerinde dostluktan çok daha fazlasını gördü. Ona her şeyi itiraf edip yardım istememek için kendini zor tuttu.
"Merak etme, bir şeye ihtiyacım yok. Şirkette çok iyi elemanlarımız var. Bana yardım ederler. Ama yine de, teklifin için teşekkür ederim." Jordan sessizce başını salladı.
Tren istasyonundaki banklardan birinde oturan gri ceketli adam gazetesinin arasından, 12:15 Londra trenini bekleyen yolcuları izliyordu. Günün dördüncü Londra treniydi ve Clea Rice hala ortaya çıkmamıştı. Yanında üç kadınla yaramaz bir çocuk oturuyordu. Adam, gazetesiyle oynayan çocuğa vurmamak için kendini zor tuttu. Canı zaten burnundaydı. Clea Ri-ce'nin yolculuk için treni tercih edeceğini sanmıştı, ama görünüşe bakılırsa kadın kaçmak için başka bir yol bulmuştu.
Evet, bu oyunda her gün biraz daha ustalaşıyor-du. Hep beklenmedik şekilde hareket ederek peşin-dekileri atlatıyordu.
Bir gece önce hastaneden nasıl kaçtığını hala anlayamamıştı. Oysa, hastane, işi bitirmek için çok iyi bir yerdi. Kadın tek yataklı bir odada kalıyordu, o odada ona ulaşması -çok kolay olacaktı. Daha önceki bir işinde doktorları atlatmayı haşarmıştı, bunda da başarabilirdi. Ama ne yazık ki, Clea Rice her şeyi mahvetmişti.
Şimdi balanet kadını, Londra'ya gidip kalabalığa karışmasından önce yeniden bulmak zorundaydı. "Bu bankta sizden başkaları da oturabilir, oğ- 101 lum."
Tepesine dikilen yaşlı kadına ateş saçan gözlerle I baktıktan sonra başını yeniden gazetesine gömdü. I "Şu anda ben oturuyorum."
"Dünya ne hale geldi! Artık kimse yaşlıları düşünmüyor!"

99
100

Adam gazetesini karıştırmaya devam etti. Yaşlı cadının alnına bir kurşun deliği açmak ne güzel olur-du...ama ne yazık ki, bunu yapması olanaksızdı.
Kadın hala söylenmeye devam ediyordu. Böyle giderse istasyondaki herkesin dikkatini çekecekti. Bu da hiç iyi olmazdı, tabii.
Kadına nefretle bakarak kalkıp yerini verdi. Gazetesini katladı ve istasyonun diğer ucuna yöneldi. Ve orada, Clea Rice'yi gördü. Tuvaletten çıkıyordu. Üzerinde, kendine birkaç numara büyük gelen bir ceketle etek vardı. Saçlarını bir eşarpla örtmüştü, ama eşarbın arasından birkaç kızıl tel sarkıyordu. Saç rengi ve etrafına korkuyla bakışı, onun gerçekten aradığı kadın olduğunu anlamasını sağladı. Fakat işi bitirmek için burası hiç uygun bir yer değildi.
Şimdilik takip etmekle yetinecekti. Trene bindikten sonra belki bir fırsat bulabilirdi. Biletini çoktan almıştı. Ellerini cebine sokup, trene binmeye hazırlanan kalabalığın arasına katıldı.
Demek, Clea Rice Londra'ya gitmek için treni seçmişti. Onun arkasında bilet kuyruğuna giren Charles Ogilvie, bu seçimin hiç de akıllıca olmadığını
düşünüyordu. Kadını Chetvvynd'den istasyona kadar rahatça takip etmişti. Jordan Tavistock'un altın renkli Jaguar'ı gözden kaçacak gibi değildi. Onları kendisi rahatça

izlediğine göre, başkaları da izlemiş olabilirdi. Üstelik de şimdi kadın, gündüz ortasında trene biniyordu!
Ogilvie biletini aldıktan sonra kadını izlemeye devam etti. Tren bekleyen yirmiye yakın insan vardı. İçlerinden herhangi biri katil olabilirdi. Ogilvie dikkatle her birini inceliyor ve tehiikeli olup olmadıklarını anlamaya çalışıyordu.
Kalabalığın ucunda, yüzü tanıdık gelen gri ceketli bir adam gördü. Onu daha önce görmüş olabilir miydi? Evet, görmüştü. Bir akşam önce, hastanede. Büfeden gazete alırken görmüştü. Şimdi de, Londra trenine biniyordu. Hem de, Clea Rice'nin hemen arkasında.
Ogilvie kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Yakında bir şey olacağını seziyordu. Belki istasyonda değil, ama trenin kalabalığına girdiklerinde adam mutlaka harekete geçecekti. Kadının kafasına bir silah dayaması yeterliydi. Clea Rice, daha ne olduğunu anlayamadan kendini öbür dünyada bulurdu. Gri ceketli adam, kadına yaklaşıyordu.
Ogilvie kalabalığı yarıp onlara doğru ilerledi. Tabancasına istediği an ulaşabilmek için ceketinin düğmelerini açmıştı. Gözlerini gri ceketli adamdan bir an bile ayırmıyordu. Onun harekete geçtiğini görür görmez silahına davranmalıydı. Clea Rice'yi kurtarabilecek tek kişi kendisiydi.
Kadının başka bir ümidi olmayacağını çok iyi biliyordu. Neredeyse, trene binmek üzereydi. Kurtuluşa çok yakındı.
Clea elindeki bilete sımsıkı yapışmıştı. Raylardan uzak durmaya çalışıyordu; Londra İstasyonu'nda başına gelenleri unutmuş değildi. Arkasından birinin onu hafifçe itmesi, kendini öbür dünyada bulması için yeterliydi.
Tren durdu ve yolcular itişerek binmeye başladılar.
Clea kalabalığa karıştı. Birkaç adım sonra, Londra yolculuğuna başlamış olacaktı. Oraya gittiğinde kalabalığa karışıp gözden kaybolabilirdi. Kurtulmak için bundan başka ümidi olmadığını biliyordu. Van VVeldon'a karşı savaşabileceğini sanmakla büyük bir hata yaptığını anlamıştı. Onun gibi bir adamla başa çıkması olanaksızdı. Clea için savaş artık bitmişti. Yenilgiyi kabul etmişti ve kaçıyordu. Hayatta kalmak için buna mecburdu. .
Dikkatini bir an önce trene binmeye verdiği için arkasındaki karışıklığı ve birisinin kalabalığı yararak ona
doğru ilerlediğini fark etmedi. Tam trene adımını atmak üzereyken birisi koluna yapıştı ve onu geri çekti.
Clea korkuyla arkasına baktı ve donup kaldı. "Jordan!"
Jordan onu bileğinden kavradı. "Hemen buradan çıkalım."
"Ne oluyor? Ne yapıyorsun?"
104

"Daha sonra anlatırım. Hadi, gidelim." "Ama ben..."
102

103

Jordan onun direnmesine hiç aldırmadan sürük-lercesine kalabalığın arasından çıkardı. "Birisi Chetvvynd'den buraya kadar bizi takip etti. Bu yüzden, o trene binemezsin."
Clea tokat yemiş gibi sarsılmıştı. Yavaşça başını salladı ve birlikte istasyon kapısına doğru yürümeye başladılar.
Birden karşılarına bir adam çıktı. Gri ceketli adamın geldiğini görmemişlerdi bile. Adamın görünüşünde ilgi çekici hiçbir şey yoktu. Tabii, elindeki otomatik tabancadan başka...

İlk patlama olduğunda, kendini yana doğru atmaya hazırlanıyordu. Bir şeyin om uzuna çarpıp onu yana doğru ittiğini hissetti. Bu Jordan'dı. Dengesini kaybedip yere düştü. Tüm vücudu acıyla sarsılırken, başında korkunç bir ağrı hissetti.
Kulaklarına çığlıklar geliyordu. Doğrulup, saldırganın nerede olduğunu görmeye çalıştı. İstasyondaki yolcular panik içinde kaçışıyorlardı. Hemen önünde Jordan görüşünü kapatmıştı, ama yine de, onun arkasındaki silahlı adamı gördü.
Adam da onu görmüştü. Silahını doğrulttu.
Korkunç bir patlama duyuldu. Clea donup kalmıştı, ama hiç acı duymuyordu. Sadece, hala hayatta olduğu için büyük bir şaşkınlık hissediyordu.
Silahlı adamın yüzünde de aynı şaşkınlık vardı. Hızla kızıla boyanmakta olan gömleğine baktı, sonra
sendeledi ve dizlerinin üstüne yığıldı.
Arkasından bir adam, "Hemen buradan çık!" diye bağırdı.
Clea arkasına baktığında, eli silahlı ikinci bir adam gördü. Adam bir an önce kaçması için ona eliyle işaret ediyordu.
Gri ceketli katil hâla silahını bırakmamıştı. Clea'-nın dehşetle donup kaldığını gören Jordan onu kolundan tutup çekti. Birlikte koşmaya başladılar.
Clea, Jordan'ın geride kaldığını gördü. Onu beklemek için durduğunda Jordan, "Hayır!" diye bağırdı. "Beni bekleme. Hemen arabaya koş."
"Seni beklemek zorundayım! Arabanın anahtarları sende!"
Jaguar istasyon kapısının yanına park edilmişti. Jordan ona anahtarları fırlattı. "Sen kullan."
Clea itiraz etmedi. Hemen sürücü koltuğuna geçti ve arabayı çalıştırıp gaza bastı. Yola çıktıklarında, hızla
istasyona doğru giden polis arabalarını gördüler.
Clea arkasına baktı. "Peşimizde kimse yok. Galiba, kurtulduk." "Şimdilik." "Bizi takip ettiklerini söylemiştin. Bunu nasıl anladın?"
"Önce emin olamadım. Yolda peşimizde siyah bir MG vardı. Sonra ortadan kayboldu. Bu yüzden, aslında bizi takip etmediğini sandım ve sana bundan söz etmedim." "Ama sonra beni almak için geri döndün."
"İstasyondan çıkarken arabayı tekrar gördüm. Otoparka giriyordu. Bizi takip ettiğini o zaman anladım." Jordan koltuğunda sürekli kıpırdanıyordu. Yüzünü buruşturdu. "Neler olduğunu anlatacak mısın?" "Biri bizi öldürmeye çalıştı."
"Bunun farkındayım! Kimdi o adam?" "Adını mı soruyorsun? Hiçbir fikrim yok." "Ya diğer adam? Hayatımızı kurtaran?"
"Onun da adını bilmiyorum. Ama.:." Bir an durak-sadıktan sonra, "Galiba onu daha önce de görmüştüm," diye devam etti. "Londra'da. Tren istasyonunda." "Koruyucu meleğin mi?"
"Evet. Ama bu sefer onu sen de gördüğüne göre, melek değil, herhalde." Clea yeniden arkaya baktı. Peşlerinde hala kimse olmadığını görünce derin bir nefes aldı. Bundan sonra nereye gideceklerdi? Chetwynd'e mi?
Jordan onun düşüncelerini okumuşçasına, "C-hetvvynd'e gidemeyiz," dedi. "Bizi orada bekliyor olabilirler." "Sen gidebilirsin." _ .
"Bundan hiç emin değilim." "İstedikleri sen değilsin."

"Onların kim olduğunu bana hala söylemeyecek misin?"
"Guy Delancey'in arabasına bomba koyanlar." "Bu adamların, şu Belçikalı'yla ilgileri var mı? Yoksa, bunlar başka bir yalanın parçaları mı?" "Yalan değil. Yani, tamamen yalan değil."
"Nasıl yani?" Clea yan gözle ona baktı ve çenesinin titrediğini gördü. Herhalde Jordan da kendisi kadar korkmuştu. "Bana artık tüm gerçeği anlatmalısın, Diana."

"Daha sonra. Önce emniyetli bir yer bulmalıyız. Londra'ya gittiğimizde..."
107
"Londra'ya mı? Oraya gitmenin kolay olacağını mı sanıyorsun? Eğer söylediğin kadar tehlikeli adam-larsa, tüm yolları çoktan tutmuşlardır."
Clea altın rengi bir Jaguar'ın kolayca fark edileceğini biliyordu. Arabadan kurtulmalıydı. Hatta belki, sahibinden de. Kendi yüzünden onun hayatının da tehlikeye girmesini istemiyordu. Jordan boğuk bir sesle, "İleriden sola dön," dedi. "Nereye gidiyoruz? Londra'ya mı?"
"Hayır. Bir motele. Sahiplerini tanıyorum. Motelin arkasında arabayı saklayabileceğimiz bir ahır var." "Peki, ama, ben Londra'ya nasıl gideceğim?"
"Gitmeyeceğiz. Bir süre olduğumuz yerde kalacağız. Bir sonraki adımımıza daha sonra karar veririz." "Hayır, bekleyemeyiz. Bir an önce buradan uzak-. laşmalıyız. Gerekirse, yürüyerek! Burada daha fazla kalmaya hiç niyetim yok!" "Ama ne yazık ki, ben kalmak zorundayım."
Clea dönüp ona baktı. Şaşkınlıktan neredeyse arabayı yoldan çıkarıyordu.
Jordan ceketini geriye sıyırmış, gömleğine bakıyordu. İpek kumaşın üzerinde, gittikçe genişleyen kızıl kan lekeleri vardı.
108
YEDİNCİ BÖLÜM
"Aman Tanrım! Yaralandığını neden söylemedin?"
"Yaram ağır değil." "Nereden biliyorsun?" "Hala hayattayım ya!"
"Ah, o zaman sorun yok!" Clea öfkeyle U dönüşü yaptı. "Hemen hastaneye gidiyoruz."
"Olmaz. Hastanede seni hemen bulurlar."
"Ne yapayım, peki? Seni ölmeye mi bırakayım?"
"Merak etme, ben iyiyim. Galiba, kanama da durdu. Kurşun yüzeyden sıyırıp geçmiş olmalı."
"Ama ya öyle değilse? Ya iç kanama filan varsa?"
"Merak etme, kötü bir şey olsa hemen hastaneye giderdim. Canım çok tatlıdır." Jordan'ın dudaklarında acı dolu bir gülümseme belirdi. "Aslında korkağın tekiyimdir."
Korkak mı? Hayır, bu adam kesinlikle korkak değildi. Tam tersine, Clea'nın tanıdığı en cesur insanlardan biriydi.
Jordan, "Dediğim gibi, motele gidelim," dedi. "E-ğer durumun kötüleşirse oradan telefon edip ambulans
çağırırız."

109
Clea bir an duraksadıktan sonra yeniden U dönüşü yaptı. Kısa bir süre sonra dar bir yola girdiler. Motel yolun sonundaydı.
Clea arabadan inmesi için Jordan'a yardım etmek istedi.
"Bırak kendi başıma yürüyeyim. Yaralı olduğumu anlamasınlar." "Bayılabilirsin."
"Bir beyefendi asla böyle utanç verici bir şey yapmaz." Arabadan inerken hafifçe inledi, ama yine de kapıya kadar hiçbir şeyi yokmuş gibi yürümeyi başardı.
Kapıyı açan yaşlı adam Jordan'ı görünce neşeyle gülümsedi. "Hey, bakın kim gelmiş! Bizim küçük Mr. Tavistock."
"Merhaba, Munstead. Boş odan var mı?"
"Olmasa bile sizin için yaratırız." Onları içeri aldıktan sonra, "Chetwynd iyice doldu, galiba," dedi. "Misafirleriniz için yer kalmadı mı?" "Aslında, odada hanımla ikimiz kalacağız."
Munstead'ın dudaklarında imalı bir gülümseme belirdi. "Ah, anlıyorum. Galiba gizli bir şey."
t "Evet, aramızda kalacak!"
Munstead göz kırptı. "Nasıl isterseniz, Mr. Tavistock."
Clea, Jordan'a gittikçe daha büyük bir hayranlık duyuyordu. Motelci anahtarı ararken onunla sohbet etmeye devam ediyor, karısını ve çocuklarını soruyordu.

En sonunda odalarına çıktılar. Şartlar daha farklı olsa Clea bu odayı çok romantik bulabilirdi. Ama o anda bir an önce Jordan'ın yarasıyla ilgilenmekten
başka bir şey düşünmüyordu. Kapıyı kapar kapamaz Jordan'ın koluna girip yatağa oturttu ve ceketini çıkardı. Kan lekeleri sağ kolunun altından başlıyordu.
Çabucak gömleğin düğmelerini çözdü. Kuruyan kan, kumaşı jordan'ın derisine yapıştırmıştı. Canını yakmamaya çalışarak gömleği sıyırdı. Yara gerçekten de, sadece yüzeydeydi. Rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Kurşun deriyi sıyırıp geçmiş. Ama içine de girebilirdi. Çok şanslısın." "Belki de kurtulmamın tek nedeni şans değildir." "Neden?" "Ceketimi ver."
Clea ona ceketi uzattı. Kurşun, ceketin sol göğsünden girmişti. Jordan iç cebe uzandı ve çok güzel bir zincirli saat çıkarttı. Altın saatin üstünde derin bir çizik oluşmuştu. - Jordan saati ona uzattı. "Öbür dünyadan küçük bir yardım." Clea saati açtı. Kapağın arkasına Bernard Tavistock adı kazınmıştı.
"Saat babamındı. Öldüğünde bana kaldı. Galiba, cennetten bile oğlunun iyiliğini düşünüyor."
"Öyleyse, bunu hiç yanından ayırma. Bakarsın bir sonraki kurşunu da yolundan saptırır."
"Umarım bir sonraki kurşun, diye bir şey olmaz. İtki yeterince sinir bozucu."
Clea -hemen banyoya gidip bir havlu ıslattı. Jordan'ın yarasını temizlemek için göğsüne eğildiğinde kan, ter
ve tıraş losyonu karışımı baş döndürücü bir koku duydu. Jordan'ın nefesi saçlarını okşuyordu. İçinde uyanan
duygulan bastırmaya çalışarak yarayı.
111
temizlemeye başladı.
"Yaralandığını fark etmemiştim."
"İlk kurşundu. Galiba, yanlışlıkla onun önüne çıktım."
"Yanlışlıkla mı? Beni kurtarmak için önüme atıldın, aptal!"
• Jordan bir kahkaha attı. "Sana da iyilik yaramıyor."
Clea ne yaptığının .farkına bile varmadan'ellerini onun göğsüne koyup dudaklanna uzandı. Ama bu büyük bir
hataydı. Jordan'ın soluklarının hızlandığını hissetti ve hemen geri çekildi.
Boğuk bir sesle, "Yanılıyorsun," diye fısıldadı. "Gördüğün gibi, bana iyilik yarıyor."
"Eğer ödülü bu olacaksa, aynı şeyi tekrar yapabilirim."
"Bence yapmasan iyi olur. İlki iyilikse, ikincisi ancak aptallık olur."
İçindeki arzuyu bastırmaya çalışarak yarayı temizlemeye devam etti. Jordan'a bakmaktan kaçınıyordu. Ona
baktığı anda kendini tutamayacağını ve yeniden dudaklarına uzanacağını biliyordu.
Temizleme işi bitmişti. "Yarayı neyle sarabiliriz?"
"Arabada ilk yardım çantası var." .
"Hemen gidip getireyim."
"Gitmişken, arabayı ahınn arkasına park et. Göz önünde durmasın."
Clea odadan çıktığında derin bir nefes aldı. Jordan'ın yanından ayrılmakla, kendini toplama fırsatı bulmuştu. Jaguar'ı çalıştırıp ahınn arkasına park etti. Bagajdaki ilkyardım çantasını aldıktan sonra biraz durup
derin derin nefes aldı. Kendine gelmeliydi. Karşı karşıya, olduğu tehlikeyi unutmamalıydı. Hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasına izin veremezdi. Jordan gibi bir adamın bile...
Elinde ilkyardım çantasıyla motele döndü. Odaya girdiğinde, kontrolünü yeniden kaybettiğini hissetti. Jordan pencereden bakıyordu, sırtı ona dönüktü. Clea bu çıplak sırta sarılıp öpmemek için kendini güç tuttu. "Arabayı sakladım."
110

Jordan bir şey söylemeden yavaşça başını salladı. Clea bir an duraksadı. "Bir şey mi oldu?". Jordan ona döndü. "Chetvvynd'i aradım."
Clea bir telefon konuşmasının onu neden böyle değiştirdiğini anlayamıyordu. "Chetwynd'i mi? Neden?" "Olanları anlatmak için. Yardıma ihtiyacımız olacak." "Bilmemeleri daha iyi olurdu. Daha güvenli... " "Daha güvenli mi? Kim için daha güvenli?"
"Herkes için. Yanlış insanlarla konuşabilirler. Anlatmamaları gereken şeyleri anlatabilirler." Jordan'ın gözleri öfkeyle karardı. "Kendi aileme de güvenemezsem, kime güvenebilirim?"
Buz gibi sesi Clea'yı sarsmıştı. "İnsanlara güvene-bilmeni kıskanıyorum. Keşke, ben de güvenebilsem."
İlkyardım çantasını açıp içinden sargı bezleriyle, antiseptik şişesini çıkardı. "Yatağa otur. Yaranı saracağım."
Jordan hiç konuşmadan yatağa oturdu. Antiseptik yarasına değdiğinde acıyla ürperdi, ama hiç ses çıkarmadı.
Bu sessizlik Clea'yı korkutuyordu.
Chetwynd'le yaptığı telefon konuşması onu birden değiştirmişti. Clea bu konuda bir şey sormaya korkuyordu.
Alacağı yanıtın, aralarında oluşan bağı bir anda koparacağını sezdi. Hiç konuşmadan yarayı sardı.
Sargı bittiğinde Jordan, "Richard buraya geliyor," dedi.
Clea donakalmıştı. "Nerede olduğumuzu söyledin mi?"
"Söylemek zorundaydım."
"Sadecp iyi olduğunu söyleyip telefonu kapatamaz miydin? Onu buraya çağırmana ne gerek vardı?" "Bana anlatacağı şeyler var." "Telefonda anlatsaydı."
"Yüz yüze konuşmak istedi." Jordan bir andurak-sadıktan sonra, "Anlatacakları seninle ilgili," diye devam etti.
Clea yatağın üzerine çökercesine oturdu. Onun her şeyi öğrendiğini anlamıştı. Bu, aralarında oluşan
yakınlığın sonu demekti. O telefon konuşması, Jordan'ın kendisine duyduğu çekimi bir anda yok etmişti.
" Yutkunarak bakışlarını kaçırdı. "Sana ne söyledi?"
"Sadece, kim olduğun hakkında pek dürüst davranmadığını."
"Bunu nasıl öğrenmiş?" "Parmak izlerinden."
"Parmak izlerim mi? Parmak izlerimi nereden buldu?"
"Polo sahasındaki içki kadehinden." Clea tokat yemiş gibi sarsıldı. "Öyleyse, o bardağı..."
"Evet. Bardağını ben aldım. Scotland Yard'da par-ma*k izlerin yoktu; ben de Richard'dan, Amerika'ya göndermesini istedim. Parmak izlerin orada kayıtlıy-mış."
Clea öfkeyle ayağa fırladı. "Sana güvenmiştim!" "Kötü bir niyetim yoktu." "Hayır, sadece beni sırtımdan bıçakladın!" "Bana yalan söylediğini biliyordum. Gerçeği başka nasıl öğrenebilirdim?" "Öğrenmen gerekli miydi?"
"Evet. Sana inanmak, senden emin olmak istiyordum." "Bu yüzden, sahtekar olduğumu kanıtlamaya çalıştın." "Kanıtladığım şey bu mu?"
Clea acı dolu bir kahkaha attı. "Sahtekardan başka ne olmamı bekliyorsun? Kılık değiştirmiş bir prenses mi? Ama artık gerçeği öğrendin. Prenses yerine bir kurbağayla karşılaştın. Ne büyük bir hayal kırıklığına uğradığını tahmin edebiliyorum. Geçmişimden bir türlü kurtulamamak beni de hayal kırıklığına uğratıyor. Ne yaparsam yapayım, geçmişim beni gölge gibi takip ediyor!" Tüm gücü tükenmiş gibiydi. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Tam bir beyefendi gibi davrandın." Kapıya yöneldi. "Nereye gidiyorsun?"
"Londra'ya."

Jordan kolunu yakaladı. "Hiçbir yere gidemezsin." "Hayatımı kurtarmak istiyorsam, gitmek zorundayım." "Nereye kadar kaçabilirsin? Bir sonraki tren istas-

yonunda ne yapacaksın?"
"Yeni bir kurşun yemeye gönüllü müsün?"
Jordan onu hızla kendine çekip göğsüne bastırdı. "Neye gönüllü olduğumu bilmiyorum, ama bu işe girdim bir
Öpüşmeleri ikisi için de beklenmedik bir şey oldu. Dudakları birleştiği anda Clea başının döndüğünü hissetti. Kendisini yalnız Jördan'ın kollarınday-ken böyle emniyette hissediyordu. Odaya yaklaşan avak seslerini duymamışlardı.
Kapı çalındığında irkilerek ayrıldılar, ikisi de soluk soluğaydı. Jordan, "Kim o?" diye seslendi.
"Benim."
Kapıyı açtı.
Richard Wolf karşılarındaydı. Önce Clea'nın arzuyla kızarmış yanaklarına, sonra Jordan'ın çıplak göğsüne baktı. Hiçbir şey söylemeden içeri girip kapıyı kilitledi. Kolunun altında kalın bir dosya vardı. Jordan, "Takip edildin mi?" diye sordu.
"Hayır." Richard, Clea'ya döndü. Onun buz gibi bakışlarını gören Clea, her şeyi bildiğini anladı. O dosyanın içinde kendi geçmişi olmalıydı. Hepsini Jor-dan'a gösterdiğinde, Clea dosyadakileri inkar edemeyecekti. Omuzları çökmüştü. Sessizce yatağa oturdu. İkisine de bakamıyordu. Her şeyin doğru olduğunu söylemekten başka bir şey yapmayacaktı. Sonra da, çekip gidecekti. Jördan'ın bu kez onu durdurmayacağını biliyordu. Hatta, gittiğine memnun olacaktı;
Richard, "Adı Diana Lamb değil," diye başladı. "C-leaRice." Jordan, itiraz etmesini beklercesine ona baktı.
Ama o hiçbir şey söylemiyordu. Çaresizlik içinde yatakta oturmuş, önüne bakıyordu. Tüm gücü tükenmiş gibiydi. Bu haliyle, Jordan'ın tanıdığı Diana Lamb'a, yani Clea Rice'ye, hiç benzemiyordu. Ama zaten onu hiç tanımamıştı ki.
Richard dosyayı Jordan'a uzattı. "Bunları bir saat önce VVashington'dan faksladılar."
"Evet." Niki, Richard'ın ortağıydı. Bir zamanlar Sovyet KGB'si için çalışan bu adam sonradan batıya kaçmış ve deneyimlerini kapitalizmin hizmetine vermişti.
"Parmak izleri, Massachusettes Polis Teşkilatı'n-da kayıtlıymış. Ona ulaştıktan sonra gerisini bulmak zor olmadı."
Jordan dosyayı açtı. İlk sayfada önden ve yanlardan çekilmiş üç fotoğraf vardı. Faks fotoğrafları biraz bozmuştu, ama Clea'nın şimdikinden daha genç hali olduğu belliydi. Jordan fotoğraftan başını kaldırıp gerçeğine baktı. Clea hiç kıpırdamıyordu.' İkinci sayfayı çevirdi.
Richard onun okumasını beklemeden anlatmaya başlamıştı. "Üç sene önce bir suçluya yataklık etmekten ve suç delillerini yok etmekten mahkum oldu. Massachusettes Eyalet Hapishanesinde on ay yattı, sonra iyi halden serbest bırakıldı." Jordan Clea'ya döndü. "Bu doğru mu?"
Clea güldü. "Evet. Hapiste davranışlarım gerçekten çok iyiydi." "Ya geri kalan kısım? Mahkum edildiğin? On ay hapis yattığın?" "Neden bana soruyorsun? Orada yazıyor ya!"
"Doğru olup olmadığını bilmek istiyorum." Clea, "Doğru," diye fısıldadı ve başını yeniden öne eğdi. Onun bir şey söylemeyeceğini anlayan Jordan, Richard'a döndü. "Yataklık ettiği suçlu kimmiş." "Walter Rice. Hala Massachusettes Hapishanesi'n- de."
"Rice mi? Akrabalık var mı?" "O benim amcam, Walter."
"Bu Walter Amca'nın ne gibi bir suç işlediğini öğrenebilir miyim?"

"Hırsızlık. Sahtekarlık. Çalıntı mal satmak. İstediğini seç." Clea omuz silkti. "Walter Amca'nın uzun bir suç hayatı var."
Richard, "Ve Clea da bu hayatın bir parçası," diye ekledi.
kere."
116

"Niki mi?"
117
Clea öfkeyle başını kaldırdı. "Bu doğru değil!" "Öyle mi? Ya çocukluğunda yaptıkların?" "O dosyaların mühürlenmiş olması lazımdı!"
"Mühürlenmiş olmaları, dosyaların var olmadığı anlamına gelmiyor. On iki yaşında, bir kuyumcu dükkanına girmeye çalışırken yakalandın. On dördünde, kuzenin Tony'yle birlikte Beacon Hill'de sayısız ev soydun." "O zamanlar daha çocuktum! Ne yaptığımı bilmiyordum!" "Yaptığının ne olduğunu sanıyordun?" "Walter Amca ne derse, onu yapıyordum."
"Bu Walter Amca seni, yanlışla doğruyu karıştırmana yol aç?.-ak kadar mı etkiliyordu?"
Clea bakışlarını kaçırdı. "Walter Amca benim tek koruyucumdu. Ben onun evinde büyüdüm. Sadece
üçümüz vardık... Kuzenim Tony, amcam ve ben. Amcamın yaptıklarının yanlış olduğunu biliyorum. Ama o hırsızlıklar... Benim için oyun gibi bir şeydi. Walter Amca kuzenimle ikimizi yarıştırırdı. Hanginiz şu evi soyacak kadar cesur, derdi. Onun dediğini yapamazsak, korkak durumuna düşeceğimizden korkardık Soygunları yapmamın nedeni para değildi! Sadece... Cesaretimi göstermek istiyordum." "Peki, ya ahlak
"Bu vüzden bıraktım ya! On sekiz yasındayken
amcamın evinden ayrıldım. Sekiz yıl boyunca da hiç yasa dışı bir iş yapmadım. Yemin ederim ki, yapmadım!"
"Ama bu arada amcan evleri soyma işine devam etti. Polis onun yüzlerce evi soyduğunu söylüyor. Neyse ki,
bu soygunlarda kimse yaralanmamış."
"Amcam kimseye zarar vermezdi! Silahı bile yoktu."
"Ah, çok erdemli bir hırsızmış!"
"Asla paraya ihtiyacı olan, yoksul insanları soymadığını söylerdi."
"Tabii ki, soymadı! O, paranın olduğu yerlere gidiyordu. Akıllı bir hırsız gibi..."
Clea başını yeniden önüne eğdi. Jordan onun hüküm giymiş bir suçlu olduğuna inanamıyordu. Suçlu birisine hiç benzemiyordu. Ama ilk karşılaştıkları andan beri Jordan'] aldatmayı hep başarmıştı. Onun ya-nındayken hislerine ve sezgilerine güvenemeyeceği-ni biliyordu.
Dosyayı incelemeye devam etti. İçinde, Walter Rice, hakkında bir makale de vardı. Gerçekten işinin ehli olduğu belliydi. Boston çevresinde bir efsaneye dö-
nüşmüştü. Clea'nın da dediği gibi, kimseyi incitme-mişti. Sadece soygun yapıyordu ve kendine özgü bir stili vardı. Kızıl Güllü Hırsız olarak tanınıyordu. İşini bitirdikten sonra arkasında kartvizit olarak kırmızı bir gül bırakıp, kurbanlarından özür diliyordu.
Ama en iyi hırsızlar bile günün birinde şanssızlıkla karşılaşırlar. Walter Rice'nin şanssızlığı, dolu bir tüfekle karşısına çıkan uyanık bir ev sahibi olmuştu. Koluna kurşunu yiyen adam, pencereden kendini zor atmıştı. İki gün sonra, yarasını tedavi ettirmek ve polislerden saklanmak için sığındığı yeğeninin evinde yakalanmıştı. Jordan, onun yarasını nasıl o kadar maharetle temizlediğini artık anlıyordu. Bu işte tecrübeliydi. Hichard, "Rice ailesinde suç, gelenek halini almış," dedi. Jordan, "Ya kuzeni?" diye sordu.
"Hırsızlıktan altı yıl hapis yatmış. Niki onun Avrupa'da olduğunu ve antika karaborsasıyla uğraştığını
duymuş. Bu doğru mu, Miss Rice?"

"Töny'yi bu işe karıştırmayın. O artık temiz."
"Birlikte çalıştığınız kişi o mu?"
"Ben kimseyle birlikte çalışmıyorum."
"Peki, o zaman malı nasıl satmayı düşünüyordunuz?" . '
"Ne malı?"
"Guy Delancey'den çalmayı planladıklarınızı!"
Clea çaresizlik içinde omuz silkti. "Sorularınıza neden cevap veriyorum ki? Beni çoktan mahkum ettiniz. Söyleyebileceğim hiçbir şey kalmadı." Jordan, "Söyleyeceğin daha çok şey var," dedi.
118

kuralları?

"Seni öldürmek isteyen kim? Bu işte ben de tehlikeye girdiğime göre, öğrenmeye hakkım var, diye düşünüyorum."
"Ben gittikten sonra seninle ilgilenmeyecektir." "Kimden söz ediyorsun?" "Sana anlattığım adamdan. Belçikalı'dan." "Yani hikayenin o kısmı doğru muydu?" "Evet. Belçikalı doğruydu. Max Havelaar da." Richard, "Kim bu Belçikalı?" diye söze karıştı.
" " Adı Van Weldon Her yerde adamları var. Guy'un ölümü bir kazaydı. Van Weldon'un ölmesini istediği kişi aslında bendim."
Richard, "Victor Van Weldon mu?" diye sordu.
Clea'nın gözleri korkuyla karardı. Titrek bir sesle, "Onu tanıyor musunuz?" diye sordu.
"Hayır. Sadece adını duydum. İstasyonda vurulan adam hakkında bilgi topladım." Jordan, "Bizi öldürmeye çalışan adam mı?" diye sordu.
"Evet. Adı, George Fraser. Hakkında öğrenebildiğim tek şey, işvereninin adı oldu. Van Weldon Nakliyat Şirketi'nde müşteri temsilcisi olarak görünüyor." Clea bembeyaz olmuş, kalkıp, pencereye yönelmişti.
lordan, "Diğer adam kimmiş?" diye sordu. "Onu bulamamışlar. Ortadan kaybolmayı başarmış." Clea, "Koruyucu meleğim," dedi. "Beni neden koruyor?"
Richard, "Bunu bize sen söyleyeceksin," dedi. "Birisinin beni öldürmek istediğini biliyorum. Ama başka birisfhin neden kurtarmaya çalıştığı hak- 121
kında en ufak bir fikrim bile yok."
Jordan onun yanına gidip ellerini omuzuna koydu. "İşe, bildiklerinle başlayalım. Van Weldon seni neden öldürtmek istiyor?"
"Çünkü Max Havelaar'a ne olduğunu biliyorum." "Neden battığını mı?"
Clea yavaşça başını salladı. "Evet. O gemide değerli tek bir yük bile yoktu. Sigortadan para almak için sahtekarlık yaptılar. Mürettebatı da hiç tereddüt etmeden öldürdüler." "Bunu nereden biliyorsun?"-
"Çünkü ben de oradaydım." Clea arkasına dönüp, Jordan'a baktı.."Max Havelaar'ın battığı gece ben de gemideydim." 122
SEKİZİNCİ BÖLÜM
"Napoli'ye ilk. gidişimdi. Avrupa'ya da ilk kez gidiyordum. Hapiste geçirdiğim kötü günleri unutmak istemiştim. Tony beni Brüksel'e davet, ettiğinde bu teklifi hemen kabul ettim. "Tony araba kazası geçirmişti, bir yıldır tekerlekli sandalyede yaşıyordu. Bu yüzden, gerektiğinde onu temsil edecek güvenilir bir yardımcıya ihtiyacı vardı. Antikacılarla görüşme işini üstlenecek birine. Bu, tamamen yasal bir iş. Tony artık karaborsada çalışmıyor."
"Napoli'ye de bu yüzden mi gittin?"
"Evet. O iki İtalyan denizciyle de Napoli'de tanıştım." Clea'nın bakışları uzaklara dalmıştı.
"Carlo ve Giovanni... "

Limanda demirli bir gemide çalışıyorlardı. İkisi de çok sevimli çocuklardı ve sarışınlara bayılıyorlardı.
Clea'ya da bayılmışlardı. Ama ona asılmaya kalkmamışlardı. Clea onların zararsız olduğunu biliyordu.
İçlerinden birisi Tony'nin arkadaşıydı ve İtalya'da, dostluk her şeyin üstündeydi. Bu yüzden, arkadaşlarının
kuzenine asılmayı akıllarından bile geçir-miyorlardı.
"Birlikte yedi akşam geçirdik. Değişik yerlerde ye-

mek yiyorduk. Bana şehri gezdiriyorlardı. O kadar iyiydiler ki. Bana karşı çok naziktiler." Yavaşça iç çekti. "Onları kardeşim gibi görmeye başlamıştım. Beni kendi gemileriyle Brüksel'e götürmeyi teklif ettiklerinde, bunu hiç düşünmeden kabul ettim." Jordan, "Yani, yolcu olarak mı?" diye sordu.

Bilgi ve Paylaşım Platformu
"Hayır, daha çok, varlığı bilinen bir kaçak olarak. Bu planı bir gece spagetti yiyip şarap içerken yaptık. Gemileri birkaç gün sonra yola çıkıyordu. Onlarla birlikte gelirsem çok eğleneceğimizi söylediler. Kaptanı ayarlamışlardı. Adam limandan ayrılana kadar gizlen-* mem şartıyla gemiye binmeme izin vermişti. Geminin sahibinin bu olayı duyup kızmasından korkuyordu. Gemi açıldıktan sonra saklandığım yerden çıkacaktım. Brüksel'e vardığımızda da beni yeniden saklayacaklardı." "Onlara güvendin mi?"
"Şimdi aptalca geliyor, tabii, ama güvendim. O kadar... iyi çocuklardı ki. Tamamen zararsızdılar." Clea'nın dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Birlikte çok güzel planlar yaptık. Yanımıza şarap alacaktık. Yolda onlara güzel yemekler pişirecektim. Bana geminin büyük olduğunu ve sadece, Brüksel'deki bir müzayedeye götürülen birkaç parça antika eşya taşıdığını söyİemişlerdi. Sekiz kişilik mürettebatın yanı sıra bana da bol bol yer vardı.
"O gece beni gizlice gemiye soktular. Adamlar yola çıkmaya hazırlanırken ben de ambarda saklandım. Giovanni bana yemek getiriyordu. Çok tatlı bir çocuktu." Richard onun sözünü kesti. "Bindiğin gemi, Max Havelaar mıydı?"
Clea güçlükle yutkundu. "Evet. Max Havelaar'dı. Çok eski bir gemiydi. İçindeki her şey paslanmıştı. Bu kadar büyük bir gemide sadece birkaç parça yük olması beni şaşırtmıştı. Sonra, geminin yük listesini gördüm. O antikaların büyük bir servet ettiğini işte, o zaman anladım." "Listede yükün sahibi de yazılı mıydı?"
"Evet. Yük, Van VVeldon şirketine aitti. Aynı zamanda geminin sahibi de onlardı." "Bunu öğrenince ne yaptın?"
"Meraklanmıştım. Antikalara bir bakmak istedim, ama hepsi sandıklara konmuş ve sandıklar çivilenmişti. Biraz araştırdıktan sonra, sandıklardan birinde küçük bir aralık gördüm. İçeriye küçük bir el lambası sığabiliyordu. Sandığın içinde gördüğüm şey beni çok şaşırttı." "Ne görmüştün?"
"Taş. Sandığın dibi, taşla doluydu."
İki adamın ona şaşkınlıkla baktıklarını fark etti. Bu çok doğaldı. Sandıktaki taşları gördüğünde o da şaşırmıştı. Richard, "Gemidekilere bundan söz ettin mi?" diye sordu.
"Limandan ayrılana kadar bekledim. Sonra yukarı çıkıp Giovanni'yi buldum. Ona taşlardan oluşan bir yük taşıdıklarını bilip bilmediğini sordum. Bana gülüp, hayal gördüğümü söyledi. Gemideki yükün çok değerli olduğunu biliyordu. Onları yüklenirken görmüştü." "Yüklemeyi kim yaptı?"
"Van VVeldon şirketi. Yük doğruca onların deposundan gelmişti."

"O zaman ne yaptın?"
"Kaptan Vincenzo'yla konuşmamız için ısrar ettim. Ama o da bana güldü. Şirketin taş yüklemesinin hiçbir anlamı olmadığını söyledi. Üstelik o sırada başka sorunları vardı. Kalabalık bir limana yaklaşıyorduk, diğer gemilerle çarpışmamak için dikkat etmesi gerekiyordu. Yüke daha sonra bakacağını söyledi. "Onları, ancak limanı geçtikten sonra ambara inmeye ikna edebildim. Sandıklardan birini açtılar. Üstü ambalaj kağıtlarıyla kaplıydı. Onlara dibe bakmalarını söyledim. Kağıtları kaldırdılar. Altlarında, yük listesindeki antikaların olacağını sanıyorlardı. Ama sandığın dibinde sadece taş vardı." "Kaptan sana o zaman inanmış olmalı."
"Tabii, inandı. Taşlar gözünün önündeydi. Napoli'yle irtibat kurup, bunun ne anlamageldiğini sormaya karar verdi. Birlikte yukarı tırmandık. Tam güverteye çıktığımız anda makine dairesinde korkunç bir patlama oldu."
Richard ve Jordan hiçbir şey söyleyemiyorlardı. Max Havelaar'ın son anlarını hiç ses çıkarmadan dinliyorlardı.
Patlamadan sonraki panik içinde Giovanni SOS mesajı verdi. Tayfalar da cankurtaran botunu indiriyorlardı. Ambardaki taşlan herkes unutmuştu. O anda önemli olan tek şey canlarını kurtarmaktı. Alevler gittikçe yayılıyordu; gemi birazdan Akdeniz'in karanlık sularına gömülecekti.
124

125
Botu denize indirdiler. Merdivenlerden aşağı inecek vakit yoktu, alevler gittikçe yaklaşıyordu. Bu yüzden birbiri ardına denize atladılar. Clea, "Su çok soğuktu," diye devam etti. "Suyun 126

üstüne çıktığımda, Max Havelaar'ın tamamen alevler içinde kaldığını gördüm. Cankurtaran botu yirmi-o-tuz metre ilerideydi. Carlo ile tayfalardan biri bota tırmanmış, Vincenzo'yu çekmeye çalışıyorlardı. Giovanni hala denizdeydi.
"Ben çok iyi yüzerim. Gerekirse saatlerce suyun üstünde kalabilirim. Bu yüzden onlara, önce diğerlerini bota çekmeleri için bağırdım. Ben de botun etrafında yüzerek dolaşıyordum." Clea o anda kendini çok sakin hissettiğini hatırlıyordu. Korkmamasının nedeni belki, gemiden uzaklaşmış olmalarıydı. Belki, soğuk suda yüzmek için gösterdiği çaba onu sakinleş-tiriyordu. Korkmamvştı. Henüz!
"İspanya kıyıİarının sadece iki kilometre ötede olduğunu biliyordum. Botu karaya kadar yüzdürebilir-dik. En sonunda adamların hepsi bota çıktılar. Suda bir tek ben kalmıştım. Bota doğru yüzdüm. Motor sesini duyduğumda, bota çıkmak üzereydim." Jordan, "Başka bir gemi mi?" diye sordu.
"Evet. Küçük bir tekneydi. Birden bottakiler sevinç içinde ayaklanıp bağırmaya başladılar. Bot sallanıyordu. Ben tam arkalanndaydım, yaklaşan tekneyi göremiyordum. Arama ışığını üstümüze tutmuşlardı. Birisi bize İngilizce seslendi, ama yabancı aksanı vardı. Hangi milletten olduğunu anlayamadım. Kendilerini, Cosima olarak tanıttılar. "Giovanni, tırmanmama yardım etmek için elimi uzattı. Tam elimi tutmuştu ki..." Bir an duraksadıktan sonra, "Cosima bize ateş etmeye başladı." diye devam etti. Jordan şaşkınlıkla, "Cankurtaran botuna mı?" diye sordu. "Evet. Önce ne olduğunu anlamadım. Bottakile
rin çığlıklarını duyuyordum. Sonra, Giovanni'nin eli elimden kaydı. Hala bana bakıyordu, ama gözleri bomboştu. Ateş ettiklerini önce anlamadım. Sonra, suya birisi düştü. Vincenzo'nun cesedi..." Jordan, "Sen nasıl kaçtın?" diye sordu.
Clea gücünü toplamak için derin bir nefes aldı. "Suya daldım. Nefesim bitene kadar suyun altında yüzdüm. Işıktan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyordum. Nefes almak için suyun üstüne çıktım, sonra tekrar daldım ve yüzmeye devam ettim. Etrafımda birkaç kurşun

sesi duyar gibi oldum, ama Cosima beni takip etmedi. Yüzmeye devam ettim. Bütün gece yüzdüm. Sonunda, İspanya kıyılarına ulaştım." Başını öne eğip bir süre sustu. İki adam hiç konuşmadan ona bakıyorlardı.
Güçsüz bir sesle, "Hepsini öldürdüler," diye fısıldadı. "Giovanni'yi. Kaptanı. Cankurtaran botundaki altı savunmasız adamı. Arkada bir tanık bıraktıklarının farkında değillerdi."
Jordan ile Richard hiç konuşmuyorlardı. Duydukları şey onlan çok şaşırtmıştı. Clea onların kendisine inanıp inanmadıklarını bilmiyordu. Bildiği tek şey, bu hikayeyi en sonunda birilerine anlatmanın içine büyük bir ferahlık verdiğiydi. Omuzlarından korkunç bir yük kalkmıştı.
"Sahile çıktığımda şafak söküyordu. Çok üşüyordum. Yorgundum. Ama buna aldırmadım. Bir an önce polise ulaşmak istiyordum. Ama tabii, bu büyük bir hataydı. Polise gitmekle hayatımın en korkunç hatasını yaptım." Jordan, "Neden?" diye sordu. "Bir köye ulaşıp hemen karakola gittim. Onlara
olanları anlattım. Beni arkadaki bir odaya alıp araştırmaya başladılar.-Sonuçta da, gemilerinin kayıp olup olmadığını anlamak için Van VVeldon şirketini aradılar. Onları bunun için suçlamıyorum. Böyle yapmaları gerektiğini sanmışlardı.
"Van VVeldon şirketinden biri gelsin, diye üç saat o odada bekledim. En sonunda geldi. Kapı aralığından adamın sesini duydum ve hemen tanıdım. Cosi-ma'dan gelen sesti." Jordan, "Yani, katiller Van VVeldon şirketinin adamları mıydı?" diye sordu.
"Evet. Odanın penceresine nasıl tırmandığımı size anlatamam. O zamandan beri de kaçıyorum. Daha sonra, Cosima'nın Van VVeldon Nakliyat Şirketi'ne ait olduğunu öğrendim. Max Havelaar'ı onlar hatırdılar. Adamları da onlar öldürdü."

Richard, "Sonra da sigortadan parayı aldılar," dedi. "Hem gemi, hem de antikalar için."
"Ama o gemide tek bir antika bile yoktu. Yükleme sahteydi. Max Havelaar da, artık ihtiyaç duymadıkları eski
bir gemiydi. Gerçek yük şu anda gizli bir depoda olmalı. Eminim bir süresonra parça parça karaborsada
satmaya başlarlar. Sigortayı da sayarsanız, aynı maldan çifte kar etmiş olacaklar."
"Sigorta şirketi hangisi?"
"Lloyd's of London."
"Onlarla görüşmedin mi?"
"Evet. Hikayeme inandıklarını söyleyemem. Bana, Van VVeldon şirketine karşı bir garezim olup olmadığını sordular. Sonra geçmişimi öğrendiler. O andan itibaren de anlattığım hiçbir şeye inanmadılar." İç çekerek yatağa oturdu. "Tony'ye, hemen ortadan
.kaybolmasını söyledim. Beni bulmak için önce ona gideceklerini biliyordum. Tony tekerlekli sandalyede, savunmasız durumda. Şu anda Brüksel'de bir yerde saklanıyor. Bana yardım edecek durumda değil. Bu yüzden kendi başımın çaresine bakmaya çalışıyorum."
Odaya derin bir sessizlik çöktü. Clea başını kaldırdığında, Jordan'ın boş gözlerle duvara bakmakta olduğunu gördü. Richard ise duyduklarından ikna olmuşa benzemiyordu. "Bana inanmıyorsunuz, değil mi, Mr. Wolf?"
"Bu konuda daha sonra karar vereceğim. Önce anlattıklarınızı kontrol etmek istiyorum." Jordan'a dönerek, "Dışarıda konuşabilir miyiz?" diye sordu.
Konuşmak üzere bahçeye çıktılar. Clea pencereden onları görüyordu. Birkaç dakika sonra Richard arabasına binip gitti, Jordan da motele girdi.
Clea onunla karşılaşmayı korkuyla bekliyordu. Jordan'ın ona inanmayacağını düşünüyordu. Eski bir mahkumun sözlerine neden inânsındı? Clea ona defalarca yalan söylemişti. Yine yalan söylediğini düşünecekti.

Jordan içeri girdi. Yüzündeki ifadeyi okumak imkansızdı. Ne yapacağını bilemiyormuşçasına bir süre Clea'ya
baktı, sonra derin bir nefes aldı.
"İnsanı zor durumda bırakmayı çok iyi biliyorsun."
Clea sadece, "Üzgünüm," diyebildi. "Üzgünsün, ha!"
"Seni bu işe çekmek istemezdim. Aileni de. Eğer evine dönersen senin için hiçbir sorun kalmaz." "Ya sen?"
"Bir yolunu bulup Londra'ya gideceğim." "Beni göndermekte biraz geç kalmadın mı?"
"Merak etme, sana bir şey yapmazlar. Van VVel-don seninle ilgilenmiyor." "Yanılıyorsun. İlgileniyor." "Ne? Nasıl?" "Richard'ın bana söylemek istediği şey buydu. Buraya gelirken onu takip etmişler. Birisi Chetwynd'i sürekli gözaltında tutuyor."
Clea ürperdi. " Onu buraya kadar takip etmişler mi?" "Hayır, onları atlatmış."
Clea'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Telaşla odayı arşınlamaya başladı. Richard Wolfun bu konuda yetenekli olması hiç önemli değildi. Van VVeldon'un gücünü biliyordu. Cleâ son bir ayı ona karşı savaşarak geçirmişti. Bu bir ay süresinde onun hakkında çok şey öğrenmişti. Her yere ulaşabileceğini biliyordu.
TavistocklarTâ bağlantısını öğrenmişti. Bundan hareket ederek Clea'ya ulaşması an meselesiydi. Durup
Jordan'a baktı. "Bundan' sonra ne olacak? Mr. Wolf ne planlıyor?"
"Önce bir araştırma yapacak. Sanırım sigorta şirketiyle görüşmeyi de düşünüyor."
"Bu arada biz ne yapacağız?"
"Burada oturup bekleyeceğiz. Sabah bize telefon edecek."
Clea başını sallayıp ona arkasını döndü. Sabaha dek bu motelden çoktan gitmiş olacaktı. Victor Van Weldon yeni bir kriz geçiriyordu; üstelik, bu seferki oldukça kötüydü. Onun bembeyaz kesildiğini gören Simon Trott, fazla yaşamayacağını anladı. Adamın önünde en fazla birkaç ay vardı. Ondan sonra ölecek ve yerine, kendi seçtiği veliaht geçecekti: Simon Trott.
129
130

131

Ama tabii, son verdiği haberden sonra Van Wel-don'un kararını değiştirme olasılığı da vardı.
Van Weldon öfkeyle, "Bu nasıl oldu?" diye haykırdı. "herşeyin kontrolümüz altında olduğunu söylemiştin.
Kadın avucumuzun içinde, demiştin!"
"Son anda işe başka bir taraf karışıp her şeyi bozdu. Bu arada, bir adamımızı kaybettik."
"Sözünü ettiğin şu aile... Tavistocklar. Kim bunlar?"
"Tavistock ailesinin bir önemi yok. Beni endişelendiren onlar değil."
"Kimmiş seni endişelendiren?" .
Trott bir an duraksadı. Söyleyeceği şeyle, veliahtlık konumunu kaybetmekten korkuyordu.
"Interpol. Anladığım kadarıyla, kadınla ilgilenmeye başlamışlar.". Van Weldon şiddetli bir öksürük krizine tutuldu. En sonunda kendine geldiğinde gözleri ateş saçıyordu. "Bizi felaketin eşiğine getirdin." "İşleri düzeltebileceğimize eminim."
"İşleri aptallara bıraktın!" Bir an duraksadıktan sonra, "Ben de," dedi. "Ben de işi bir aptala bırakmışım!" "Polisin elinde hiçbir şey yok! Biliyorsun, adamımız öldü. Artık konuşamaz."
"Clea Rice konuşabilir."
"Onu yine bulacağız."

"Nasıl? Her gün biraz daha akıllanıyor. Bizse her gün daha da aptallaşıyoruz." "Yakında onu buluruz. Buckingsamshire'deki adamımız..."
"Buckinghamshire'deki adamımız bizi aptal yerine koydu. Onu cezasız bırakamayız."
Trott başını salladı. Evet, onu cezalandırmaları gerektiğini biliyordu. İçinden, günün birinde kendisinin de
cezalandırılmasının gerekmemesi için- dua etti.
Richard Wolf, Chetwynd'e geri döndüğünde hava çoktan kararmıştı. Malikanenin dış kapısından içeri girmeden önce etrafına bakındı. Birisinin dışarıdan onu gözetlediğini biliyordu. Clea. Rice'nin hikayesine inanmasa bile, onun gerçekten tehlikede olduğunu anlamıştı. Kadının korkusu kendisine de geçmişti, Sürekli tetikteydi. Beryl'in birkaç günlüğüne Londra'ya gitmiş olmasına seviniyordu. Ona telefon edip, bir süre daha orada kalmasını söyleyecekti. Nişanlısını bu Clea Rice karmaşasına çekmek istemiyordu. Evfn önünde, tanımadığı bir araba vardı.
Richard dikkatle arabaya yaklaşıp baktı. İçinde birkaç gazeteden başka bir şey yoktu.
Uşak Davis onu kapıda karşılayıp yağmurluğunu aldı. "Bir ziyaretçiniz var, Mr. Wolf."
"Biliyorum. Arabasını gördüm. Kimmiş?"
"Mr. Archibald MacLeod. Sizi çalışma odasında bekliyor."
"Ziyaretinin sebebini belirtti mi?"
"Polisle ilgili bir işmiş."
Richard hemen çalışma odasına yöneldi. İçeride orta boylu, atletik yapılı bir adam vardı. Kitaplardan birine
bakıyordu. Richard içeri girince kitabı bıraktı.
"Mr. MacLeod? Ben, Richard Wolf."
"Biliyorum. Hakkınızda araştırma yapmıştım."
"Öyle mi?"
"Evet. Arkadaşlarınızdan biriyle konuştum. Fransız Gizli Servisi'nden, Olaude Daumier'le. Size güvenebileceğimi söyledi." Bir an duraksadıktan sonra, "Ben Interpol'denim," diye devam etti. "Beni neden görmek istediniz?"
"Mr. Tavistock'la ikinizin çok tehlikeli bir işe bulaştığınızı düşünüyoruz. Bu işten kimsenin zarar görmemesine çalışıyorum. Bu yüzden, sizinle işbirliği yapmak istiyorum." "Hangi konuda?"
"Bana, Clea Rice'yi nerede bulabileceğimi söyleyin."
Richard şaşkınlığını güçlükle sakladı, İfadesiz bir ses tonuyla, "Clea Rice mi?" diye sordu. "O da kim?" "Bu ismi bildiğinize eminim. Onun parmak izlerini araştırmışsınız. Amerika'daki dostlarımız bize bu konuda bilgi verdiler."
Richard onun gerçekten polis olduğu sonucuna vardı. Ama yine de ihtiyatlı davranmalıydı. MacLe-od'un polis olması, ona güvenebileceği anlamına gelmezdi.
132

133
Şöminenin karşısındaki koltuğa oturdu. "Size bir şey anlatmadan önce bildiklerinizi öğrenmek istiyorum."
"Clea Rice hakkında mı?"
134

"Hayır. Victor Van VVeldon hakkında."
"Anlatırsam, Miss Rice'yi nerede bulabileceğimi söyleyecek misiniz?" "Onu neden istiyorsunuz?"
"Bu konuda bir an önce harekete geçmemiz gerektiğine karar verdik." "Yani, onu tutuklayacak mısınız?"

"Tabii ki, hayır." MacLeod bir an duraksadıktan sonra, "Miss Rice'yi yeterin* kullandık," diye devam etti. "Artık onu koruma altına almanın zamanı geldi."
Clea motelin kapısından dışarı süzüldüğünde hafif bir yağmur çiseliyordu. Saat gece yarısını geçmiş, moteldeki tüm ışıklar sönmüştü.
Clea bir saat boyunca Jordan'ın yanında, hiç kıpırdamadan yatıp, onun uyuduğuna emin olana kadar beklemişti. Richard'ın anlattıklarından sonra aralarında doğan güvensizlik yüzünden, yatağın iki ayrı ucunda yatmışlardı. Değil birbirlerine dokunmak, ko-nuşmamışlardı bile. Clea ona haber vermeden gidiyordu ve bunun herkes için daha iyi olacağına emindi. Jordan bir beyefendiydi, kendisiyse eski bir mahkum. Bir araya gelmeleri olanaksızdı.
Bahçe kapısını açarken gıcırdattı. Bir an hiç kımıldamadan etrafı dinledi. Yağmur damlalarının sesiyle, uzaktan gelen bir köpek havlaması dışında hiçbir ses yoktu. Derin bir nefes alıp yola doğru yürümeye başladı. Tüm gece boyunca durmadan yürüyecek ve gün ışıdığında motelden kilometrelerce uzakta olacaktı.
Yolun kenarındaki çitlerin dibinden yürümeyi denedi, ama orası çok çamurluydu ve hızlı yürümesi
olanaksızdı. Zaten gecenin bu saatinde yoldan araba geçmezdi. Yeniden yola çıktı.
Ve olduğu yerde donup kaldı.
Karşısında bir adam vardı.
Jordan, "Gideceğini bana söyleyebilirdin," dedi.
Clea derin bir nefes aldı. "Evet, söyleyebilirdim."
"Neden söylemedin?"
"Engel olurdun. Ovsa, benim daha fazla eecike-cek halim yok. Adamlar bu kadar yakınımdayken buralarda oyalanamam."
"Benim yanımda daha emniyette olursun."
"Hayır, asıl tek başıma emniyetteyim. Kaçma işinde gittikçe ustalaşıyorum. Bu gidişle daha uzun yıllar yaşayabilirim."
"Sürekli kaçıp saklanarak mı?" "En azından hayatta olurum."
"Ya Van VVeldon? İşlediği cinayetler yanına mı kalacak?"
"Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Onunla savaşmayı denedim de ne oldu? Arkamda bir dolu ölü bıraktım. Artık pes ediyorum, tamam mı? O kazandı." Clea yürümeye başladı.
"İngiltere'ye neden geldin, öyleyse? O hançerin peşinde değil miydin?"
"Evet. Onu çalarsam, elimde bir kanıt olur, diye düşündüm. Böylece, Van VVeldon'un yalan söylediğini
kanıtlayabilirdim. Bana inanacak birileri çıkabilirdi."
"Tabii, anlattıkların doğruysa."
"Bu da ne demek oluyor?" Clea öfkeyle adımları-
nı sıklaştırdı. "Her şeyi uydurduğumu mu sanıyorsun? İstasyonda bizi öldürmeye çalışan o katili de mi ben uydurdum?"
"Böyle sürekli kaçarak yaşayamazsın. Max Have-laar'da olanların tek tanığı sensin. Van VVeldon'un cezasını
bulmasını bir tek sen sağlayabilirsin."
"Tabii, önce o beni bulup öbür dünyaya gönder-mezse."
"Polisin senin tanıklığına ihtiyacı var."

"Polis bana inanmıyor. Elimde kesin bir kanıt olmadıkça da inanmayacaklar. Van VVeldon'un o serveti dürüst yollarla mı elde ettiğini sanıyorsun? Onu araştırdım, Jordan. Elinin altında onlarca avukat var. Eminim yüzlerce polisi de satın almıştır. On iki gemisi, on dört oteli ve Monako'da üç kumarhanesi var. Sadece, geçen sene işleri pek yolunda gitmedi.

Biraz borca girdi. Havelaar'ı da bu yüzden batırdı. Şu anda köşeye sıkışmış durumda. Ama beni yok ettiği anda paçayı kurtaracak." "Sana yardım bulabilirim, Clea."
"Güzel bir malikanen ve CIA'da çalışmış bir enişten olabilir. Ama bu yeterli değil." "Amcan) M16'da çalışmıştı. Yani, İngiliz Gizli Ser-visi'nde." "Herhalde amcanın Parlamento'da tanıdıkları da vardır."" "Evet, var."
"Van VVeldon'un da var. Onun her yerde dostları var. Daha doğrusu, satın aldığı adamlar..." Jordan onu kolundan tutup durdurdu. "Clea, Max Havelaar'da sekiz adam öldü. Sen her şeyi gördün. Tanıklık
etmelisin. Her şeyi bırakıp kaçamaz-

137 sın."
Clea öfkeyle, "Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?" diye haykırdı. "Her gece rüyamda, zavallı Giovanni'nin boş bakışlarını görüyorum. Vin-cenzo'nun çığlıklarını duyuyorum. Ve Cosima'daki o adamın sesini... Onların öldürülmelerini emreden adamı." Clea gözlerine dolan yaşları bastırmak için hızla kirpiklerini kırpıştırdı. "Hayır, bunlar benim için hiç kolay değil. Ama hayatta kalmak için kaçmaktan başka..." Jordan onu hızla kenara çekti. Clea yaklaşmakta olan arabayı ancak o zaman gördü. Jordan ve Clea geri dönüp, geldikleri yöne doğru koşmaya başladılar. Çitler çok yüksekti, aşmaları olanaksızdı. Yoldan başka kaçacak yer yoktu. Birkaç saniye içinde yakalanabilirlerdi. Jordan onu kolundan tutup, çitlerin arasındaki dar bir boşluğa itti.
Arka arkaya çimenlerin üstüne düştüler. Birkaç saniye sonra araba yanlarından geçip motele doğru yoluna devam etti. Gecenin sessizliği içinde, arabanın durduğunu duydular. Ama kapı, ya da, insan sesi yoktu. Clea, "Yola devam mı ettiler acaba?" diye fısıldadı. "Hayır. Orası çıkmaz yol. Motelin yanında sona eriyor." "Öyleyse, ne yapıyorlar?" "Bekliyorlar."
Clea, onların kendilerini beklediklerini biliyordu. Ne yaptığının farkına bile varmadan ayağa fırlayıp koşmaya başladı. Bir an önce kaçmalıydı. Bu kez
138

yola çıkmaya cesaret edemedi, çamurlu tarlalarda koşuyordu. Soluk soluğa kalmıştı. Kendi nefesinin sesinden, Jordan'ıri da onunla birlikte koştuğunu duya-mıyordu. Sonra ayağı takıldı ve çamurların içine yuvarlandı..
Jordan onu tutup kaldırdı. Clea tüm gücünün tükendiğini hissediyordu.
Jordan da nefes nefese kalmıştı. "Onları atlattık. Peşimizde kimse yok."
"Bizi nasıl buldular?"
"Moteldekiler söylemiş olamaz."
"O zaman, Richard VVolf..."
"Hayır, o olamaz."
"Richard'ı takip etmiş olabilirler."
"Takip edilmediğini söylemişti."
"Yanılmıştır." Clea öfkeyle kolunu çekip kurtardı. "Sana güvenmemeliydim. Hiçbirinize güvenmemeliy-dim. Size güvendiğim için öleceğim!" Arkasına dönüp yeniden yürümeye başladı. "Clea, beni bekle."
"Evine dön, Jordan. Eski hayatına geri dön." "Kaçmaya devam edebilecek misin?"
"Tabii ki, edeceğim! Kurtulmak için başka çarem var mı? Bir ap önce buradan uzaklaşmalıyım." "Nereye kadar kaçacaksın? Van VVeldon'un peşini bırakacağını mı sanıyorsun? Seni mutlaka yakalayacak. Sen hayatta olduğun sürece kendini emniyette hissedemez. Onu mahvedebilecek tek kişi sensin."
Clea durup ona döndü. "Ne yapmamı bekliyorsun? Onunla savaşmamı mı? Yoksa teslim olmamı mı? İkisi de çıkar yol değil. İkisi de ölümüme yol açar. Korkuyorum, Jordan." Clea kollarıyla kendi vücudu-

nu sardı. "Ve çok üşüyorum."
Jordan onu hızla kendine çekip sarıldı. Her ikisi de sırılsıklam kesilmişlerdi[A]ma birbirlerine sarıldıkları anda vücutları isindi. Jordan dudaklarına uzandığında Clea üşüdüğünü de, korkusunu da unuttu. Birbirlerinden ayrıldıklarında, Clea hala titriyordu, ama bunun nedeni üşümesi değil, içindeki arzuydu. Jordan, "Bu gece kalabileceğimiz bir yer biliyorum," dedi. "Uzun süre yürümemiz gerekecek. Ama oraya vardığımızda kuruyup ısınacağız." "Emniyette olur muyuz?"
"Evet." Jordan onun dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. "Bana güven." Jordan onun elini tuttu. "Bu tarlayı geçip yola çıkacağız. Gideceğimiz yer üç kilometre kadar ötede. O kadar yürüyebilir misin?" "Tabii, yürürüm. Hayatta kalmak için her şeyi yaparım."

DOKUZUNCU BÖLÜM
irice bir taşla vurarak pencereyi kırdılar. Jordan çerçevelerin kenarında kalan camları temizledikten sonra pencereden içeri girdi ve birkaç saniye sonra ön kapıyı açtı.
Clea titreyerek içeri girip etrafına bakındı. Jor-dan'ın arkadaşı zevkli bir adamdı; evi gerçekten çok hoş döşemişti. Ama Clea ev sahibinin zevkini takdir edecek durumda değildi. Onu ilgilendiren tek şey, evin buz gibi soğuk olmasıydı.
Jordan da onun gibi sırılsıklamdı. Evdeki tüm panjurları kapadıktan sonra Clea'ya döndü. "Kırık cam için Monty'den özür dilemem gerekecek. Ama anlayışlı adamdır, böyle şeylere aldırmaz. Zaten bu eve sadece yazları gelir. Sanırım şu anda Paris'te, yeni Mrs. Montgomery Dearborn'u tavlamaya çalışıyor-dur." Clea konuşamıyordu. Soğuktan dişleri takırdar-ken, vücudu donup kalmıştı. Bir an önce ıslak giysilerini çıkarması gerektiğini biliyordu, ama kımıldayacak hali yoktu.
Jordan odanın ışığını açtı ve Clea'nın ne halde olduğunu fark etti. Onun yüzüne dokunup, "Buz kesmişsin," dedi.
Clea güçlükle, "Ateş," diye fısıldadı. "Lütfen, ateş
 yak."
"Çok uzun sürer. Seni hemen ısıtmamız lazım." Jordan onu elinden tutup banyoya sürükledi. Şofbenin düğmesini çevirip Clea'nın ıslak giysilerini çıkarmaya başladı.
"Su hemen ısınır." Clea'nın ceketini bir kenara atıp eteğinin fermuarına uzandı. Clea utangaçlık yapacak durumda değildi. Bir an önce ısınmaktan başka düşüncesi yoktu. Jordan suyun ısısına baktıktan sonra onu üzerinde iç çamaşırlarıyla duşun altına itti.
Sıcak suyun altında; durmasına rağmen bir süre titremesi kesilmedi. Duşun altında büzülüp kalmıştı. Sonra
yavaş yavaş ısınmaya başladı ve damarlarındaki kan yeniden harekete geçti.
"Clea?"
Clea cevap verecek halde değildi. Saatler sonra yeniden ısınmak onu kendinden geçirmişti. Jor-dan'ın sesi kulaklarına çok uzaktan geliyordu.
"İyi misin?" Jordan onun yanıt vermesine fırsat bırakmadan duşun perdesini açtı. Ve o anda ikisi de donup kaldılar.
Bakışları kenetlenmişti. Tek sözcük edemediler. Duştan akan sudan ve kalp atışlarından başka ses duyulmuyordu.
Clea uzanıp onun yüzünü okşadı. Bu dokunuş, aralarındaki duvarları bir anda yok etti. Jordan inleyerek duşun altına girdi ve dudakları büyük bir istekle birleşti.
Birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı. İlk karşılaştıkları andan beri içlerinde yanan arzu, karşı konulamayacak şekilde açığa çıkmıştı.
Clea boğuk bir sesle, "Giysilerin," diye fısıldadı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Jordan gömleğini bir hamlede çıkarıp yere fırlattı.

Bilgi Payladım Platiormu

Arkalarında ıslak giysilerden oluşan öbekler bırakarak yatak odasına geçtiler. Yatağa ulaştıklarında ikisi de çırılçıplak kalmıştı.
Yatak odası çok soğuktu. Titreyerek battaniyenin altına ve birbirlerinin vücutlarına sığındılar. İçini yakan istek Clea'ya, odanın soğuğunu unutturdu. Jordan'ın dilinin altında göğüs uçları arzuyla dikleş-ti. Clea onun üstüne çıktı. Dudakları önce çıplak göğsünün tadını çıkardı, sonra daha aşağılara indi. Sonra birden, Jordan'ı üstünde buldu.
Bakışları kenetlendi. Jordan içindeki boşluğu doldurduğunda hala birbirlerine bakıyorlardı. Yavaş yavaş içinde hareket etmeye başladı.
Clea ancak zevkin doruğuna ulaştığında gözlerini kapadı. Dudaklarından boğuk bir inleme yükseldi. Birkaç saniye sonra, Jordan'ın inlemesi duyuldu ve Clea'nın üzerine yığılıp kaldı. Clea onun başını göğsüne bastırdı. İçinde korku verici düşünceler yeşermeye başlıyordu. Sevişmişlerdi. Bu ne anlama geliyordu?
Birbirlerine zevk ve mutluluk dolu dakikalar yaşatmışlardı. Ama bu ne anlama geliyordu?
Clea gözlerine dolan yaşları saklamak için başını yana çevirdi. "Sen hayatımda tanıdığım en şaşırtıcı kadınsın." Clea zorlukla yutkunup güldü. "Öyleyim, değil -mi?"
"Senden ne bekleyeceğimi bilemiyorum. Bu gidişle beni çıldırtacaksın." Jordan dudaklarına eğildiğinde Clea, onun arzuyla yeniden sertleşen erkekliğini karnında hissetti. "Sen de oldukça şaşırtıcısın.*

jordan zevkle inledi. "Ben çok sıradan bir insanım." "Öyle mi?"
Jordan'ın dili yeniden göğüs uçlarını buldu. "Benim hiç şaşırtıcı olmadığımı söylerler." "Bana öyle gelmiyor." Clea'nın dili göğsüne indiğinde Jordan'ın nefesi hızlandı. "Bekle. Clea...Öğrenmek istediğim bir şey var. Biraz önce... Neden ağladın." "Ağlamadım!" "Ağlıyordun. Seni gördüm."
Clea iç çekti. "Senin, tanıdığım erkeklerden çok farklı olduğunu düşünüyordum." "Öyleyse, ağlamamana şaşmamalı."
Clea bir kahkaha atıp onun yüzüne hafifçe vurdu. "Öyle değil, aptal! Sadece, tanıdığım diğer erkekler... Hep başka şeylerin peşindeydiler. Hep benden bir şeyler istiyorlardı." "Yani, amcan gibi mi?" "Evet. Amcam gibi."
Geçmişinden söz edilmesi içindeki arzuyu bir anda söndürmüştü. Jordan'dan uzaklaşıp yastığa dayandı.
Geçmişini değiştirebilmeyi; yeni ve temiz bir hayata başlamayı ne kadar çok isterdi!
"Onunla akraba olduğumu söylemeye utanıyorum."
Jordan güldü. "Ben de akrabalarımın çoğundan utanınım"
"Ama hiçbiri hapse girmedi, değil mi?" "Hayır. Henüz!"
"Walter Amca hapiste. Kuzenim Tony de hapse girdi." Bir an duraksadıktan sonra boğuk bir sesle, "Ben de," dedi.
Jordan uzanıp elini tuttu ve hiçbir şey söyleme-

den onun anlattıklarını dinledi.
"Sekiz yıl boyunca namuslu bir hayat yaşadım. Yasa dışı tek bir iş bile yapmadım. Sonra günün birinde, amcam kanlar içinde kapıma geldi. Onu hastaneye gitmeye ikna edemedim. İçeri almaktan başka çarem yoktu. Bende kalmasına izin verip, yarasını tedavi ettim. Giysilerini yaktım. Maymuncuklarını uzak bir mahallede çöpe attım. Ve sonra, polisler

geldiler." Clea omuz silkti. "İşin garibi, bu yüzden amcama kızmıyorum. İnsan ona asla kızamaz. Çok... tatlı bir adamdır."
Jordan onun elini tutup dudaklarına götürdü. "Tanıdığım kadınlardan ne kadar farklısın!"

Bilgi ve Paylaşım Platformu
"Daha önce kaç kez sabıkalılarla yattın?" "Senin ilk olduğunu itiraf etmeliyim."
"Herhalde normalde saygıdeğer hanımefendileri tercih ediyordun." "Saygıdeğer hanımefendiler çok sıkıcı. Sen ise, kesinlikle sıkıcı değilsin." Clea bir kahkaha attı. "İltifatınız için teşekkür ederim, Mr. Tavistock."
Jordan onu kendine çekti. "Şu hırsız amcana gelince... Senin akraban olduğuna göre, eminim, çok ilginç bir adamdır."
"Amcamın çok çekici bir adam olduğunu itiraf etmeliyim."
"Buna eminim."
Üstelik, akılhdır."
Tahmin edebiliyorum."
"Ve hanımlar ona asla karşı koyamazlar."
Jordan'ın dudakları onunkileri buldu. "Ben de sana karşı koyamıyorum."
Clea yeniden bir zevk denizinde kayboldu. Dakikalar sonra Jordan üzerine yığılıp derin bir uykuya

daldığında başını şefkatle göğsüne çekti.
"İleride bu anları hatırlayacak mısın, Jordan?"
Ondan bekleyebileceği tek şeyin bu olduğunu biliyordu.
Jordan burnunda baş döndürücü bir kadın kokusuyla uyandı. Gözlerini açtığında, panjurlardan içeri sızan hafif ışığın altında Clea'nın yanında uyuduğunu gördü. Makyajsız yüzü ve yastığın üzerine dağılmış güzel saçlarıyla, yüz yıllık uykuya yatmış prensese benziyordu. Yavaşça uzanıp dudaklarına minik bir öpücük kondurdu.
Clea bu öpücüğe beklenmedik bir tepki verdi. Korkuyla titreyerek örtülerin arasından fırladı.
Jordan,."Merak etme," diye fısıldadı. "Benim."
Clea derin bir nefes aldı. "Galiba... Pek iyi uyuyamadım." .
Jordan onun yeniden örtünün altına kayışını izlerken, kaçarak ve saklanarak geçirdiği haftalar boyunca aklını koruyabilmiş olmasına hayret etti. Clea'nın gücüne ve yaşama isteğine büyük saygı duyuyordu. "Bizi arıyorlardır. Buradan hemen gitmeliyiz." Jordan iç çekti. "Yardım almadan hiçbir yere gidemeyiz." "Hayır, sakın! Yine ailene, ya da, dostlarına telefon etmeni istemiyorum. Dün gece bizi bu sayede bulduklarına eminim. Richard Wolf yerimizi birilerine söylemiş olmalı." "Böyle bir şeyi asla yapmaz."
"Öyleyse, onu takip etmişlerdir. Ya da, evin telefonlarını dinliyorlardır." Clea yataktan çıkıp iç çamaşı-
rina uzandı. Sırılsıklam olduğunu görünce yüzünü buruşturdu."'Galiba, dışarıya çıplak çıkmak zorunda kalacağım."
"O halinle dikkal çekeceğine eminim."
"Biraz olsun işe yarayamaz mısın? En azından, yataktan çık."
"Şu anda düşünüyorum. Bu işi en iyi yatakta yaparım."
"Erkekler yatakta asla düşünmezler." Clea sutyeninin de ıslak olduğunu gördü. "Bu evin sahibi bekar mı, demiştin?"
"Sayısız evlilikleri arasında bekar kaldığı zamanlar da oluyor, tabii. Şu anda da bekar."
"Evinde kadın giysileri var mıdır?"
"Monty'ye böyle kişisel bir soruyu hiç sormadım."

"Yapma, Jordan!"
Jordan yataktan çıkıp dolabı açtı. İçinde birkaç pantolon, gömlek ve yağmurluk vardı. Giysilerin hepsi Jordan'a uyacak ölçülerdeydi. Clea'nın üzerindeyse gülünç duracağı kesindi. Dolaptan bir bornoz alıp ona uzattı.
"Dolapta sana uygun giysi yok. Zaten giysi bulsak bile, saçın sorun olacak. Bu parlak kızıl biraz fazla ilgi çekici bir renk."
Clea saçından bir tutam alıp yüzünü buruşturarak inceledi. "Bu halinden nefret ediyorum/zaten. En iyisi, keselim."
146

"Monty saçlarındaki beyazları saklamak için evinde hep saç boyası bulundurur. Saçını kestikten sonra
boyayabiliriz." .
"Ben hemen makas bulayım."
"Clea, dur. Önce konuşmalıyız."
"Ne konuşacakmışız?"

147
"Dış görünüşünü değiştirsek bile, bence kaçmak pek iyi bir çözüm değil." "Kaçmaktan başka çözüm olduğunu sanmıyorum." "Bu işle ilgili yetkililere gidebilirsin."
"Daha önce gittiğimde bana inanmadılar. Şimdi neden inansınlar? Van VVeldon'un sözüne karşı benim
sözüme inanacaklarını sanıyor musun?"
"Keşmir Yıldızı inanmalarını sağlayabilir."
'Ama Keşmir Yıldızı bende değil."
"Evet. Delancey'in evinde."
Clea iç çekti. "Van VVeldon hançeri bu kadar çabuk satmasının büyük bir hata olduğunu çoktan anlamıştır.
Keşmir Yıldızı'nı almaları için adamlarını çoktan göndermiştir."
"Ama ya daha almadılarsa? Ya hala Delancey'in evinde, bizi bekliyorsa?"
"Bizi mi?" *
"Evet, bizi." Jordan keyifle gülümsedi. "Yeni iş ortağınızla tanışmanızın zamanı geldi, Miss Rice."
"Buna sevinmem mi gerekiyor?" j
"Bence, öyle."
"Bence hiç de' öyle değil."
" "Nedenmiş o?"
"Son hırsızlık girişimini düşünüyorum da, neredeyse ikimizi de yakalatıyordun." "Ama o zaman deneyimsizdim. Artık iyice piştim." "Yakalanmaya hiç niyetim yok, Jordan!"
"Ne o, kendine güvenini mi kaybettin? Bana zevk olsun, diye evlere girip hırsızlık yaptığını söylemiştin."
"O zamanlar çocuktum."
"İyi ya, artık büyüdün. Sanatında ustalaştın."
148

Clea iç çekti. "O eve yeniden girebilirim. Buna eminim. Ama nereye bakacağımı bilmiyorum. Hançer ikinci
katta herhangi bir yerde olabilir. Çok aramam gerekecek."

"İyi ya, beraber iki kat daha hızlı ararız."
"Ya da, iki kat çabuk yakalanırız." Clea odadan çıktı.
Jordan onun arkasında mutfağa girdi. "Bu fikri be-ğenmediysen, bir seçeneğimiz daha var. Polise gitmek. Berice en mantıklısı da bu."
"Polisler bana sadece gülerler. Ve Van Weldon da izimi bulmuş olur." "Koruma altında olacaksın. Sana söz veriyorum."
"Sürekli kaçmaktan başka seçeneğim yok, Jordan. Hareket halinde olursam beni bulmaları zorlaşır. Hele birde dış görünüşümü değiştirirsem..." Clea çekmeceden çıkardığı makası ona uzattı. "Hadi, saçımı kes." Jordan önce makasa, sonra Clea'nın saçlarına baktı. Bu güzelim saçları kesmeyi hiç istemiyordu, ama başka seçeneği yoktu. Eline bir tutam saç aldı. Burnuna dolan baş döndürücü koku, gecenin olağanüstü anılarını hatırlamasına yetti. Kontrolünü kaybetmeye başlamıştı.
Kendine gelmek için derin bir nefes aldı. Sonra makası kaldırdı ve Clea'nın saçlarını kesmeye başladı.
Günün ilk ışıklarıyla ayak izlerini takip etmeye başladılar. İki çift iz vardı: Biri büyük, biri oldukça küçük.
İzler tarlaların arasından batıya gidiyordu. Birkaç yüz metre sonraysa asfalt yola ulaşıp yok oldu. Buradan
nereye gittiklerini anlamak imkansızdı.
Archie MacLeod öfkeyle küfretti. "O kadının böy-

le yapacağını tahmin_etmeliydim. Tilki gibi, ses duyar duymaz kaçıp gitmiş."

Bilgi ve Paylaşım Platformu
Richard, "Onu suçlayamazsın," dedi. "Gelenlerin kötü niyetli olduklarını sanması çok doğal. İşi nasıl bu hale getirdiğinizi hiç anlamıyorum. Adamlarınız sözde onu koruyacaklardı, ama kaçırmaktan başka işe yaramadılar."
"İşi sessizce halletmek için emir almışlardı. Ama kadın nasılsa, kokularını aldı."
"Ya da, Jordan aldı. Keşke dün akşam onu arayıp adamların geleceğini söyleseydim. Şimdi kuşkuya
kapılacak."
"Yani, senden mi kuşkulanacak."
"Hayır. Beni takip ettiklerini düşünecek. Bu yüzden de benimle bağlantı kurmaktan kaçınacak. Onun yerinde olsam ben de öyle davranırdım." "Öyleyse, şimdi onları nasıl bulacağız?"
"Bulamayacağız." Richard arabasına bindi. "Ve Van Weldon'un da bulamamasını umacağız."
"Ben bundan hiç emin değilim."
"Jordan akıllı adamdır. Clea Rice de öyle. Birlikte başarılı olabilirler." MacLeod pencereye yaslandı. "Guy Delancey bu sabah öldü." "Biliyorum."
"Duyduğumuza göre, Van Weldon, Clea'nın başına biçtiği fiyatı iki milyona çıkarmış. Yirmi dört saat içinde bu bölge kiralık katil kaynayacak. Onların karşısında Clea Rice'nin hiç şansı yok. Tabii, Tavistock'un da." "Madem öyle, onu koruma altına almak için neden bu kadar beklediniz?"
"Ona inanıp inanamayacağımızı bilemiyorduk." "Bu yüzden de, Van Weldon'un harekete geçme
sini beklediniz, değil mi? Onu öldürmeye kalktığında, doğru söylediğini anlayacaktınız!"
"Yaptığımız şeyi savunmaya kalkacak değilim. Sadece, artık ona inandığımızı söyleyeceğim. Bak, Jor-dan

senin arkadaşın. Nereye gideceğini biliyor olmalısın."
"Planları onun yaptığına emin değilim. Belki kadının sözüne göre hareket ediyordur." "Yine de, aklına bir şey gelirse hemen beni ara. Belki bir ipucu buluruz."
Richard bir an düşündükten sonra, "Onun yerinde olsam ne yapacağımı biliyorum," dedi. "Hemen buradan uzaklaşırdım. Kalabalık bir yere giderdim." "Londra'ya mı?"
Richard başını salladı. "Saklanmak için daha iyi bir yer düşünebiliyor musun?"
"O kad inin dokuz canı var ve henüz sadece üçünü kullandı." Victor Van VVeldon yine güçlükle soluk alıyordu. Yüzü mosmor kesilmişti.
Simon Trott onun yakında öleceğini düşündü. Öldüğü anda her şey yoluna girecek, hakaret işitmekten kurtulacaktı. Ama şimdilik onun dediklerini yapmaktan başka çaresi yoktu. Yoksa, Simon'un veliahdı olması kararından vazgeçebilirdi.
"Bu işi kendi ellerinle halletmeliydin, Trott. Şimdi her şey berbat oldu."
"Onu yine bulacağız. Tavistock'la birlikte olduğunu biliyoruz. Adam ortaya çıktı mı?"
"Hayır. Ama önünde sonunda ailesiyle bağlantı kuracak. Biz de onu bekliyor olacağız." Van VVeldon derin bir nefes aldı. Solukları biraz
düzene girmişti. "Bu işle bizzat ilgilenmeni istiyorum."
Simon Trott başını salladı. "Merak etme. Bu akşam Londra'ya gidiyorum."
Jordan ile Clea, Guy Delancey'in arka bahçesindeki ağaçların arkasına saklanmışlardı. Evdeki ışıkların sönmesini bekliyorlardı.
VVhitmore yine her zamanki gibi akşam işlerini tamamlıyordu. Dokuzda kapıları ve pencereleri kontrol ettikten sonra mutfağa gidip çay içti ve en sonunda kendi odasına çıktı.
Clea adamın bu denli dakik olmasına hayret ediyordu. Ama her zamanki düzeni çok yakında değişecekti. O sabah radyoda haberi duymuşlardı: Guy De-lancey ölmüştü.
Yakında ev başkalarına geçecek, yaşlı VVhitmore de tasını tarağını toplayıp evden ayrılmak zorunda kalacaktı.
Uşağın odasındaki ışık söndü.
jordan, "Ona uyuması için yarım saat veriyorum," dedi. "Sonra içeri gireriz."
150

151

Clea titreyerek, yarım saat içinde soğuktan donacağını düşündü. Monty'nin kazağını ve makasla paçalarını kestiği bir kot pantolonunu giymişti, ama bunlar gecenin ayazından korunmasına yetmiyordu. Jordan, "Eve nereden girelim?" diye sordu.
Clea evi inceledi. Geçen sefer teras kapısından girmişti; bu yüzden o kilidin değiştirilmiş olacağına emindi. Hatta alt kattaki diğer tüm kilitler de değiştirilmiş olmalıydı. "İkinci kattan. Delancey'in yatak odasının balkonundan." 152

"Çeçen sefer ben oradan girmiştim."
"Eger bunu sen bile yapabildiysen, oradan girmek çok kolay olmalı." "Hadi, ortağına hakaret etmeye devam et. Bakalım bu işine yarayacak mı!"
Clea ona baktı. Jordan sarı saçlarını bir kasketin altına gizlemiş ve yüzünü de siyaha boyamıştı. Karanlıkta
sadece inci gibi parlayan dişleri görünüyordu.
"Bu işe girmeye kararlı mısın? Başımız belaya girebilir."
"Clea, senden bana bir söz vermeni istiyorum." "Ne sözü?"
"Eğer işler sarpa sararsa hemen kaçacaksın. Beni beklemeyeceksin."
"Yine beyefendilik yapmaya mı çalışıyorsun?"
"Sadece, başına bir şey gelmesini istemiyorum."

"Böyle konuşma. Uğursuzluk getirir."
"Öyleyse, uğur getirecek bir şey yapayım." Jordan onu kendine çekip dudaklarına uzandı.
Clea ne yapacağını bilemedi. Bu öpüşmeyi uzatmak istiyordu, ama dikkatini eve girme üzerinde yoğunlaştırması gerektiğini de biliyordu.
Ayrılıp birbirlerine baktılar. Clea bunun bir veda öpücüğü olduğunu biliyordu. Ayrılmaları ve birbirlerini bir daha görememeleri ihtimali vardı.
Clea onunla arasında böyle bir çekim doğmasını istememişti. Kendisini hayatta kalma çabasında zora sokacak hiçbir şey istememişti. Ama birbirlerine tutulmuşlardı bir kere. Bu ilişkinin devam edemeyeceğini bilmek işleri daha da zorlaştırıyordu.
içinden, "Ayrıldığımızda beni özleyecek misin, Jordan Tavistock?" diye geçirdi. "Benim seni özleyeceğim kadar özleyecek misin?"
Jordan bakışlarını ondan güçlükle ayırıp eve dön-
dü. "Artık zamanı geldi."
Clea da eve dönmüştü. Ağacın arkasından çıkıp sessizce eve doğru yürüdü. Jordan hemen arkasın-daydı. Balkonun altına geldiklerinde durup etrafı dinlediler. Hiç ses yoktu. Jordan, "Önce ben çıkıyorum;" diye fısıldadı.
Clea'nın itiraz etmesine fırsat bırakmadan sarmaşığa tırmanmaya başladı. Dalların çıkardığı her gürültüde
Clea ürperiyor ve yaşlı VVhitmore'nin, elinde bir tüfekle balkonda belirmesini bekliyordu. Şanslarına, böyle
bir şey olmadı. Yaşlı adamın uykusu çok derindi, herhalde.
Jordan'ın arkasından Clea da tırmandı ve hiç ses çıkarmadan balkona atladı.'
Jordan kapıyı açmayı denedikten sonra, "Kilitli," dedi.
"Bunu tahmin ediyordum. Kenara çekil."
Kilidi inceledikten sonra cebinden, o sabah askı tellerini kullanarak yapmış olduğu maymuncuğu çıkardı. "Kilit çok eski. 1920'lerden kalma olmalı. Bunu açmak çocuk oyuncağı." Maymuncuğu hafifçe çevirip derin bir nefes aldı. "işte! İyi bir alet her zaman işe yarar." "Unutmayım da, yanımda hep bunlardan bulundurayım bari!"
Odaya girdiler. Clea masayla komodini daha önceki girjşinde aramıştı. Bu kez diğer eşyaların üzerinde çalışacaktı. "Sen dolabı ara," diye fısıldadı. "Ben de çekmecelere bakayım."
İşe koyuldular. Clea, yatağın yanındaki küçük komodini arıyordu. Çekmecelerinde gazeteler, dergiler ve Guy'un bu yatakta uyumaktan başka şeyler de . yaptığını gösteren çeşitli gereçler buldu. Yukarıda bir kımıltı hissedip ışığını tavana doğ-

rulttu ve yarağın tam üstündeki aynayı gördü. Bu adam tüm hayatını sekse göre düzenlemişti! Tekrar komodine döndü ve porno dergiler buldu. Guy bunları yalnız yatmak zorunda kaldığı gecelerde kullanıyordu herhalde.
Çekmeceleri karıştırmaya iyice dalmıştı. Bu yüzden, koridordan gelen sesi çok geç duydu. Birden odanın tüm ışıkları yandı.
Yatağın yanında çömelen Clea, başına doğrultulan silaha bakakaldı.
155
ONUNCU BÖLÜM
Tüfek, YVhitmore'nin titrek elinde sallanıyordu. Yaşlı uşak pijamalarının içinde çok acınacak haldeydi, ama gözlerinde zafer dolu bir ışıltı vardı.
"Yakaladım seni! Ölü bir adamı soyarsın, ha! Bunun yanına kalacağını mı sandın? Yaşlı olabilirim, ama aptal değilim."

"Belli oluyor." Clea, lordan'm olduğu yere bakmamaya özen gösteriyordu. VVhitmore odada iki hırsız olduğunu henüz fark etmemişti.
"Çık oradan, çık! Yatağın arkasına saklanıp durma. Seni görebileceğim bir yere gel."
Clea adamın elinin titrememesi için dua ederek kalktı. Onu görünce YVhitmore'nin gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Hem de bir kadın!"
"Ne olmuş, kadınsam?" . VVhitmore gözlerini kısıp onu dikkatle inceledi. "Sesin tanıdık geliyor. Seni tanıyor muyum?"
Clea olumsuz anlamda başını salladı.
"Ah, tabii, tanıyorum! Eve zavallı Mr. DelanceyTe birlikte gelmiştin. Onun hanım arkadaşlarından biriydin. Hadi, şuraya, gözümün önüne gel."
156

"Beni vurmayacaksın, değil mi?"
"Hayır. Beraber polisleri bekleyeceğiz. Birazdan burada olurlar."
Demek, polise haber vermişti. Fazla zaman yoktu. Yaşlı budalanın elindeki silahı bir an tince almalıydılar. Jordan'ın, adamın dikkatini sol tarafa çekmesini işaret ettiğini gördü. VVhitmore hala, "Gözümün önüne gel!" diye bağırıyordu.
Clea hemen adamın soluna geçti. VVhitmore ona döndüğünde, sırtını tamamen Jordan'a çevirmiş oldu.
"Ben sizin sandığınız gibi biri değilim."
"Ne yani, basit bir hırsız olduğunu inkar mı ediyorsun?"
"En azından, basit değilim."
Jordan adama yaklaşıyordu. Peki, ama arkasına geçtiğinde ne olacaktı? Adamın kafasına vurmayacak-tı herhalde. Bu onu öldürebilirdi.
Jordan kollarını kaldırdı. Elinde Guy Delancey'in paçalı külotlarından biri vardı. Bunu yaşlı adamın kafasına geçirecekti. Clea, VVhitmore'nin silahı ondan başka bir yere doğrultmasını sağlamalıydı. Yoksa, adam korkudan ateş ettiğinde onu vurabilirdi.
Hıçkırmaya başlayarak yere diz çöktü. "Yalvarırım beni yakalatma! Hapse girmek istemiyorum." . "Bunu hırsızlık yapmadan önce düşünecektin."
"Başka çarem yoktu. Çocuklarımı beslemek zorundaydım. Şimdi evde beni bekliyorlar." Clea hıçkırmaya devam ediyordu.
Bu aptalca oyun VVhitmore'yi şaşırtmıştı. Silahını
157
onun üstünden çekti.
Tam o anda Jordan hızla atılıp, elindeki çamaşırı yaşlı adamın kafasına geçirdi.
Clea hemen yana yattı. Patlayan tüfekten çıkan kurşun birkaç santim ötesinden geçti.
Doğrulup baktığında, Jordan'ın adamın kollarını tuttuğunu ve elindeki tüfeği aldığını gördü.
Silahı kapıp dolaba fırlattı. VVhitmore çamaşırın içinden zor duyulan bir sesle, "Beni öldürmeyin!" diye yalvanyordu. Clea, "Seni sadece ayak altından kaldıracağız," dedi. Sonra adamın ellerini ve ayaklarını Delancey'in ipek kravatlanyla sıkıca bağladı ve onu yatağa itti.
"Şimdi uslu bir çocuk olup güzel güzel orada yat." "Tamam! Ne isterseniz yaparım."

"Sözümüzden çıkmazsan yaşamana belki izin veririz." VVhitmore korku dolu bir sesle, "Belki mi?" diye inledi. . "Söyle, Delancey silah koleksiyonunu nerede saklıyordu?" "Ne silahı?"
"Antika silahlar. Bıçaklar."
Jordan, "Fazla zamanımız yok," diye fısıldadı. "Hemen çıkalım buradan." Cleâ onun sözlerine aldırmadan, "Nerede?" diye yineledi. "Yatağın altında!"
Clea ve Jordan hemen aramaya başladılar. Ama yatağın altında birkaç toz yumağından başka hiçbir şey yoktu. Polis arabalarının sirenleri duyulmaya başladı.

lordan hızla doğruldu. "Hemen gidelim."
"Dur, bekle." Clea, yatak boyunca uzanan ince bir çizgiye bakıyordu. Uzanıp tahtayı çekti. Ve altındaki gizli gözü açığa çıkardı.
İçeridekileri gördüğünde dudaklarından küçük bir çığlık fırladı. Gizli göz, birbirinden çarpıcı antika silahlarla
doluydu. Hançerler en alta yerleştirilmişti. Altı hançer vardı. Clea safir taşlı Keşmir Yıldızı'nı hemen tanıdı.
VVhitmore, "Bunlar Mr. Delancey'in gözbebeğiydi," diye inledi. "Siz de onları çalıyorsunuz."
Clea Keşmir Yıldızı'nı kapıp aldı. "Sadece bir tanesini. Üstelik, bu aslında ona ait değildi."
Siren sesleri iyice yaklaşmıştı.
Jordan, "Acele et," diye bağırdı.
Clea doğrulup bir hamlede balkon kapısına ulaştı. Çıkmadan önce yaşlı adama döndü. "Bize kızmıyorsun, değil mi?"
VVhitmore'nin sesi çamaşırın altından güçlükle duyuluyordu. "Hayır! Hayır!"
Balkondan aşağı inip, evin ilerisindeki ormana doğru koşmaya başladılar. Ağaçlara ulaştıkları anda polis
arabaları evin önünde durdu. Yatak odasındaki VVhitmore'yi bulmalan ancak birkaç dakika sürerdi.
Polislere yakalanmak korkusuyla hiç durmadan koşuyorlardı. Clea içinden, "Tıpkı ilk karşılaştığımız gece
olduğu gibi," diye geçirdi. Galiba Jordan Tavis-tock'un yanında dolaşmak pek hayırlı gelmiyordu; karşısına
hep polisler çıkıyordu.
Bir taşa takılıp sendeledi. "Lanet olsun!"
"Clea, iyi misin? Koşabilecek misin?"
"Başka çarem var mı?"

159
Jordan bir an duraksadıktan sonra, "Bir fikrim var," dedi. Clea'yı elinden tutup ağaçların sıklaştığı bir yere sürükledi. Biraz ötelerinde küçük bir ev vardı.
"Dua et de köpek beslemiyor olsunlar." "Aklından yine ne geçiyor?" "Küçük bir hırsızlık. Son zamanlarda bu işe iyice alıştım."
"Ne çalmayı düşünüyorsun? Araba mı?" Jordan güldü. "Daha küçük bir şey. Bisiklet, gibi..."
Simon Trott kalabalık barda tek başına oturmuş birasını içiyordu. Kimse onun farkında bile değildi. Böylesi
işine geliyordu.
Saatine baktı ve gece yarısına yaklaştığını gördü. Bar sahibi servisi kesmiş, bardakları toplamaya başlamıştı.
Trott tam gitmeye karar vermişken barın kapısı açıldı.
İçeriye genç bir polis memuru girdi. Bara yönelip kendine bir bira ısmarladı.
Birkaç dakika birasıyla oyalandıktan sonra ortalığa konuşmaya başladı. "Yine hızlı bir gece geçirdik." Barmen, "Ne oldu?" diye sordu. "Guy Delancey'in evine hırsız girdi."
"Bugünlerde hırsızlar işi iyice azıttılar. Baksana, aynı evi iki kere soymaya kalkıyorlar."
"Ya, öyle. İnsan, daha neler göreceğiz diye endişeleniyor." Kalan birasını bir dikişte bitirdi. "Bizim hatun
zıvanadan çıkmadan eve gideyim." Parasını ödeyip bardan çıktı.
160

Trott da onu takip etti.

Birkaç metre ileride buluştular ve mümkün olduğunca kimseye görünmemeye çalışarak birlikte yürüdüler. Trott, "Evden bir şey çalınmış mı?" diye sordu. "Uşak, tek bir şey çalındığını söylüyor. Antika bir silah." "Hançer mi?"
"Evet. Koleksiyon parçasıymış. Başka hiçbir şeye dokunmamışlar." ıa nırsızıarr "İki kişilermiş. Uşak sadece kadını görmüş." "Nasıl bir kadınmış?"
"Tam görememiş. Galiba yüzünde boya varmış. Tabii, parmak izi de bırakmamrş." "En son nerede görülmüşler?"
"Ormana dalıp kaçmışlar. Nereye gittiklerini anlayamadık. Elimizden kaçtılar, yani." Demek Clea Rice henüz Buckinghamshire'den ayrılmamıştı. Belki de o anda bile hala köydeydi. Polis, "Yeni bir şey duyarsam size haber veririm," dedi.
Trott cebinden bir zarf çıkarıp ona uzattı. İçindeki para genç bir polis memuru için oldukça yüklüydü. Adam zarfı alırken biraz tedirginleşti. "Benden istediğiniz sadece bilgi, değil mi? Başka bir şey istemeyeceksiniz." "Merak etme, sadece bilgi."
"Biliyorsunuz, polis maaşıyla geçinmek güç. Ama yine de bazı şeyleri asla yapmam." "Anlıyorum." Polisten gittikten sonra Trott oteline dönüp Vic-
tor Van VVeldon'u aradı. "Birkaç saat öncesine kadar hala buradaymışlar. Delancey'in evine girmişler." "Hançeri almışlar mı?"
"Evet. Bu durumda, Buckinghamshire'de daha fazla kalmalarına gerek yok. Bir an önce Londra'ya gitmek isteyeceklerdir."
Clea Rice o anda, şehre ulaşmanın yollarını arıyor olmalıydı. O gece büyük bir zafer duygusu yaşayacak, çektiği çilenin sona erdiğini sanacaktı. Keşmir Yıldızı sandığı hançere her bakışında içi umut dolacaktı. Ne kadar yanıldığının farkında bile değildi.
Clea ertesi sabah Londra trafiğinin gürültüsüyle uyandı. Yana dönüp kapalı perdelerin arasından sızan gün ışığına baktı. Galiba, biraz fazla uyumuştu.
Bu berbat motele sabah saat altı sıralarında gelmişlerdi. İkisi de soyunup hemen kendilerini yatağa bırakmışlardı. Clea'nın hatırladığı son şey de buydu. Başını yastığa koyar koymaz derin bir uykuya dalmış olmalıydı.
Gece yaşadıklarını yavaş yavaş hatırladı. Dört trenini endişe içinde beklemişlerdi. Her an kalabalığın içinden birinin çıkıp ateş etmeye başlamasından korkmuşlardı. Londra yolculuğu sırasında da birilerinin onları soyup, Keşmir Yıldızı'nı almasından endi-şelenmişlerdi.
Yatağın altındaki pakete uzandı. Hançerin bıraktıkları yerde olduğunu görünce rahatlayıp Jordan'a döndü. < O hala uyuyordu. Gülümseyerek saçını okşadı.
İçinden, "Benim sevgili beyefendim," diye geçiriyordu. "Seni tanıdığım için çok şanslıyım. Günün birinde saygıdeğer bir hanımla evlendiğinde Clea Rice'yi hatırlayacak mısın?"
Yataktan kalkıp duş yapmak için banyoya geçti. Sonra aynada en son saç rengine baktı. Bu kez kısa saçlı bir kumral olmuştu. Belki bir hanımefendi değildi, ama kendine göre güzel yanları vardı. Öncelikle, akıllıydı. Gerektiğinde hızla düşünüp plan yapabiliyordu. Dayanıklıydı. Hepsinden önemlisi, kendi başının çaresine bakabiliyordu. Bir beyefendi ne işine yarardı ki? Jordan onu partilere ve yemeklere sürükleyecekti. Clea bunlardan hiç hoşlanmayacağına emindi. Dünyaları tamamen farklıydı.
Ama bu berbat motel odasında geçici bir süre için de olsa, ortak bir dünyayı paylaşıyorlardı. Beraber oldukları süre boyunca bu dünyanın tadını çıkaracaktı. Yatağa geri dönüp Jordan'ın yanma uzandı.
Jordan onun ıslak vücudunu yanında hisseder hissetmez uyandı. "Hmm, beni uyandırmaya mı geldin?" Clea yanıt olarak elini örtülerin altına soktu. Yavaşça karnını okşayarak daha aşağılara indi. Jordan zevkle inledi. "Evet, gerçekten etkili bir uyandırış." Clea bir kahkaha atıp ondan uzaklaştı. "Artık kalkarsın, herhalde."

Jordan'ın, onun gitmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. Kolundan tutup kendine çekti. "Ya bu ne olacak?" "Ne, ne olacak?"»
161
162

"Bu!"
163
Clea'nın bakışları, örtünün altındaki kabarıklığa ıjkaydı. "Onunla ilgilenmemi ister misin?" "Onu bu hale sen getirdiğine göre, ilgilensen fe-,na olmaz."
Clea onun üstüne çıkıp kalçalarını kalçalarına birleştirdi. Vücutları birlikte hareket etmeye başlamıştı. ?6tevişirlerken Jordan sürekli onun adını sayıklıyordu.
Clea içinden, "Benimle sevişiyor," diye geçirdi. "'Benimle!" Bu güzel dakikalar için, bu kadarı yeterliydi. Anthony Vauxhall masasında kurumla oturuyordu. Jordan onunla daha önce, ailesinin mirasıyla ilgili bazı konularla ilgili olarak görüşmüştü. O zamanlar adam hakkında belli bir fikir edinememişti. Ama artık bir fikir ediniyordu ve bu hiç de hoş değildi.
Saat dörde yaklaşıyordu. Vauxhall'in, Lloyd's of London sigorta şirketindeki odasındaydılar. Son bir saat içinde aceleyle yemek yemiş, giyecek bir şeyler satın almış ve kapanma saatinden önce şirkete gelmişlerdi. Vauxhall onların anlattıklarını sabırla dinlemişti, ama bir kelimesine bile inanmadığı her halinden belliydi. "Beni anlayacağınızı umuyorum, Miss Rice. Van Weldon Nakliyat bizim en değerli müşterilerimizden, birisidir. Onlarla çok uzun zamandır çalışıyoruz. Bu yüzden Mr. Van VVeldön'u sahtekarlıkla suçlamak bana pek... Yani..."
Jordan sabırsızlıkla onun sözünü kesti. "Galiba Miss Rice'yi pek iyi dinlemediniz. Gemi battığında o da oradaydı. Olanların hepsini gördü. Max Havelaar
durduk yerde batmadı. Batırıldı."
"Öyle olsa bile, bunu Van VVeldon'un yaptığına nasıl emin olabiliriz? Belki gemiyi başkaları batırdı." "Milyonlarca dolar değerinde bir sahtekarlık sizi ilgilendirmiyor mu?" "Şey, tabii ki ilgilendiriyor."
"Öyleyse bu suçlamayı neden ciddiye almıyorsunuz?"
"Çünkü..." Vauxhall derin bir nefes aldı. "Bu konu hakkında Colin Hammersmith'le görüştüm. Bugün, sizinle telefonda konuşmamın'hemen ardından. Ken-' disi, araştırma bölümümüzün başıdır. Bu dedikoduyu daha önce de duymuştu ve bana..." Bir an duraksadıktan sonra, "Kaynağı iyice incelememi söyledi," diye devam etti.
Kaynak. Yani, Clea Rice. Yani, eski mahkum.
Jordan onun bu sözlerden ne kadar büyük bir acı duyduğunu tahmin edebiliyordu. Ama duygularını hiç belli etmiyordu. Yüzünde son derece sakin ve gururlu bir ifade vardı.
O uzun saçlarının kesilmesinden sonra yüzü Jor-dan'a çok daha çarpıcı gelmeye başlamıştı. Keskin yüz hatları ve iri gözleri iyice ortaya çıkmıştı. Clea Ri-ce'yi önce sarışın bir kadın olarak tanımış, sonra kızıl saçlarla görmüştü. Şimdi de kumraldı. Jordan onun en çok bu halini sevdiğini düşündü. Bunun nedeni belki de, saçları kesilince yüzünün iyice ortaya çıkmasıydı.
Ya da Clea'ya, artık saç gibi ayrıntılara aldırmayacak kadar aşık olmuştu. Bu yüzden de, VauxhaH'm üstü kapalı hakareti Jordan'ı çiledeki çıkarmıştı. "Miss Rice'yi yalancılıkla mı itham ediyorsunuz?" 165
"Şey, hayır. Ben... Sadece..." "Sadece, ne?"
Vauxhall kıpkırmızı kesilmişti. "Bu hikaye bana biraz... Yani..." Bir an duraksadıktan sonra, "Sizinle açık konuşacağım, Mr. Tavistock," diye devam etti. "Van VVeldon'un kendi gemisini batırması... Tayfaları öldürtmesi... Bunlara inanmak biraz zor değil mi?"
Clea, "Ama ben oradaydım," diye söze karıştı. "Bunların hepsini gördüm. Bana neden inanmıyorsunuz?" "Bu konuyu zaten inceledik. Yani, Mr. Hammers-mith'in bölümü inceledi.

İspanyol polis teşkilatıyla görüştüler. İspanyollar, olayın bir kaza olduğunu düşünüyorlar. Makine dairesinde patlama olmuş. Kazadan sonra cesetler bulunamamış. Öldürüldüklerine dair hiçbir kanıt yok." "Tabii, olmaz. Van VVeldon'un adamları işlerini çok iyi gördüler." "Geminin kalıntıları da çok derinde. Bu durumda, olayın sabotaj olduğunu gösteren hiçbir kanıt yok." Clea adamın konuşması boyunca sükunetini korumuştu. Gözlerinde zafer dolu bir ifade belirdi. Artık, kanıtı göstermesinin zamanı gelmişti.

Çantasını açıp, paketi çıkardı. "Benim söylediklerimi kuşkulu bulabilirsiniz. Ama şimdi göstereceğim şey belki fikrinizi değiştirir." "Nedir o?"
"Kanıt." Clea paketi açtı.
Vauxhall, paketten çıkan hançere şaşkınlıkla ba-kakaldı. Clea gülümsedi. "Keşmir Yıldızı. On yedinci yüz-
yıl yapımı. Ortasındaki yıldız, İran'dan gelme bir safir. Bu hançer, Victor Van VVeldon koleksiyonunun bir parçasıydı ve şirketiniz tarafından sigorta edilmişti. Bir ay önce, yine şirketiniz tarafından sigorta edilen bir gemiyle Napoli'den Brüksel'e taşınacağı bildirildi. Max HavelaaKla!" Vauxhall önce Jordan'a, sonra Clea'ya baktı. "A-ma bu demek oluyor ki..."
"Bu hançer şu anda denizin dibinde olmalıydı. Ama değil. Çünkü Max Havelaar'a hiç yüklenmedi. Başka bir yerde saklandı ve bir süre önce karaborsada satıldı." "Bunu nereden buldunuz?" "Çaldım."
Vauxhall ne diyeceğini bilemez haldeydi. Bir an duraksadıktan sonra telefona uzandı. "Miss Barrows? Ekspertiz bölümünden Mr. Jacobs'u odama çağırtabilir misiniz? Gelirken, mücevherleri incelemekte kullandığı aletleri de getirsin." "Hemen arıyorum."
"Bir de, Van VVeldon şirketinin dosyasını bulmanızı istiyorum. Keşmir Yıldızı olarak bilinen antika hançerle ilgili bilgilere ihtiyacım var." Vauxhall telefonu kapatıp sıkıntıyla Clea'ya döndü. "Bu hançer her şeyi değiştiriyor. Van VVeldon'un dosyasını yeniden inceleyeceğiz."
Jordan, Clea'nın gözle görülür şekilde rahatladığını fark etti. Kabus en nihayet sona ermişti. Uzanıp, heyecandan titreyen elini tuttu. Clea son birkaç hafta içinde çok zorlu anlar yaşamıştı. Ama en zorlusu herhalde, ulaşmak için delice çabaladığı bu andı.
Jordan ikisinin de iyi bir ödülü hak ettiklerini düşündü. Sigorta şirketindeki işleri biter bitmez Clea'yı Londra'nın en iyi oteline götürecekti. Odalarında mükemmel bir yemek yedikten sonra bitkin düşene kadar sevişeceklerdi. Sonra uyanıp yeniden sevişmeye başlayacaklardı.
Bu sırada sekreter elinde dosya ve yanında Mr. JacobsTa içeri girdi. Eksper saçlarına kır düşmüş orta yaşlı bir adamdı. Keşmir Yıldızı'nı, Jordan ile Clea'ya asırlar kadar uzun gelen bir süre boyunca inceledi. Sonra Vauxhall'a döndü. "Belgelere bakabilir miyim?"
Vauxhall ona dosyayı uzattı. "Buyrun. İçinde hançerin fotoğrafı da var. Aynı gibi görünüyor."
"Evet. Öyle görünüyor." Mr. Jacobs fotoğrafa baktıktan sonra hançeri yeniden inceledi. "Çok iyi bir işçilik.
Gerçekten mükemmel."
Jordan gülümsedi. "Artık yetkilileri aramanın zamanı gelmedi mi?"
Vauxhall başını sallayarak telefona uzandı. "Vic-tor Van VVeldon'un sözü bile Keşmir Yıldızı'nın karşısında geçersiz kalacak."
Mr. Jacobs şaşkınlıkla ona döndü. "Ama bu Keşmir Yıldızı değil ki." Odaya derin bir sessizlik çöktü. Üçünün de bakışları ekspere dikilmişti. Sessizliği Vauxhall bozdu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu sahte bir kopya. Gerçek safir değil. Mükemmel bir taklit olduğunu söylemeliyim. Ama bakın, yıldız gerçek bir taşa göre çok fazla belirgin." Mr. Jacobs hançere son kez baktıktan sonra başını salladı. "Ha- 168

yır, bu kesinlikle Keşmir Yıldızı değil."
Clea'nın yüzü bembeyaz kesilmişti. Bakışlarını hançerden alamıyordu. "An... Anlamıyorum."
Jordan da şaşkındı. "Yanılıyor olamaz mısınız?"
Mr. Jacobs, "Hayır," dedi. "Sizi temin ederim ki, bu hançer sahte."
"Başka bir eksperin görüşünü istiyorum!"
"Nasıl isterseniz. Size başka eksperler önerebilirim."
166

167
"Hayır, biz kendi kaynaklarımıza başvuracağız."
Mr. Jacobs öfkelenmişti. Hançeri Jordan'a uzatıp, "İstediğinize baktırın," dedi ve kalkıp kapıya yöneldi. Vauxhall onun arkasından, "Mr. Jacobs?" diye seslendi. "Keşmir Yıldızı'nı biz sigortalamıştık. Konu aydınlığa kavuşana kadar bu hançerin elimizde kalması gerekmez mi?" "Buna hiç gerek yok. Bırakın onlarda kalsın. Nasıl olsa basit bir kopyadan başka bir şey değil."
169
ON BİRİNCİ BÖLÜM
Basit bir kopyadan başka bir şey değil.
fordan'la beraber asansöre binerken Clea elindeki paketi sımsıkı tutuyordu. Basit bir kopyadan başka bir şey değil! Nasıl olmuş da böyle yanılmıştı?
Beyni durmuş gibiydi; hiçbir şey düşünemiyor-du. Artık elinde hiçbir kanıt kalmamıştı. Ve Van VVel-don hala peşindeydi. Adını yüz kere değiştirse, saçlarını sürekli farklı renklere boyasa bile ondan asla kurtulamayacaktı. Hayatı boyunca, hep peşinde bir katilin dolaştığından şüphelenerek yaşayacaktı. Victor Van VVeldon kazanmıştı.
Böyle yaşamaktansa, belki de en iyisi, doğruca adamın karşısına çıkıp teslim olmaktı. En azından, ölümü acısız olurdu.
Jordan onu elinden tutup bir taksiye bindirdi ve şoföre adresi verdi. "Nereye gidiyoruz?"
"İkinci bir eksperin fikrini almaya. Tanıdığım iyi birisi var. Hugh Amca için bazı işler yapardı." "Sence, Mr. Jacobs yanılmış olabilir mi?" "Yanılmış olabilir. Yalan söylüyor olabilir. Artık
170 kimseye güvenmiyorum."
Clea onun, kendisine güvenip güvenmediğini merak etti. Hançer sahte çıkmıştı. Belki de bu yüzden, Clea'nın da sahtekar olduğunu düşünüyordu.
Berbat görünümlü bir dükkanın önünde taksiden indiler. Burası hiç de, saygıdeğer Tavistock ailesinin başvuracağı bir yere benzemiyordu. Vitrininde birkaç kırık dökük parçadan başka bir şey yoktu. Clea şaşkınlıkla, "Burası mı?" diye sordu.
"Dış görünümü seni yanıltmasın. Aradığımız yanıtı verebilecek en iyi adam bu." Karanlık bir mağaraya benzeyen dükkana girdiler. Tezgahta kimse yoktu. Jordan, "Herr Schuster!" diye seslendi. "İçeride misiniz?"
Arka odadan yaşli bir adam çıkıp yanlarına geldi. Jordan'ı görünce keyifle gülümsedi. "Mr. Tavistock! Görüşmeydi uzun zaman oldu." Jordan yaşlı adamın elini sıktı. "Öyle. Sizi iyi gördüm." '
"İyi olmasam da bir şey fark etmez. Yirmi yıl önce ölmüş olabilirdim. Bu kadar zamandır fazladan yaşıyorum. Amcan nasıl? Emekli oldu mu?"
"Birkaç ay önce. Şimdi emekliliğin tadını çıkarıyor." jordan kolunu Clea'nın omuzuna attı. "Sizi arkadaşım

Clea Rice'yle tanıştırmak istiyorum. Sizden bir ricamız var."
Herr Schuster'in gözleri parladı. "İsteyeceğiniz şey bir nişan yüzüğü mü, yoksa?"
"Şey, hayır. Şu anda sadece danışmanlığınız gerekiyor."
"Ne hakkında?"

171
Clea çantasından çıkardığı paketi açıp hançeri yaşlı adama uzattı. "Bunun hakkında." i jordan, "Sapındaki yıldız safir," dedi. "Gerçek mi, yoksa sahte mi?" Herr Schuster hançeri alıp kısaca inceledi. "Bunu anlamam bira7 \n un sürer." "Bekleriz.
Yaşlı adan elinde hançerle arka odaya geçip kapıyı kapadı. Clea kuşkuyla Jordan'a döndü. "Ona güvenebilir miyiz?" "Evet." "Emin misin?"
"Doğu Berlin'de mücevherler konusunda en yetkili kişiydi. Tabii, duvarın yıkılmasından önceki yıllarda. Aynı zamanda İngiliz Gizli Servisi için çalışıyordu. Bu ortaya çıktığında batıya geçmesi için amcam ona yardım etti."
"Demek ona bu yüzden güveniyorsun."
"Amcama çok bağlıdır. Hayatını ona borçlu olduğunu söyler. Londra'ya geldiğinden beri de ortada pek
görünmemeye çalışıyor. Sanırım, birilerinin hala peşinde olabileceklerini düşünüyor."
"Onu çok iyi anlıyorum." Clea pencereden dışarıya baktı. Hava yavaş yavaş kararıyordu. Sokakta birkaç
tezgahtar kızla, otobüs bekleyen bir adamdan başka kimse yoktu.
"Hançer sahte çıksa bile... Bana inanacak mısın, Jordan?"
Odaya derin bir sessizlik çöktü. Clea'nın kalbi korkudan duracak gibiydi.
Jordan en sonunda, "Sana inanmamı sağlayacak
çok şey oldu," diye mırıldandı. * "Ama hala kuşkuların var." "Daha doğrusu, sorularım var."
Clea güldü. "Öyleyse, aynı durumdayız. Benim de kafamda birçok soru var."
'Öncelikle, Delancey'in neden sahte bir hançer aldığını merak ediyorum. Oldukça zengin bir adamdı. Kopyası yerine gerçeğini satın alabilirdi."
"Belki onu kandırdılar. Hançerin gerçek Keşmir Yıldızı olduğunu söylediler."
"Sanmıyorum. Guy iyi bir koleksiyoncuydu. Hançeri satın almadan önce mutlaka bir uzmana gösterirdi. Mr.
Jacobs'un, safirin sahte olduğunu hemen anladığını gördün. Bunu Guy da rahatça öğrenebilirdi."
Clea iç çekti. "Haklısın. Guy hançeri mutlaka inceletmiştir. Bu durumda, hançeri gösterdiği uzman ya işten
anlamıyordu, ya da..." Bir an duraksadıktan sonra jordan'a döndü. "Guy, verdiği paranın karşılığını aldığını
sanıyordu."
"Sana söyledim, sahtesini asla almazdı." "Tabii ki, almazdı. O gerçek Keşmir Yıldızı'nı aldı."
"Peki ama, sahtesi nereden çıktı?"
"Birisi sonradan hançerleri değiştirdi. Yani, Guy'un Keşmir Yıldızı'nı satın almasından sonra." Clea heyecanla odayı arşınlamaya başlamıştı. "Düşün bir, lordan. Bir resim, veya antika almadan önce, onu bir uzmana incelettirmez misin?" "Tabii ki, inceletirim."
"Ama diyelim ki, uzmana inceletip gerçek olduğunu anladıktan sonra bir resim satın aldın ve duvarına astın. Bundan sonra onu tekrar incelettirmezsin." 173
Jordan yavaşça başını salladı. "Evet, şimdi anlama-;'<ya başlıyorum. Hançer, Guy'un satın almasından sonara değiştirildi."
"Ve o bunu fark etmedi. Evinde pek çok antika eşya var. Birinin değiştirildiğini fark etmemesi çok normal." "Dur, şimdi bunu iyi düşünelim. Bu işi yapan hırsızın, hançerin çok iyi bir kopyasını hazırlattığını söylüyorsun. Sonra da,.Guy'a fark ettirmeden hançerleri

değiştirdi. Ama bunu yapmak kolay olur muydu? Hatırlasana, hançeri bulmakta ne kadar zorlandık. VVhit-more olmasaydı, saklandığı yeri asla bulamazdık." Clea, "Haklısın," dedi. "Hırsızın, hançerin nerede olduğunu bilmesi gerekiyordu. Bu da, Delancey'e çok yakın birisi olduğu anlamına geliyor."
"Dışarıdan birisi bunu yapmış olamaz." Jordan düşündü. "Bu durumda, kuşkulu kişilerin sayısı pek fazla
"Guy'un ailesinden birisi olabilir mi?" "Onlarla görüşmüyor. Zatei» İngiltere'de değiller."
"Belki de, sevgililerinden birisi."
"Evet, Osevgililerin sayısı oldukça fazlaydı." Jor-dan'ın gözlerinde soru dolu bir bakış belirdi.
Clea öfkeli bir sesle, "Hayır," dedi. "Ben onunla hiç birlikte olmadım." Bir an düşündükten sonra, "Son bir ay
içinde kimlerle birlikte olduğunu biliyor rhüsun?"
"Benim bildiğim tek bir kadın var: Veronica Ca-irncross."
Uzun bir sessizlikten sonra Clea, "O senin arkadaşın," dedi. "Onu iyi tanıyor olmalısın. Sence, böyle
bir şey yapmış olabilir mi?"
Bu fikir Jordan'ın pek hoşuna gitmedi. "Veronica biraz çılgın bir kadındır. Ahlak kurallarına çok bağlı olduğu söylenemez. Ama hırsızlık... Bilemiyorum."

değil."

"Onu da kuşkulu listesine katmalıyız. Bir de, evdeki hizmetkarlar var. Düşünüyorum da, o odaya pek çok kişi girebilirdi. Ben girdim. Sen de öyle. VVhitmo-re uyanık davranmasaydı kimse fark etmeden işimizi görebilirdik."
Jordan birden kaşlarını çattı. "VVhitmore!" "Ne olmuş VVhitmore'ye." "Bir dakika, düşünüyorum."
Kendi kendine yaşlı uşağın adını defalarca tekrarladı. En sonunda, "Evet,'"diye bağırdı. "İşin anahtarı VVhitmore."
Clea güldü. "Hırsızın VVhitmore olduğunu mu düşünüyorsun?"
"Hayır, sadece... O gece VVhitmore'nin evde olması... Veronica bana, onun izinli olduğunu söylemişti. Evde
kimse olmayacaktı. Ama VVhitmore evdeydi. O zaman Veronica'nın basit bir hata yaptığını sandım. Ama
belki de hata yapmamıştı. Uşağın evde olduğunu biliyordu."
"Peki, ama sana neden söylemedi?"
"Eve birisinin girdiğinin anlaşılmasını istiyordu."
"Neden?"
"G.uy'un ileride, Keşmir Yıldızı'nın çalındığını anlaması ihtimaline karşı önlem olarak. Böylece, hançerin o gece çalındığını sanacaktı."
"Ve Veronica'dan kimse kuşkulanmayacaktı. Çünkü o gece Beryl'in nişan partisindeydi."
Jordan başını salladı. "Guy, hançerin o geceden

Ş önce değiştirildiğini anlayamazdı. Hele,bunu Veronica'nın yaptığını asla tahmin edemezdi. Şu işe bak. Ve- tonica'nın biraz aptal olduğunu düşünürdüm. Ama asıl aptal olan benmişim."
"Veronica'nın bunu yapabileceğine emin misin? Peki, ama böyle mükemmel bir kopyayı nasıl hazırlattı? Bunun için zaman gerek. Kopyayı yapacak kişi gerçeğine ihtiyaç duyacaktı.

Guy'un hançeri Veroni-ca'ya bu kadar uzun zaman ödünç vermiş olabileceğini hiç sanmıyorum. Öyleyse, bu kopya nereden geldi?" "Bir de, hançerin ilk sahibi var."
Clea'nın ağzı kupkuru kesildi. VLctor Van VVel-don! Hançerin ilk sahibi Van VVeldon'du."
Jordan'ın yanına gidip koluna girdi. "Veronica... Van VVeldon... Aralarında bir bağlantı olabilir mi?" "Bilmiyorum. Bana Van VVeldon'dan hiç bahsetmemişti." "O adamın her yerde tanıdıkları var."
."Yine de, Veronica'yla bağlantısı olması bana pek mümkün gelmiyor."
"Veronica'yı ne kadar tanıyorsun, Jordan? Kendinden başka birisini ne kadar tanıyabilirsin?"
Jordan hiçbir şey söylemedi. Kendi sözleri Clea'yı bile dehşete düşürmüştü. Kendisi Jordan'ı ne kadar
tanıyordu? Jordan ise Clea'yı ancak kötü yönleriyle tanımıştı.
Yavaşça uzanıp Jordan'ın kolunu tuttu, ama o bu dokunuşa karşılık vermedi. Kaskatı kesilmişti.
"Clea! Hemen arka odaya gitmeni istiyorum. Herr Schuster'e buranın ön kapıdan başka çıkışı var mı, diye
sor."
176
"Ne? Neden?"
"Otobüs durağında bekleyen adamı gördün mü?"
Clea pencereden dışarı baktı. Ve adamı gördü. Üzerinde kahverengi bir takım elbise vardı. Sanki gideceği yere gecikmiş gibi sürekli saatine bakıyordu. Bu çok normaldi. Otobüs durağında çok uzun süredir bekliyordu.
Yavaşça pencereden çekildi.
Jordan yerinden kımıldamadan dışarı bakmaya devam ediyordu. "Gelen otobüslerin hiçbirisine binmedi. Beklediği şeyin otobüs olduğunu hiç sanmıyorum."
Clea korkuyla arka odaya geçti. Herr Schuster aletlerinin başındaydı. "Korkarım haber pek iyi değil. Bu hançer..."
Clea onun s"özünü kesti. "Dükkanın arka kapısı var mı?"
"Pardon?"
"Arka kapı var mı?"

Bilgi m- 1'ay kışı m Platformu
Jordan da içeri girmişti. "Peşimizde biri var da."
Herr Schuster hemen ayağa fırladı. "Arka kapı var." Arkasındaki dolabı açtı ve içindeki giysileri sıyırıp gizli kapıyı ortaya çıkardı. "Kapı çıkmaz sokağa açılıyor. Köşeyi dönerseniz caddeye çıkarsınız. Polisi arayım mı?" Jordan, "Hayır," dedi. "Gerek yok." "Peşinizdeki... Tehlikeli birisi mi?" "Bilmiyoruz."
"Hançeri geri istiyor musunuz?" "Sahte, değil mi?" "Evet. Safiri el yapımı." "Öyleyse, onu hatıra olarak saklayın. Ama sakın
x
177 hamseye göstermeyin."
i- Ön odadan bir ses duyuldu. Herr Schuster he-^Ijrıen onları kapıya doğru itti. "İçeri birisi girdi. He-^jnen gidin."
Jordan, Clea'nın elini tutup dolaba daldı. Onlar girdikten sonra Herr Schuster kapıyı arkalarından kapadı. Karanlıkta el yordamıyla çıkış kapısını bulup dışarı çıktılar.
Hemen köşeyi dönüp caddenin kalabalığına karıştılar ve en yakın tren istasyonuna kadar hiç durmadan koştular. Trene bindiklerinde Clea hala korkuyla titriyordu. Jordan uzanıp elini tuttu. Clea gözlerinde tarifsiz bir hüzünle ona baktı. "Peşimi bırakmayacak. Asla bırakmayacak." "Öyleyse, ondan hep bir adım önde olmalıyız."

Clea bunu birlikte yapamayacaklarını biliyordu. Van VVeldon'un asıl istediği kişi kendisiydi. Onu öldürdükten sonra Jordan'la alıp veremediği kalmayacaktı.
Jordan'ın eline baktı. Bu elin sahibi, bir kadının isteyebileceği her şeye sahipti. Onu tanıdığı kısacık süre içinde Jordan'a, daha önce hiç kimseye güvenmediği kadar güvenmişti. Onun kendisini terk etmeyeceğini biliyordu.
Bu durumda, Clea onu bırakmak zorundaydı.
Sözlerini dikkatle seçerek konuşmaya başladı. Jordan'a bakmaya cesaret edemiyordu.
"Sanırım, kendi başıma daha emniyette olurum. Daha hızlı hareket edebilirim." "Yani, bensiz mi?"
"Evet." Clea cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. "Seni düşünerek vakit kaybetmek istemiyo
rum. Chetvvynd'e geri dönersen emniyette olursun." "Sen nereye gideceksin?"
Clea kendini zorlayarak gülümsedi. "Sıcak bir yere. Belki, Fransa sahillerine. Kumsalda yatıp kemiklerimi ısıtabileceğim bir yere."
"Tabii, mayo giyebilecek kadar uzun süre yaşarsan."
Tren bir sonraki istasyona gelmişti. Jordan elini tutup onu ayağa kaldırdı. "Burada iniyoruz."
Birlikte trenden inip istasyondan çıktılar. Jordan çok öfkeli görünüyordu. Clea onun neden bu kadar kızdığını
anlamadı. Kötü bir şey yapmamıştı ki. Sadece, onu korumaya çalışıyordu. Onun için daha fazla tehlikeye
girmesini istememişti. "Biliyorsun, ben seni düşünüyorum."
Jordan buz gibi bir sesle, "Bunun farkındayım," dedi.
"Öyleyse, bana neden kızıyorsun?" "Bana güvenmiyorsun."
"Bunun güvenmekle ilgisi yok. Benim için yapabileceğin bir şey kalmadı. İkimizin birden kendimizi öl-
dürtmemizin anlamı yok. Ayrılırsak, senin peşini bırakırlar. Seni unuturlar."
"Sen de unutacak mısın beni?"
Clea olduğu yerde donakaldı. "Bunun önemi var mı?"
"Yok mu?" Jordan da durup ona döndü.
"Ne demek istediğini anlayamıyorum. Bak, böyle bittiği için ben de üzülüyorum. Ama şu anda canımı kurtarmaktan' başka bir şey düşünecek halde değilim. Bu yüzden senden ayrılmam gerekiyor. Seni yanımda istemiyorum."
"Sen ne istediğini bilmiyorsun." î "Tamam, belki de haklısın. Ne istediğimi bilmiyorum. Ama senin için neyin daha iyi olacağını gayet îyi biliyorum."

"Ben de öyle." Jordan uzanıp onu kollarının arasına aldı. Dudakları birleştiği andan itibaren Clea, itiraz edemeyecek hale geldi.
Birbirlerine dokundukları anda içlerinde uyanan duyguların karşısında ikisi de çaresizdi. Birbirlerini ilk
gördükleri andan beri aralarında hep aynı çekim vardı. Ve bu çekim asla yok olmayacaktı.
Jordan'ın dudakları yavaşça kulağına kaydı. "Ne demek istediğimi artık anlıyor musun?"
"Hangi konuda?"
"Birlikte kalmamız konusunda."
Clea geri çekildi. "Benim yüzümden kendini öl-dürtmeni istemem. Çaresiz bir kadın değilim. Kendime bakabilirim."
"Yine de, arada bir işe yaradığımı kabul etmelisin." "Arada bir."

"Bana ihtiyacın var, Clea. Van VVeldon'u yenmene yardım edebilirim." "Onu yenmeye çalıştım. Ama artık yapabileceğim bir şey kalmadı." "Yanılıyorsun."
"Hançer sahte çıktı. Elimde başka hiçbir delil yok. Onu nasıl yenebilirim?" "Onu yenmenin bir yolu var." "Ne?" " Veronica Cairncross." "Nasıl, yani?" 180

"Her şeyi iyice düşündüm. Sanırım, haklısın. Bu işin anahtarı o olabilir. Veronica'yı yıllardır tanırım. İyi kızdır, onunla hiç sıkılmazsın. Ama kumara düşkündür. Çok büyük paralara oynar. Son birkaç yıldır kumar yüzünden büyük borçlara girdi. Bu hançer işi borçlarından kurtulmasını sağlayabilirdi." "Evet, ama o kopyayı nasıl hazırlattı? Asıl hançeri nasıl ele geçirdi? Hançeri Van VVeldon'dan mı satın aldı?" "Belki de, çaldı."
Clea ürperdi. "Kimse Van VVeldon'dan bir şey çalmaya cesaret edemez."
"Hançer bir şekilde Van VVeldon'dan Delancey'e geçti. Aradaki bağlantı Veronica olabilir. Bizim öğrenmemiz gereken de bu." Jordan bir an düşündükten sonra, "Oliver'le ikisinin Londra'da bir evleri var," dedi. "Hafta içinde o evde kalırlar. Yani, şu anda Lond-ra'dalar."
"Aklından yine ne geçiyor?"
Jordan gözlerini onun saçlarına dikmişti. "Düşünüyorum da, galiba bü kez de peruk takmayı dene-sen iyi olacak."
Archie MacLeod telefonu kapatıp Richard Wolf ve Hugh Tavistock'a döndü.
"Londra'daymışlar. Adamım biraz önce Lloyd's şirketinden birisiyle görüşmüş. Jordan ile.Clea Rice saat dörtte oradalarmış. Ne yazık ki, konuştukları adam soruşturmadan habersiz-miş. Bir ara bu görüşmeden amirine söz etmiş, biz de oraya gittiklerini böyle öğrendik. Ama şirkete vardığımızda çoktan çıkmışlardı." 181
Hugh, "Öyleyse, hala yaşıyorlar," dedi. i' "En azından, saat dörtte yaşıyorlarmış."
Çalışma odasında oturuyorlardı. Hugh o sabah jeleyle malikaneye geri dönmüştü. Gün boyunca ü bu odada oturup gelecek haberleri beklemişler-i. Jordan'ın Londra'ya ulaşmış olduğunu öğrenmek çünü de sevindirmişti.
Richard Wolf bu habere pek şaşıfmamıştı. Jor-,&an'ı tanıdığı birkaç ay boyunca onun ne kadar akıllı |v€ becerikli bir adam olduğunu öğrenmişti, i. Clea Rice de en az onun kadar yetenekliydi. İkisi el ele verdiklerinde sağ kalma olasılıkları yüksekti.
Hugh'a döndü. Yaşlı adam son derece endişeli görünüyordu. Richard bir an duraksadıktan sonra, "C-lea'nın başına konan ödül bütün kiralık katilleri buraya çekmiştir," dedi.
MacLeod söze karıştı. "Lord Lovat, siz belki gizli servisteki tanıdıklarınızdan yardım isteyebilirsiniz. Onları bir an önce bulmalıyız."
"Bunun kolay olacağını sanmıyorum. Jordan bu evde, benim yanımda yetişti. Gizli servis işleriyle ilgili çok şey öğrendi. Onu bulmak zor olacak. Ama tabii, aynı şey Van Weldon için de geçerli." MacLeod kaşlarını çattı. "Siz Van Weldon'u benim kadar tanımıyorsunuz. O istediği her şeye ulaşabilen bir adam. Clea Rice'den kurtulmak için büyük bir servet harcamaya hazır. Bilirsiniz, para en tehlikeli silahtır." Richard, "Paradan daha tehlikeli bir şey var," dedi. "Korku. Şu anda Jordan'ı hayatta tutan şey korku." Hugh öfkeyle, "Lanet olsun!" diye bağırdı. "Şu

182

Van VVeldon hakkında neden bu kadar az şey biliyoruz? Ulaşılması olanaksız bir adam mı?"
MacLeod, "Korkarım öyle," dedi. "Victor Van VVeldon hep yasaların boşluklarından yararlanır. Yasa dışı
işler yapsa bile bunları saklamayı gayet iyi becerir. Emrinde yüzlerce avukat var."
"Ona karşı hiçbir kanıt bulamadınız mı?" "Uluslararası silah kaçakçılığı işinde olduğunu biliyoruz.

Uyuşturucu nakliyatı da yapıyor. Ama bulduğumuz tüm kanıtlar yüzümüze patlıyor. Tanıklar ölüyor. Belgeler
bir şekilde kayboluyor. Yıllarca onun peşinde koştum, ama boşuna. Çok yüksek yerlerde tanıdıkları var.
Sonunda bu iş için özel bir ekip kurup en iyi adamları aldım. Son altı aydır Van VVeldon hakkında bilgi
toplayıp zayıf noktasını bulmaya çalışıyoruz. Adamın çok hasta olduğunu öğrendik. Çok az ömrü kaldı.
Ölmeden önce onu mutlaka mahkeme karşısına çıkartmak istiyorum."
Richârd, "Bu işe kendinizi adamışa benziyorsunuz," dedi.
"Van VVeldon yüzünden pek çok adamımı kaybettim. İnsan, ölen arkadaşlarını kolay kolay unutamıyor." "Adama karşı dava açacak hale geldiniz mi?"
"Elimizde bazı ipuçları var. Geçen yıl büyük zararlar ettiğini biliyoruz. İmparatorluğu çöküşün eşiğinde. Max Havelaar tam böyle bir zamanda battı. Sekiz ölü adam, denizin dibini boylayan koca bir servet. Tabii, antikaların hepsi sigortalıydı. İspanyolları doğru dürüst bir soruşturma yapmaya ikna edemedim. Van VVeldon'un yakayı yine kurtardığını düşünmeye başlamıştım. Tam o sırada, Clea Rice'yi öğrendik." Mac
Leod iç çekti. "Ne yazık ki, Miss Rice tanık olarak uygun birisi değildi. Hapis yatmıştı. Hırsızlarla dolu bir aileden geliyordu. Onun tanıklığı davayı aleyhimize çevirebilirdi." "Yani, onu tanık olarak kullanamazdınız."
"Evet. Bize somut bir şey gerekiyordu. Söz geli-mi, Max Havelaar'ın yük listesindeki mallardan biri. Onların gemiyle birlikte denizin dibini boylamadığı-na emindik. Van VVe.ldon malları başka bir yere sakladı. Şimdi de, parça parça satmak için uygun fırsat bekliyor. Malların nerede olduğunu bilsek, her şey hallolurdu." "Napoli'den yüklendikleri bildirilmişti."
"Şirketin Napoli deposunu aradık. Van VVeldon'a ait olduğunu bildiğimiz her yeri aradık. Ama ortada hiçbir şey yok. Bakın, bu malların arasında oldukça büyük şeyler var. Heykeller, tapınak parçaları... Onları ancak geniş bir yere koymuş olabilir." "Sizin bilmediğiniz bir deposu olmalı."
Hugh, "Interpol bu işle tek başına uğraşamaz," dedi. "Size destek lazım." Telefona uzanıp numaraları çevirmeye başladı. "Normalde böyle bir şey yapmaya hakkım yok. Ama Jordan'ın hayatı tehlikede olduğuna göre... "
Gizli servisten bazı arkadaşlarıyla görüştükten sonra telefonu kapatıp Richard'a döndü.
"Bundan sonrası biraz da bize kaldı. Harekete geçmeliyiz." "Londra'da mı?"
"Jordan orada. Bize ulaşmaya çalışabilir." MacLeod, "Anlayamadığım bir şey var," dedi. "Neden sizi hiç
aramadı?"

Richard, "Çok tedbirli davranıyor," dedi. "Van VVeldon'un, onun bizimle temasa geçmesini beklediğini biliyor. Bu şartlar altında jordan'ın elindeki tek seçenek, beklenmedik şekilde hareket etmek." MacLeod, "Tıpkı Clea Rice gibi," dedi. "O da bir aydır hayatta kalmayı, beklenmedik şeyler yaparak basardı." Van VVeldon telefon çalar çalmaz ahizeyi kaldırdı.
"Evet?"
Simon Trott, "Buradalar," dedi. "Tahmin ettiğiniz gibi, Lloyd's of London'a gittiler." "İşi bitirdiniz mi?" Trott kısa bir tereddütten sonra, "Ne yazık ki, hayır," dedi. "Bir kuyumcu dükkanına girip ortadan kayboldular. Dükkanın sahibi hiçbir şey bilmediğini iddia ediyor."
Victor Van VVeldon yine fenalaşmaya başlıyordu. İçinden, Clea Rice dene kadına lanet okudu. Hayatında hiç böyle güçlü bir rakibi olmamıştı. Clea Rice, etine gittikçe daha çok gömülen bir diken haline gelmişti. Uzun bir öksürük nöbetinden sonra kendini güçlükle

topladı. "Sigorta şirketine hançeri de götürmüş mü?" "Evet. Onun sahte olduğunu öğrenince çok üzülmüştür."
183
"Evet."

"Ya gerçek Keşmir Yıldızı?"
"Ait olduğu yere geri dönmüş. En azından, bana öyle söylendi." "Bu Cairncross denen kadın bizi felakete sürükle-
185
di. Böyle bir şey cezasız kalamaz." "Haklısınız. Nasıl bir şey düşünüyorsunuz?"
"Pek hoş olmayan bir şey." Veronica Cairncross aç gözlü orospunun tekiydi. Üstelik, Van VVeldon'u atlatabileceğini sanacak kadar aptaldı. Ve cezasını pahalıya ödeyecekti. "Mrs. Cairncross'la şahsen ilgilenmemi ister misiniz?"
"Daha değil. Önce malların gerçekten emniyette olduğunu öğren. Bir an önce satışa geçmeliyiz." "Max"HaveIaar'tn batışından bu kadar kısa bir süre sonra mı? Sizce bu tehlikeli değil mi?" Trott haklıydı. Malları şimdi satmak gerçekten tehlikeli olacaktı. Paraya bu kadar ihtiyacı olduğu bir sırada o mallara dokunamamak Van VVeldon'u çıldırtıyordu.
Ama onları bir an önce satmaktan başka çaresi de yoktu. Bir önceki yıl büyük borçlara girmişti. O borçları ödemek için çok paraya ihtiyacı vardı.
Van VVeldon, "Daha fazla bekleyemem," dedi. "Hemen satışa geçmeliyiz..Hong Kong, ya da, Tokyo piyasalarında çok iyi fiyatlara alıcı bulabiliriz. Tokyo'daki adamlar çenelerini tutmayı bilirler. Mallan bir an önce taşımamız lazım." "Ne zaman?"
"Villafjord adlı gemimiz yarın Portsmouth limanından hareket edecek. Ben de gemide olacağım." Trott şaşkınlıkla, "Siz de mi?" diye sordu. Van VVeldon'un bu kararı onu dehşete düşürmüştü. Küçük bir sorun olarak başlayan şey korkunç bir krize dönüşmüş, ve Van VVeldon veliahdının beceriksiz olduğunu düşünmeye başlamıştı. Trott, Veronica Ca-
186

irncross ve Clea Rice gibi iki kadınla bile başa çıkamadığına göre, şirketi nasıl idare ederdi?
-Van VVeldon, "Malların yüklendiğini gözlerimle görmek istiyorum," dedi. "Sen de bu arada Clea Ri-ce'yi
bul!"
"Tavistock ailesini göz altında tutuyoruz. Yakında jordan'la kadın ortaya çıkarlar."
Van VVeldon telefonu kaparken, "Belki de çıkmazlar," diye düşündü. Clea Rice'nin gücünün tükendiğini tahmin edebiliyordu. O anda yapmak isteyeceği tek şey, mümkün olduğunca uzak bir yere kaçmak olacaktı. Ve bu da, sorunu çözecekti. En azından, şimdilik!
Van VVeldon kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Belki de Clea Rice konusunda bu kadar endişelenmesine gerek yoktu. Kadın o ana kadar çoktan Londra'dan gitmiş olmalıydı. Aklı başında bir kadın bundan başka çare kalmadığını anlardı.
187
ON İKİNCİ BÖLÜM
Saat on ikiyi çeyrek geçe Veronica Cairncross Londra'daki dairesinden çıkıp, bir taksiye atladı ve Sloan Caddesi'ndeki şık bir restorana gitti. Yemekten sonra, mağazalarıyla ünlü bir caddeye gidip, birbiri ardına mağazalara girip çıkmaya başladı.
Tüm bunları uzaktan izleyen Clea sıkılmaya başlamıştı. Veronica'yı izlemeyi anlamsız bulmanın yanı sıra, başına taktığı uzun siyah peruk onu rahatsız ediyor ve kara güneş gözlüğü burnunu acıtıyordu. Üstelik, ayağındaki ayakkabılar da hiçrahat değildi.
Galiba, mağazalardan birine girip kendine yeni bir ayakkabı alsa iyi olacaktı. Ama tabii, buna asla para yetmezdi. Kadın en pahalı mağazalara giriyordu.

Acaba bu kadar zengin ve işsiz güçsüz bir kadın olmak nasıl bir şeydi? insan sürekli alışveriş yapıp partilere gitmekten sıkılmaz mıydı?
Veronica'nın ardından lüks bir mağazaya girdi. Çok yaklaşmamaya dikkat ederek takip ediyordu. Veronica iki saat sonra elleri paketlerle dolu olarak mağazadan çıkıp bir taksiye işaret etti. Clea onun arkasından fırlayıp etrafına bakındı, sonra aradığı taksiyi gördü. Jordan takside onu bekliyordu.

Bilgi ve Paylaşım Platformu

Clea şoföre, "Öndeki taksiye bindi," diye seslendi. "Hemen peşine düşün."
Şoför hemen arabayı çalıştırdı ve Veronica'nın bindiği taksiyi çok yaklaşmadan izlemeye başladı.
Jordan, Clea'ya dönerek, "İlginç bir şey oldu mu?" diye sordu.
"Hiçbir şey olmadı. Fakat bu kadın tam bir alışveriş hastası. Durmadan bir şeyler aldı. Beni izlemekte güçlük çektiniz mi?"
"Hayır. Hep arkandaydık."
"Veronica'nın izlendiğini anladığını sanmıyorum." Clea peruğunu çıkarıp derin bir nefes aldı. "Bu şekilde bir
yere varamayacağız. Şuana dek öğrendiğimiz tek şey, kadının bol bol parası ve zamanı olduğu."
"Sabırlı ol. Veronica'yı iyi tanırım. Bir şeye canı sıkıldığında alışverişe çıkıp su gibi para harcar. Sıkıntısını
böyle atıyor. Elindeki paketlerin sayısına bakılırsa, şu aralar büyük bir sıkıntısı var."
"Nereye gidiyor, anladın mı?"
"Hayır. Ama evine gitmiyor."
Veronica'nın taksisi büyük iş merkezlerinin bulunduğu bir caddeye girdi.
Taksi durup Veronica indiğinde Jordan, "Şimdi anladım," dedi. "Bisküvi!" . "Ne?"
"Oliver'in şirketi. Cairncross Bisküvileri." Jordan, Veronica'nın yöneldiği binanın üzerindeki tabelayı
gösterdi. "Kocasını görmeye gidiyor."
"Bunda anormal bir şey göremiyorum."
"Evet, çok normal görünüyor. Değil mi?"
"Yoksa, sen normal olmayan bir şey mi gördün?"
"Hayır, sadece, Oliver Cairncross'u düşünüyor
dum. Şirket nesillerdir onun ailesine ait. Durumları oldukça iyi. Cairncross bisküvileri bütün dünyada tanınır. Pek çok ülkeye ihraç edilir." "Ee?"
"O bisküvi kolilerini hangi şirketle taşıttığını merak ediyorum. Ve, kolilerin içinde aslında ne olduğunu."
"Yani, silah mı?" Clea kaşlarını çattı. "Oliver'in masum taraf olduğunu düşünüyordum. Aldatılan, zavallı
koca... Ama sen, onun Van VVeldon'la işbirliği yaptığını ima ediyorsun? Veronica değil! de, kocası mı o
adamla bağlantılı."
"Belki de ikisi birden."
Şoför, "Kadın çıkıyor," diye seslendi.
Veronica kendisini beklemekte olan taksiye bindi.
Şoför, "Takibe devam edeyim mi?" diye sordu.
"Evet. Sakın gözden kaybetme."

Veronica'yı izleyerek Regent Parkı'na geldiler. Veronica burada taksiden inip, pastaneye yöneldi. "İşe koyulma zamanı geldi." Clea iç çekti. "Umarım beni yine saatlerce yürütmez." Çantasını açıp yeni bir peruk çıkardı ve başına yerleştirdi. "Nasıl görünüyorum?" "Baş döndürücü."
Clea onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Sen de öyle." "Dikkatli ol." "Ben hep dikkatliyim." Jordan'ın gözlerinde bir hüzün belirdi. Onun gitmesini hiç istemez gibiydi. "Keşke, bu işi senin yerine ben yapabilsem."
"Veronica seni hemen tanır, Jordan. Ama beni ta- 190

nıması uzak bir ihtimal."
"Yine de, çok dikkatli olacağına söz ver." Clea gülümsedi. "Sen de ortadan kaybolmayacağına söz ver." "Hemen arkanda olacağım." Clea gülümseyerek taksiden inip Veronica'nın peşine düştü. Kadın pastahaneye girmemişti, parkın içinde dolaşıyordu. Sık sık da saatine bakıyordu. Sonra birden arkasına dönüp, Clea'ya doğru yürümeye başladı.
Clea hemen bir ağacın arkasına geçip tarhiardaki çiçekleri seyrediyormuş gibi yaptı. Veronica ona hiç bakmadan pastaneye girdi. Birkaç saniye sonra da Clea onun arkasından içeri girdi. Veronica bir masaya oturup menüyü açmıştı. Clea da iki masa arkaya, sırtını ona dönerek- oturdu. Günün bu saatinde pastahane boş ve sessizdi. Clea onun garsona çay ve pasta ısmarladığını duydu.
189

Orada oturup onun çay içmesini beklerken boş yere bir saat daha kaybetmiş olacaktı. Cama dönüp dışarıya baktı. Jordan biraz ilerideki bankta oturuyordu, yüzünü gazetesinin arkasına saklamıştı. Clea çay ve tost ısmarladı. Garson tam çayını getirmişti ki, bir adam içeri girip Veronica'nın masasına yöneldi. •
Clea yanından geçen adama göz ucuyla baktı. Sarışın, geniş omuzlu ve atletik yapılıydı. Tam Veronica-gibi bir kadının ağzını sulandıracak tipteydi. Clea sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Kadının en son' hayra-nıyla kırıştırmasını izlemek için yine boş yere zaman harcayacaktı. Veronica'nın sinirli sesini duydu. "Geç kaldınız, Mr. Trott. Ben siparişimi verdim bile."

191
Ardından adamın sesini duydu ve dehşet içinde donakaldı. "Çay içecek vaktim yok. Sadece talimatları aktarmaya geldim."
Clea arkasına dönmeye cesaret edemedi. Adama yüzünü göstermemeliydi. Kendisininse adamın yüzünü görmesine gerek yoktu. Onu tanıması için sesini duyması yetmişti.
Bu sesi daha önce, Akdeniz'in dalgaları arasında sağ kalmaya çalışırken duymuştu. Aynı ses, cankurtaran botundakilere ateş edilmesi emrini vermişti.
Hemen yerinden fırlayıp kaçmak istiyordu. Ama bunu yapamazdı. Adamın dikkatini çekmemeliydi. Kıpırdamaya bile korkarak ter içinde, masada oturmaya devam etti.
Trott, Veronica'nın sigarasını yakıp dumanı burnundan salıvermesini izledi. Kadın son derece rahat görünüyordu. Bu rahatlığı, onun aptalın teki olduğunu kanıtlardı. Ona dokunamayacaklarını, kocasının, Van VVeldon şirketi için çok önemli olduğunu sanıyordu. Oliver Cairncross'un yerine yeni birini bulduklarını ve artık ona gerek duymadıklarını bilmiyordu, tabii. Veronica sigarasını küllüğe bıraktı. "Gördünüz ya, malınız istediğiniz yerde. Eksik hiçbir şey yok." "Mr. Van VVeldon hiç hoşnut değil."
"Nedenmiş? Değerli mallarından birini kısa bir süre için ödünç aldım, diye mi? Bakın, o mallar aylardır bizde duruyor. Bu bizim için ne kadar tehlikeli, bilmiyor musunuz? Bu tehlikenin karşılığı olarak biri-
ni ödünç almamda ne kötülük var? Hançeri geri aldınız, değil mi?"

"Şimdi bunu konuşmanın zamanı değil." Trott, elindeki gazeteyi Veronica'ya uzattı. "Gereken bilgiyi yuvarlak içine aldım. Zamanı geldiğinde hazır olmanızı istiyoruz." Veronica alayla, "Emredersiniz," diye tısladı.
Trott kalkmak için sandalyesini itti. Veronica gitmesine fırsat bırakmadan, "Ücret işi ne olacak?" diye sordu. "Paranızı alacaksınız. Malların tamamının yerinde olduğunu görmemizden sonra."
"Tabii ki, tamamı yerinde." Veronica, sigarasının dumanını adamın yüzüne savurdu. "Bizi ne sanıyorsunuz, aptal mı?"
Clea, adamın sandalyesini ittiğini duymuştu. Gitmek üzereydi. Fark edilmemek için oturduğu masaya doğru eğildi. Kendini zorlayarak çayından bir yudum aldı. O canavar yanından geçerken onunla hiç il- gilenmiyormuş gibi sandviçlerini yiyordu. Onun kapıdan çıktığını görünce derin bir nefes aldı ve arkasına baktı.
Veronica hala oturuyordu; elinde bir gazete vardı. Biraz karıştırdıktan sonra bir sayfasını koparıp çantasına attı, hemen ardından da hesabı ödeyip pastaneden ayrıldı.
Clea'nın kendini toplaması uzun sürdü. Veronica parktan çıkmak üzereydi. Onu izlemek için ayağa kalkmaya
çalıştı, ama tüm vücudu titriyordu. Yeniden sandalyesine oturdu.
Jordan. yolunda gitmeyen bir şey olduğunu anla-

mıştı. Pastaneye gelip Clea'nın yanına oturdu.
Clea titrek bir sesle, "Burada kalamayız," diye fısıldadı. "Hemen kaçmalıyız."
"Ne oldu?"
"Oydu!"
"Kim?"
"Cosima'daki adam!"

"Clea, hangi adamdan söz ediyorsun?"
Konuşacak halde değildi. Jordan uzanıp onun titreyen elini tuttu. "Anlat, ne oldu?"
Clea güçlükle yutkundu. "Sesini daha önce de duymuştum. Max Havelaar'ın battığı gece. Bota ateş etme
emrini o verdi."
"Veronica'nm yanındaki adam mı? Emin misin?" "Evet. O sesi asla unutamam."
Jordan telaşla etrafına bakındıktan sonra Clea'yı elinden tutup ayağa kaldırdı. "Hadi, arabaya gidelim." "Bir dakika." Veronica'nın masasına gidip, çıkarken bıraktığı gazeteyi aldı. "Nedir o?" "Veronica giderken bıraktı. İçinden ne yırttığını görmek istiyorum."
Taksi dışarıda bekliyordu. Jordan biner binmez, "Hemen gazla," dedi. "Dikkat et, izlenmeyelim." Şoför gülümsedi. "Gerçekten çok ilginç bir gün."
Jordan ceketini Clea'nın omzuna atıp elini tuttu. "Korkacak bir şey yok. Sakinleş artık. İçeride ne olduğunu anlat. Neler konuştuklarını duydun mu?"
"Hayır. Alçak sesle konuşuyorlardı. Ben de onlara yaklaşmaya korktum. Yani, adamın kim olduğunu anladıktan sonra..." Clea adamın sesini hatırlayarak ürperdi. O geceden sonra her gece kabuslarında bu 194
sesi duymuştu.
Bir an düşündükten sonra, "Ama adını duydum, dedi. "Veronica ona, Mr. Trott, diyordu."
"Trott mu? Emin misin?"
"Evet."
Jordan'ın gözlerinde öfkeli bir ifade vardı. "O Veronica denen kadını bir elime geçirirsem..."
"En azından artık her şeyi biliyoruz. Van Wel-don'la Delancey arasındaki bağlantı gerçekten

oymuş. Delancey, gerçek Keşmir Yıldızı'nı satın almış. Veronica da sonradan onu çaimış."
"Ya şu gazete?"
"Veronica'nın gazeteden bir sayfa yırtıp çantasına koyduğunu gördüm."
Jordan gazetenin tarihine baktıktan sonra şoföre seslendi. "Afedersiniz, sizde bugünkü Times gazetesi var
"Tabii. İsterseniz, Daily Mail de var." "Hayır, sadece Times'i istiyorum." Şoför gazeteyi arkaya uzattı.
Clea, "Otuz beşinci ve otuz altıncı sayfalara bak," dedi. "Veronica o yaprağı yırtmış."
"Tamam." Jordan sayfalan hızla çevirdi. "İşte, otuz beşinci sayfa. Manchester'deki restorasyon çalışmaları.
Bir de, İrlanda'da at yetiştiriciliği konulu bir makale."
"Arka yüzüne bak."
Jordan sayfayı çevirdi. "Reklam ajansında skandal. Av sezonunun açılışı. Ve... Portsmouth Limanı'-nın bugünkü hareket planı."
"İşte, bu! Gemilerinden biri bugün limana geliyor olmalı." "Ya da, limandan ayrılıyor. Eğer Van VVeldon'un 195
Tortsmouth'da bir gemisi varsa, ya oraya yük boşaltacak..."
Clea, "Ya da, yük alacaktır," diye tamamladı. Birbirlerine baktılar. Her ikisi de aynı şeyi düşünüyordu. Clea, "Yük alacak olmalı," dedi. "Buna eminim." "Tamamen yasal bir nakliyat da olabilir." "Ama belki de, öyle değildir." Taksi otelin önüne ' gelmişti. Clea hemen arabadan fırladı. "Limana telefon edip hangi geminin Van VVeldon'a ait olduğunu öğrenmeliyiz." "Dur, bekle!" Ama Clea otele girmişti bile.
Jordan şoföre ödeme yapıp odaya çıktığında Clea telefondaydı. Kısa bir konuşmadan sonra telefonu kapatıp gözlerinde zafer dolu bir ifadeyle Jor-dan'a döndü.
"Bu akşam saat beşte limana bir gemi geliyor. Adı, Villafjord. Yük alıp gece on ikide limandan kalka-cakmış. Ve gemi Van VVeldon şirketine ait."
Jordan hiçbir şey söylemeden bir süre düşündü. Sonra telefona uzandı. "Polisi arayacağım."
Clea hızla atılıp onun elini tuttu. "Hayır! Bekle!"
mı?"

"Polise haber vermeliyiz. Böylece Van VVeldon'u yakalayabilirler."
"Ya işler beklediğimiz gibi gitmezse? Ya yanılmiş-sak? O gemide yasal bir yük de olabilir. O zaman aptal konumuna düşeriz. Polise haber veremeyiz. En azından, o gemide ne olduğunu öğrenene kadar." "Ama bunu öğrenmenin tek yolu..." Jordan'ın gözleri dehşetle irileşti.
"Hayır, sakın söyleme! Aklından bile geçirme!"
"Sadece şöyle bir bakacağız."
"Hayır! Bak, artık Richard'ı aramanın zamanı geldi. Bu işi onlar halletsinler." "Ama ben kimseye güvenmiyorum!" Jordan yeniden telefona uzandı.
Ve Clea yine elini tutup onu engelledi. "Eğer bu işe çok fazla insan karıştınrsak mutlaka içlerinden biri konuşur. Van VVeldon her şeyi öğrenir. Biz de elimizdeki fırsatı kaçırmış oluruz. Son ana kadar beklemekten başka çaremiz yok, Jordan. O gemide ne olduğunu mutlaka öğrenmeliyiz." "O gemiye girip yüke bakabileceğini sanmıyorsun ya!"
"Bir yere gizlice girme konusundaki derslerimi bu işin en iyi öğretmeninden aldım." "Walter Amca'dan mı? Unuttun mu, onu yakaladılar." "Ama ben yakalanmayacağım!"
"Evet, yakalanmayacaksın. Çünkü Villafjord'un yanına bile yaklaşmayacaksın." Jordan öfkeyle telefona
uzanıp numaralan çevirmeye başladı.
Clea telefonu kaptı. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim!"
"Clea, bu konuda bana güvenmelisin."

"Sen bana güvenmelisin. Bu işte tehlikede olan benim."
"Bunu biliyorum. Ama artık ikimiz de yorulduk. Hata yapabiliriz. Artık polisi arayıp bu işe son vermenin zamanı geldi. Bu kovalamacadan kurtulup gerçek hayatlarımıza dönmenin zamanı geldi! Anlıyor musun?" Clea ona baktı. Evet, gayet iyi anlıyordu. Jordan artık kaçmaktan yorulmuştu. Kendi hayatına geri dönmek istiyordu. Clea, bunun için onu suçlayamaz-
"Ben de eski hayatıma dönmek istiyorum. Bu otellerden, yabancı yataklarda uyanmaktan ve sürekli saçımı boyamaktan sıkıldım. Bu işin bir an önce bitmesini ben de senin kadar istiyorum. Bu yüzden, işi benim istediğim gibi yapacağız." "Senin planın çok tehlikeli. Polisi ararsak..."
"Sana söyledim, onlara güvenmiyorum!" Clea öfkeyle ayağa fırlayıp odayı arşınlamaya başladı. "Bu zamana kadar hayatta kalmamı sağlayan tek şey, kimseye güvenmememdi. Kendimden başka hiç kimseye güvenemem!" "Bana güvenebilirsin."
Clea güldü. "Gerçek hayatta, sevgilim, her koyun kendi bacağından asılır. Bunu sakın unutma. Kimseye güvenemezsin." Bir an duraksadı. "Bana bile." "Ama ben sana güveniyorum." "Öyleyse, delisin."
"Neden? Sabıkalı olduğun için mi? Hayatında birkaç hata yaptığın için mi?" Jordan onun yanına gelip
omuzlarını tuttu. "Sana güvenmemden korkuyor musun?"
Clea başını önüne eğdi. "Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."
Jordan onun dudaklarına eğildi. "Sana tüm kalbimle inanıyorum. Sen de bana inanmalısın."
Clea'nın içi derin bir acıyla doldu. Bunun son öpüşme olacağını biliyordu. Artık bir arada kalamazlardı.
Ayrılık, kaçınılmaz hale gelmişti.
Jordan yavaşça geri çekildi. "Şimdi, sana güvenmek zorundayım, Clea. Benim istediklerimi yapacağına inanacağım. Bu odada kalacak ve işi bana bıraka-
196

197
dı.
198
çaksın."

"Ama ben..."
"Karşı çıkma. Burada kalıp beni bekle. Anlaşıldı mı?"
Clea başını önüne eğip iç çekti. "Anlaşıldı." Jordan ona gülümseyip yanağına bir öpücük kondurdu. O odadan çıkarken Clea da gülümsüyordu. Ama arkasından-bakmak için pencereye gittiğinde gülümsemesi kaybolmuştu. Onun, kendisine nasıl böyle gü-venebiidiğini anlayamıyordu.
Jordan'ın ceketi yatağın üzerindeydi. Clea iç cebine el atıp saatini aldı. Kapağı açıp içindeki yazıya baktı: Bernard Tavistock.
Evet, bunu yapması her şeyi bitirecekti. Jordan'ın çok değer verdiği bu saati çalması her şeyin sonu olacaktı.
Jordan onun uslanmaz bir hırsız olduğunu düşünecek ve bir daha peşine düşmeyecekti.
Saati kendi cebine attı. Belki günün birinde bu saati paketleyip ona geri gönderirdi. Jordan'ı kalbinden atmaya
hazır olduğunda bunu yapacaktı.
Yeniden pencereye döndü. Jordan çoktan gitmişti.

"Elveda," diye mırıldandı. "Elveda, benim sevgili beyefendim!"
Birkaç dakika sonra, o da otelden çıkıp gitti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
Kapı çaldığında Richard Wolf telefonda, Brüksel'le görüşüyordu. Uşağın kapıya bakacağını düşünerek görüşmesine devam etti.
Birkaç dakika sonra uşak odaya girdi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Mr. Wolf. Sizinle görüşmek isteyen
yabancı bir bey var."
"Yabancı mı?"
"Evet, sanırım, Hintli."
"Ne hakkında görüşmek istediğini söyledi mi?" "Hayır. Sizinle yalnız konuşmak istiyormuş."
Richard görüşmesini kısa kesip kapıya gitti. Karşısında, sarıklı bir Hintli vardı. "Mr. Wolf?"
"Evet." "Taksi çağırmışsınız." "Hayır, çağırmadım." Hintli elindeki zarfı uzattı. Richard zarfı açtı. İçinde, J.T. harfleri işli altın bir kol düğmesi vardı.
Richard başını salladı. "Doğru, çağırmıştım. O randevuyu neredeyse unutuyordum. Bir dakika bekleyin. Çantamı alıp geliyorum."
Hemen odasına çıkıp silahını ceketinin altına yer-
1eştirdi ve içi aslında boş olan bir çanta alıp aşağı indi. Hintli onu köşede bekleyen taksiye yönlendirdi.
Bir süre hiç konuşmadan yol aldılar. Richard bir süre sonra, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.
"Harrods mağazasına. Orada yarım saat kalacaksınız. Tüm katları dolaştıktan sonra benim taksime döneceksiniz. Sizi mağazanın girişinde bekleyeceğim." "Ben bunları yaparken ne olacak?"
Hintli aynadan ona gülümsedi. "Bilmiyorum. Ben sadece şoförüm." Bir an sonra, "Takip ediliyoruz," dedi. "Biliyorum."
Harrods'a vardıklarında Richard arabadan inip mağazaya girdi. Şoförün söylediği gibi katlan dolaşmaya başladı. Beryl'e ipek bir eşarp, Amerika'daki babasına da bir kravat aldı. İki adamın onu sürekli takip ettiklerini biliyordu. İstese onları atlatabilirdi, ama bunu yaparken Jordan'ı da atlatma tehlikesi vardı. Yarım saat sonra mağazadan çıkıp taksiye bindi. "Sürekli peşimdeydiler. Onunla görüşemedim. Yedek plan var mı?"
Tanıdık bir ses, "Plan, bu!" dedi.
Richard şaşkınlıkla öne eğildi ve sarıklı şoförün yüzüne baktı. Jordan ona aynadan göz kırpıyordu. "Şaşırdın, galiba," dedi ve arabayı çalıştırdı. "Neler oluyor?" .
"Sadece küçük bir oyun. Nasıl, iyi miydi?" "Harikaydı. Beni kandırdın." Richard arkasına dönüp, peşlerindeki arabaya baktı, jordan, "Onları gördüm," dedi. "Clea Rice nerede?"
"Emniyetli bir yerde. Ama işler sarpa sarmaya başladı. Yardıma ihtiyacımız var."

"Jordan, Interpol işin içinde. Van VVeldon'u kafese sokmak istiyorlar. Kızı koruma altına alacaklar." "Onlara güvenebileceğimi nereden bileyim?"
"Kızı haftalardır izliyorlarmış. Sonra, ikiniz birlikte onları atlatmışsınız." "Veronica, Van VVeldon hesabına çalışıyor. Hatta belki, kocası Oliver de." Richard şaşkına dönmüştü, Jordan iç çekti. "Görüyorsun, iş çok karışık Adam ahtapot gibi her yere dal budak salmış. Şu anda bir tek sana, Beryl'e ve Hugh Amca'ya güvenebilirim."
"Bizi neden daha önce aramadın? Hugh eski tanıdıklarını devreye sokuyor. Merak etmeyin, emin ellerde olacaksınız. MacLeod, Van VVeldon'un kafasını koparmak için fırsat arıyor."
"MacLeod da kim?"
"Interpol'den. Tren istasyonunda hayatınızı kurtaran onun ekibindendi."
Jordan bir süre düşündü. "Gelmeye karar verirsek, işi nasıl ayarlayacaksınız?"

"Amcanın aracılığıyla. Scotland Yard'ın adamları muhafızlık edecekler. Tabii, gelmeye hazırsanız."
Jordan bir an düşündükten sonra, "Ben hazırım," dedi.
"Ya kız?"
"Clea'yı ikna etmek zor olacak. Ama artık o da yoruldu. Sanırım sonunda kabul eder."
"Öyleyse, nasıl buluşalım?"
"Sloane Meydanı'nda. Tren istasyonunun önünde. Bir saat sonra, yani, sekiz buçukta buluşalım." 202
"Hugh'a söylerim."
Tavistocklar'ın evine yaklaşıyorlardı. Arkalarındaki araba hala peşlerindeydi.
Jordan arabayı evin önünde durdurdu. "Bir şey daha var."
"Nedir?"
"Bu akşam Portsmouth limanına bir gemi gelecek. Adı, Villafjord." "Van VVeldon'un gemisi mi?"
"Evet. Limandan yük alacağını tahmin ediyorum. Gemi denize açılmadan önce polisler bir araştırma yapsalar iyi olur." "Yük ne?" "Sürpriz!"
Richard arabadan inip, taksi parasını ödedi. Sonra basamakları çıkıp eve girdi. Jordan arabayı çalıştırıp uzaklaşırken, peşlerindeki araba onu takip etmedi. Evin tam karşısında park etmiş, bekliyordu. Her şey, Jordan'ın beklediği gibi olmuştu. Araba-dakiler Richard'ı izlemekle görevliydiler. Hintli şoför umurlarında bile değildi.
Büyük bir rahatlama hissetti. Şeytana ne kadar yaklaştıklarını ancak şimdi anlıyordu.
Jordan taksiyi otelin birkaç sokak ötesine park etti. Bir süre arabada kalıp etrafı inceledi; takip edilmediğini
anlayınca takma sakalıyla sangını çıkarıp arabadan indi.
Otelin merdivenlerini tırmanırken içinden, "Bana güven," diye geçiriyordu. "Bana güvenmeyi öğren." Bunun belki de, ömrü boyunca sürecek uzun
203
bir iş olduğunu biliyordu. Hatta belki, şimdiden çok geç kalmışlardı. Çocukluğunda yaşadıkları Clea'nın insanlara duyduğu güveni belki de çoktan yok etmişti. Buna rağmen, birlikte yaşayabilirler miydi?
Kendisini artık onsuz düşünemediğini fark etti. Düşüncelerinde "ben" sözcüğünün yerini "biz" almıştı. Aralarındaki bağ, kesip atamayacakları kadar güçlenmişti. "Bana güven," diye fısıldadı ve kapıyı açtı. Oda boştu.
Bir an içeriye bakakaldı. Sonra banyoya geçti. Orası da boştu. Odaya döndüğünde, Clea'nın çantasının orada olmadığını gördü. Kendi ceketiyse bir sandalyenin üstüne atılmıştı.
Ceketi eline aldığında, her zamankinden hafif olduğunu fark etti. İçinden bir şey eksilmişti. Cepleri araştırdığında, babasının saatinin alınmış olduğunu gördü. Saatin yerinde bir not vardı. "Devam ettiği sürece güzeldi. Clea."

Öfkeyle kağıdı buruşturup yere fırlattı. İçinden ona lanetler savuruyordu. Ceplerini boşaltıp gitmişti.
Nereye?
Bu sorunun yanıtı korku vericiydi. Saat sekize geliyordu. Clea ondan tam üç saat ilerideydi. Hemen aşağı inip taksiye koştu. Önce Sloane Meydanı'na gidip, Scotland Yard'ın adamlarıyla buluşacaktı. Sonra Portsmouth'a gidecekti. O anda küçük bir hırsızın orada olduğunu ve bir gemiye sızmaya çalıştığını biliyordu. Tabii, hala hayattaysa!
Çit, beklediğinden çok daha yüksekti. Clea, Ca-irncross Bisküvileri binasının arkasındaki gölgelerin arasında gizlenmişti. Bir bisküvi deposunda bu denli sıkı güvenlik önlemi alınmasına gerek olmadığını biliyordu. O binada bisküviden başka şeyler olduğuna emindi.

Londra'nın biraz dışındaki Cairncross deposuna gitmeye karar vermesi için biraz düşünmesi yetmişti. Van VVeldon'un gemisi gerçekten beklediği malları yükleyecekse, malların yüklemeye kadar saklandığı tek yer burası olabilirdi. Depoya sürekli kamyonlar gelip bisküvi taşıyorlardı. Bu gece de bir kamyonun gelip içeriden mal alması kimsenin dikkatini çekmeyecekti.
Van VVeldon gerçekten çok akıllıydı. Ama Clea bu kez onun bir adım önüne geçmişti. Sadece Van VVeldon'un değil, polislerin de bir adım ilerisindeydi. Jordan ile polisler limana ulaşana dek haber Van VVeldon'a sızabilirdi. Bunun için, kanıtları bir an önce ele geçirmesi gerekiyordu. Van VVeldon'un, planı değiştirmesinden önce harekete geçmeliydi.
Birisinin ıslık çalarak yaklaştığını duydu. Gölgelerin arasına iyice büzülüp, devriye gezen bekçiyi izledi. Adamın silahlı olduğunu fark etmişti.
Bekçi dolaşmaya devam ediyordu. Clea onun kendi bulunduğu yere gelene kadar aradan geçen dakikaları saydı. İlk seferinde yedi, ikincisinde altı daki- 205
ka geçti.
Çitten atlayıp binaya girmek için en fazla altı dakikası vardı. Çit sorun değildi. Yanında getirdiği keskiyle bir delik açıp içeri girebilirdi. Onu asıl endişelendiren binanın kilidiydi. Kilidi açması uzun sürebilirdi. Bekçinin biraz erken gelmesi durumunda da tuzağa düşmüş olurdu. Ama denemekten başka çaresi yoktu.
Çiti kesmeye başladı. Bekçi görününce çalıların arasına saklandı; gider gitmez de açtığı delikten geçip binaya koştu.
Kilide baktığında, işin gerçekten güç olacağını gördü. Açması altı dakikadan fazla sürebilirdi. Derin bir nefes alıp işe koyuldu.
Dakikaların hızla akıp geçtiğini biliyordu. Vücudu ter içinde kalmıştı. Saatine baktığında, beş dakika geçmiş olduğunu gördü. Kilidi açmaya çok yaklaşmıştı. Son bir hamleyle içeride olabilirdi. Ama bu son hamleyi yapamadan bekçi gelirse, her şey berbat olurdu.
Sonra ıslık sesini duydu. Bekçinin ayak sesleri yaklaşıyordu. Adam köşeyi dönmek üzere olmalıydı. Geri dönmek için zamanı kalmamıştı. Etrafta saklanacak bir yer yoktu. Kaçış İçin tek yol kalmıştı: Yukarısı. Büyük bir korku içinde, kapının yanındaki boruya tırmanmaya başladı.
Bekçinin köşeyi döndüğünü görünce boruya sımsıkı yapışıp hareketsiz kaldı. Nefes almaya bile korkuyordu. Bekçi ayaklarının hemen dibinde durdu. Cebinden bir sigara çıkarıp yaktı ve derin bir nefes aldı.
Sonra yürümeye devam etti. Arkasına bakmadan köşeyi dönüp gözden kayboldu.
Clea hemen seçimini yapak zorundaydı: Ya kilitle uğraşmaya yeniden başlayacak, ya da tırmanmaya devam edecekti. Başını kaldırıp, üç kat yüksekliğindeki çatıya baktı. Oradan binaya bir giriş olabilirdi. Boru epey eskiydi, ama onun ağırlığını taşıyacak gibi görünüyordu.
Tırmanmaya başladı. Kısa bir süre sonra çatıdaydı. Bacaların arkasına saklanarak yürüdü. En sonunda, çatıya açılan bir kapı buldu. Tahmin ettiği gibi, kapı kilitliydi. Aletlerini çıkarıp işe koyuldu.
Kapının arkasında dar bir merdiven vardı. Sessizce basamakları indi, önüne çıkan ikinci kapıyı açtı ve kendini depoda buldu. İçerisi aydınlıktı ve sandıklarla doluydu. Hepsinin üstünde, Cairncross Bisküvileri yazılıydı.
204

206

Sandıklardan birinin kapağını açıp baktı. İçinde gerçekten bisküvi kutuları vardı.
Sandıkların hepsini araması olanaksızdı. Ne yapacağını düşünürken, arka duvardaki kapıyı gördü. Kapıya yaklaştı. Kilitliydi. Pencere olmadığına göre, bu oda büro olamazdı. Kilidi açmaya koyuldu.

Birkaç dakika sonra, odadaydı. İçerisi yine şirketin amblemini taşıyan sandıklarla doluydu. Ama bu sandıkların hepsi ayrı boylardaydı. Bazıları boyundan yüksekti.
Önündeki ilk sandığın kilidi üstünde çalışmaya başladı. Birkaç saniye içinde kapağı açmıştı. Tepedeki kağıtları sıyırınca eli sert bir cisme değdi. Elinin altında bir tanrıça heykelinin kafası vardı.
Clea çantasından fotoğraf makinesini çıkardı ve heykelin resimlerini çekti. Sonra ikinci sandığa yöneldi. Birden, binanın içinde bir metal sesi duyuldu.
Clea olduğu yerde donakalmıştı. Sesin binaya yaklaşan bir kamyondan geldiğini anladı. Hemen ışıklan söndürdü ve kapıyı hafifçe aralayıp ön depoya baktı. Yükleme kapısı açılmıştı. Kapının önünde bir kamyon vardı. ' Veronica ile Trott ona doğru yürüyorlardı.
Clea hemen geri çekilip kapıyı kapadı. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Saklanmak için tek yol... Sesler yaklaşıyordu.
Biraz önce açmış olduğu sandığa koşup içine girdi ve kapağını üstüne örttü. Sandıktaki aralıklardan, ışıklann açıldığım görebiliyordu.
Veronica, "Görüyorsunuz ya," diyordu. "Malların hepsi burada. Sandıkları kontrol etmek istemez miydiniz,
Mr. Trott? Yoksa, artık bana güveniyor musu nuz?"
"Kontrol edecek zamanım yok. Bunları bir an önce taşımamız gerekiyor."
"Mr. Van YVeldon bunlan saklamak için atıldığımız tehlikenin umarım farkındadır. Bunun karşılığında bize iyi bir ücret vereceğini söylemişti." "Siz ücretinizi zaten aldınız." "Ne demek istiyorsunuz?"
"Keşmjr Yıldızı'nın satışından elde ettiğiniz kazancı, kastediyorum. Bu kadarı yeterli olmalı."
"Ama bu benim fikrimdi! Benim kazancımdı! O hançeri birkaç haftalığına ödünç aldım, diye..."
Odaya- bir sessizlik çöktü. Sonra Veronica'nın korkulu sesi yükseldi. "O silahı bırakın, Mr. Trott!" "Sandıklardan uzaklaş."
"Hayır, bunu yapamazsınız!" Veronica çığlık çığlığa bağırıyordu. "Bize ihtiyacınız var!"
"Artık yok." Silah büyük bir gürültüyle patladı. Clea korkuyla sandığın içinde büzülüp kalmıştı. Nefes almaya bile korkuyordu.
Sonra Veronica'nin hıçkırıklarım duydu. Hala yaşıyordu.
Trott, "Bu küçük bir uyarıydı, Mrs. Cairncross," dedi. "Bir dahaki sefere hedefi kaçırmayacağıma emin olabilirsiniz."
Sonra yükleme kapısına yöneldi. "Buraya gelin. Şu sandıkları hemen kamyona yükleyin."
Yeni ayak sesleri duyuldu. İçeri iki adam girmişti. Trott, "Önce büyük olanı götürün," dedi.
Clea ayak seslerinin yaklaştığını duydu. Sonra iki adam aynı anda inlediler. Clea sandığın içinde büzülüp kalmıştı.
Adamlardan biri nefes nefese, "Bu sandık çok ağır," dedi. "İçinde ne var?" "Sizi ilgilendirmez. Soru sormadan işinizi yapın."
Clea sandığın içinde sıkışıp kalmıştı. Sândık kamyona yüklenene dek doğru dürüst nefes bile alamadı. Ne yapacağını bilemiyordu. Sandıktan çıkması olanaksızdı. Adamlar sürekli kamyona gidip geliyorlardı. Onlara görünmeden kaçmanın yoİu yoktu.
Zaten, kendi sandığının üstüne bir ikincisini yerleştirmişlerdi. Artık, değil kamyondan, sandıktan bi-

le çıkamazdı.
Yarım saat kadar sonra kamyon yola çıktı. Clea'-nın tüm vücudu korkunç ağrılar içindeydi. Kapağı kaldırmayı denedi, ama üstündeki ikinci sandık çok ağırdı.
Tahtaların arasında bir oyuk bulup dudaklarını yapıştırdı ve derin bir soluk alınca kendini biraz daha iyi hissetti.
Kalçasına bir şey batıyordu. Elini güçlükle arkaya atıp pantolon cebine uzandı. Jordan'dan çaldığı saatti. Jordan bunu aldığını artık anlamış olmalıydı. Hiç kuşkusuz artık Clea'dan nefret ediyor ve bir daha hayatına asla girmemesini istiyordu. Zaten Clea'nın amacı da buydu. Jordan'ı kendinden uzaklaştırmak istemişti. Aralarındaki ilişkinin yürümeyeceğini biliyordu. O bir beyefendiydi, kendisiyse sabıkalı bir hırsız. Aralarındaki uçurumu ortadan kaldırmak olanaksızdı.
"Bunu senin için yaptım," diye mırıldandı. "Ayrılığımızı kolaylaştırmak istedim. Ben sana uygun bir kadın değilim."
Saati dudaklarına götürüp, Jordan'ı bir daha asla öpemeyeceği gibi öptü. Geçmişini değiştirebilmeyi ne kadar çok isterdi. Jordan'a uygun bir kadın olmak isterdi. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ağlamaktan başka... Kamyon durduğunda Clea bitip tükenmişti. Bacakları uyuşmuş, gözleri de ağlamaktan yanıyordu. Sandıkları taşımaya başlamışlardı. Clea vinç sesini duydu. Sonra içinde olduğu sandık havalandı. Et- 210

rafında erkek sesleri duyuyordu. Bir süre sonra, bir motor sesinden başka hiç ses kalmadı. Yavaşça kapağı kaldırdı ve havadaki benzin kokusunu burnuna çekti. Bir ambarda olduğunu anlamıştı. Etrafta
kimse görünmüyordu.
Uyuşmuş bacaklarını zorlukla hareket ettirerek sandıktan aşağı atladı. Sessizce odayı geçip kapıyı araladı. Kapının dışında dar bir koridor vardı. İleride bir yerden iki adamın konuşmaları geliyordu. Kahkahalar atıyor ve Napoli'deki fahişelerden söz ediyorlardı.
Clea ayaklarının altındaki zeminin sarsıldığını hissetti. Motor sesi iyice yükselmişti. Nerede olduğunu ancak, duvardaki yangın söndürme cihazının üzerindeki yazıyı görünce anladı: Villafjord! Gemideydi. Van VVeldon'un gemisinde sıkışıp kalmıştı.
Zemin yeniden sallandı. Motorun uğultusu artıyordu. Clea dehşet içinde donakaldı. Villafjord denize
açılıyordu!
211
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
Hugh Tavistock'un limuzini onları bekliyordu. Jordan ile Scotland Yard muhafızlarının Mercedes'i yaklaştığı anda limuzinin kapısı açıldı ve Jordan, Mer-cedes'ten limuzine geçti. Amcası ona onaylamayan gözlerle bakıyordu. "Galiba, seni koruma işiyle uğraşmak için emekliye ayrıldığımı sandın!"
Jordan omuz silkti. "Richard nerede?"
Şoför koltuğundan bir ses yükseldi. "Burada, emirlerinize hazır." Üzerinde şoför üniformasıyla Richard Wolf ona gülümsüyordu. "Bu numarayı yakında akrabam olacak birisinden öğrendim. Clea Rice nerede?" "Bilmiyorum. Ama tahmin edebiliyorum. Ports-mouth'dan kalkacak olan gemiyi araştırdınız mı?" "Evet. Villafjord tam gece yarısı yola çıkacakmış. Bu da bize yeterince zaman veriyor." Hugh, "O gemiyle neden bu kadar ilgileniyorsunuz?" diye sordu. "Ne»taşıyor?"
"Muhtemelen büyük bir servet değerinde antika." Jordan bir an duraksadıktan sonra, "Ve küçük bir hırsız," dedi.
Richard arabayı limana giden yola soktu. "Clea tüm operasyonu tehlikeye sokacak. Onu engelleme 212
liydin."

"Nasıl engelleyebilirdim ki? O kadın asla başkalarından talimat almıyor."
Hugh, "Clea Rice hakkında çok şey duydum," diye söze karıştı. "Galiba biraz başına buyruk."
"Kimseye güvenmiyor. Ne Richard'a, ne de polislere."
"Ama artık sana güvenmeye başlamış olmalı." Jordan başını pencereye çevirdi. "Güvendiğini sanmıştım." Ama güvenmemiş, kendi başına çalışmayı tercih etmişti.
Clea'yı anlayamıyordu. Vahşi bir orman yaratığı gibiydi. Kendinden başka kimseye inanmıyordu.
C^
Babasının saatini neden çaldığını anlamıştı. Böylece; Jordan'ı kendisinden uzaklaştırmak istemişti. Derin bir iç geçirdi. Onun böyle kaçıp gideceğini tahmin etmeliydi.
Tahmin etse bile, ne yapabilirdi ki? Belki de Clea haklıydı. İçinde bulundukları şartlar onları birbirlerinden
uzaklaştırıyordu. Clea'nın geçmişi... Jordan'a güirenememesi...
Sabırsızlıkla dışarı baktı. Portsmouth'a daha otuz kilometre vardı.
MacLeod, adamlarıyla birlikte onları rıhtımda bekliyordu.
Hugh ile Jordan limuzindtn iner inmez yanlarına koştu. "Çok geç kaldık."
"Ne demek, geç kaldık?"
"Galiba siz genç Tavistock'sunuz."
Hugh, "Yeğenim, Jordan," dedi. "Burada neler oluyor?"
"Limana birkaç dakika önce geldik. Villafjord'un gece yarısı hareket edeceğini sanıyorduk."
"Öyleyse, şu anda nerede?" "Yirmi dakika önce yola çıkmış." "Ama saat daha dokuz buçuk."
MacLeod üzüntüyle başını salladı. "Planlarını değiştirmiş olmalılar."
Jordan başını denize çevirdi. Clea'nın orada olduğunu biliyordu. Üstelik, tek başınaydı.
MacLeod'a döndü. "Onları durdurmalısınız."
"Açık denizde mi? Ama bu çok büyük bir operasyon olur. Şu anda elimizde yeterli delil yok. Böyle bir
operasyon yapamayız."
"Aradığınız delili Villafjord'da bulacaksınız."
"Bu tehlikeyi göze alamam. Elimde yeterli delil olmadan Van VVeldon'a saldırırsam avukatları bu dosyayı bir daha açılmayacak şekilde kapattırırlar. Gemi Napoli'ye varana dek beklemekten başka çaremiz yok." "Ama o zamana dek çok geç kalmış olabilirsiniz.
MacLeod, bu senin son şansın. Van VVeldon'u köşeye sıkıştırmak istiyorsan hemen harekete geçmelisin." MacLeod, Hugh'a döndü. "Siz ne diyorsunuz, Lord Lovat?"
"Hava Kuvvetleri'nden destek almamız gerekecek. Bir iki helikopter filan. Evet, bunu yapabiliriz. Ama o
gemide aradığımız delil yerine bisküvi varsa işimiz biter."
Jordan, "Size söylüyorum, deliller o gemide!" diye bağırdı. "Clea da!"
Hugh yeğenine düşünceli gözlerle bakıyordu. "Senin istediğin aslında bu mu? Kadını kurtarmak mı?" "Öyleyse ne olacak?"
MacLeod söze karıştı. "O kadın başını derde soktu, diye böyle büyük bir operasyon yapamayız. Zamanından önce hareket etmek Van VVeldon'u elimizden kaçırmamıza yol açabilir."
Hugh yavaşça başını salladı. "Doğru söylüyor. Kadını kurtarmak için her şeyi berbat edemeyiz." Jordan kendini daha fazla tutamıyordu. "Bana bu saçmalıkları tekrarlayıp durmayın! Clea sizin adamlarınızdan biri değil. Sivil bir kadın! Onu bu durumda bırakamazsınız. Buna asla izin vermem!" Hugh yeğenine şaşkınlıkla baktı. "Senin için bu kadar önemli mi?"
Jordan amcasına bakakaldı. Bu sorunun yanıtını artık kesinlikle biliyordu. Kararlı bir sesle, "Evet," dedi. "Benim için bu kadar önemli!"
Amcası başını gökyüzüne kaldırdı. "Hava bozacak gibi. Bu, işimizi zorlaştıracak."

MacLeod dehşet içinde, "Harekete geçmeyi mi düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Ama... Olmaz ki! Onlara
ulaştığımızda İngiltere sularından çıkmış olacaklar. Yasal olarak arama yapma hakkımız kalmayacak."
Jordan, "Yasal olmayan yollar var," dedi. "Ne yani, arama yapmamız için bizi gemiye davet edeceklerini mi
sanıyorsunuz?"
"Arama yapacağımızı anlamayacaklar." Hugh amcasına döndü. "Bir helikoptere ihtiyacım var. Ve benimle birlikte gelecek birkaç gönüllüye."
Hugh kararsız görünüyordu. "Bu işte arkanda yasal bir destek olmayacak. Bunu anlıyor musun?" "Evet." "Eğer işler sarpa sararsa..."
"Hava kuvvetleri benim varlığımdan haberdar olduğunu inkar edecek. Bunu da biliyorum." Hugh'un gözlerinde acı dolu bir ifade belirdi.
213
214

215
"Jordan, sen benim yeğenimsin!"
"Senin kanını taşıdığıma göre, başarısız olmam imkansız." Hugh iç çekti. "Bu kadın olağanüstü biri olmalı."
"Seninle tanıştırırım." Jordan başını karanlık sulara çevirdi. "O lanet olası gemiden kurtarır kurtarmaz." Koridordaki adamların sesleri uzaklaşıp, duyulmaz oldu.
Clea kapının yanında donakalmış gibi duruyordu. Bundan sonra ne yapacaktı? Adamlar geri dönmeden önce kendine saklanmak için bir yer bulmak zorundaydı. Bir süre sonra yükün kontrol edileceğini tahmin ediyordu. Bu durumda ambarda saklanması olanaksızdı.
Ambardan çıkıp, adamların gittiği yönün tersine yöneldi. Burada pek çok kapı vardı. Hangisinden girmeliydi?
Yaklaşan ayak sesleri bu sorunu çözüme kavuşturdu. Clea korkuyla, en yakın kapıdan içeri daldı.
Mürettebat kabinine girmişti. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Telaşla dolaplardan birini açıp içine daldı.
O sandıktan bile kötü bir yerdi. Etrafı, leş kokulu denizci giysileriyle çevriliydi. Dolabın havalandırma
deliğinden baktığında, içeriye iki adamın girdiğini gördü. İçlerinden birisi dolaplara yöneldi. Clea nefesini
tutup bekledi. Şansına, adam onunkinin yanındaki dolabı açtı.
Adam dolaptan bir kazak alıp, "Havanın bozacağını duydum," diye söylendi.
"Şimdiden bozmaya başladı."
Adamlar üstlerine kalın giysiler giydikten sonra
216
odadan çıktılar.
Clea sessizce dolaptan süzüldü. Böyle odadan odaya kaçıp duramazdı. Saklanmak için kalıcı bir yer bulmalıydı. Kimsenin girmeyeceği, gözlerden uzak bir yer.
Cankurtaran botlarında saklanabilirdi. Filmlerde, bu botların saklanma yeri olarak kullanıldığını görmüştü. Dolapları karıştırıp eski bir parkayla gemici şapkası bulup üstüne geçirdi. Üzerine çok büyük gelen parkayla odadan çıkta ve usulca merdivenleri tırmanmaya başladı.
Dışarısı karanlık ve soğuktu. Rüzgar hızını gittikçe artırıyordu. Güvertedeki adamlara yaklaşmamaya çalışarak cankurtaran botlarını aradı.

Botları gördüğünde derin bir nefes aldı. Üstleri örtülüydü. Clea botların içinde emniyette olacaktı. Villafjord Napoli'ye vardığında da bir yolunu bulup gemiden çıkardı. Bereyi gözlerine indirdi ve sakin adımlarla bota yöneldi.
Simon Trott köprüdeydi. Havanın gittikçe kötüleşmesi onu endişelendiriyordu. Kaptan, geminin bu fırtınayı rahatça atlatacağını söylemişti gçrçi, ama Trott yine de kuşkuluydu.
Victor Van VVeldon ise tam tersine, gayet rahat görünüyordu. Yanında oksijen tüpüyle o da köprüdeydi.
Trott onun endişelenmesi için bir neden olmadığını biliyordu. Adam zaten ölmek üzereydi. Artıkkor-kacak bir
şeyi kalmamıştı. Fırtına ona vız geliyordu.
Trott kaptana döndü. "Hava daha da kötüleşecek

217
mi?"
"Olabilir. Ama merak etmeyin, bu gemi çok dayanıklıdır. Fırtınayı rahatça atlatır. Yine de, isterseniz Portmouth'a geri dönebiliriz."
Van VVeldon, "Hayır!" dedi. "Dönemeyiz." Birden şiddetle öksürmeye başladı. Kriz geçtiğinde nefes nefese kalmıştı.
Trott başını güverteye çevirdi. Adamlardan üçü rüzgara karşı çalışıyorlardı. Güverte boyunca ilerleyen
dördüncü birisini gördü. Cankurtaran botlarına doğru yürüyordu. İlk botun önünde durup, etrafına bakındı.
Trott, "Şuradaki kim?" diye sordu. "Cankurtaran botunun yanındaki adam?"
Kaptan kaşlarını çattı. "Onu tanımıyorum." Trott hemen köprünün çıkışına yöneldi. "Mr. Trott?"
"Bu işi kendim halledeceğim."
Trott güverteye indiğinde otomatik tabancasını çoktan çekmişti. Adam ortalarda görünmüyordu. Trott sessizce bota yaklaşıp üstündeki örtüyü çekti. "Dışarı çık! Hemen!"

Bilgi \e Payladım Plailormıı
Yavaşça doğrulup başını kaldırdı. Güverte ışığının altında Trott, ona son derece tanıdık gelen yüzü gördü. "Bak sen! Bizim sevgili Clea Rice!" Dudaklarında zafer dolu bir gülümseme belirmişti. Kamara oldukça genişti ve lüks bir otel odası gibi döşenmişti. Bir gemide olduklarını gösteren tek şey, tavandaki kristal avizenin sallanmasıydı. Clea içinden, "Beni burada öldürmezler, herhal- 218

de," diye geçirdi. "Bu güzelim halıları berbat etmek istemezler."
Trott onun çantasindakileri masaya boşaltıp tek tek inceledi. Maymuncukları göstererek, "Bakıyorum hazırlıklı gelmişsin," dedi. "Gemiye nasıl girdin?" "Meslek sırrı." "Yalnız mısın?"
"Sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"
Trott öfkeyle yanına gelip suratına iki tokat attı. Clea'nın gözlerinde şimşekler çaktı. Bir an acıdan nefes bile alamadı.
Victor Van VVeldon'un dudaklarında alaylı bir gülümseme vardı. "Sizin yerinizde olsam Simon'u daha fazla kızdırmazdım, Miss Rice. Öfkelendiğinde ne yapacağı hiç belli olmaz."
Clea, "Farkındayım," diye söylendi. Gözlerini Van VVeldon'a dikmişti. Adam, beklediğinden çok da-
hayaşlıydı. Tekerlekli sandalyesinin yanında bir oksijen tüpü vardı. Ölmek üzere olduğu her halinden belliydi.

Clea'yı ortadan kaldırmanın ona kaybettireceği hiçbir şey yoktu.
Trott, "Sana bir kez daha soruyorum," diye tısladı. "Yalnız mısın?"
"Yanımda bir manga asker getirdim."
Trott ona bir tokat daha attı. "Jordan Tavistock nerede?"
"Bilmiyorum."
"Seninle birlikte mi?"
"Hayır."
Trott, Jordan'in saatini alıp kapağını kaldırdı ve içindeki yazıyı okudu. "Bernard Tavistock."
Sonra yine
Clea'ya döndü. "Demek, onun nerede olduğunu bilmiyorsun."
"Söyledim ya, bilmiyorum."

"Öyleyse bu yanında ne arıyor?" "Çaldım."
Clea kendini yeni tokada hazırlamıştı, ama yine de tüm vücudu acıyla sarsıldı. Çenesinden akan kan, yerdeki antika halıya damlamaya başlamıştı. "Hala seninle birlikte çalışıyor, değil mi?" "Benimle işi kalmadı. Önu bıraktım."
Trott, Van VVeldon'a döndü. "Bence bu Tavistock bizim için hala tehlike teşkil ediyor. Onu ortadan kaldırmalıyız."
Clea korkuyla, "Hayır!" diye bağırdı. "Onu rahat bırakın. Bu işle bir ilgisi yok."
"Son bir haftadır seninle beraberdi."
"Onun şanssızlığı."
"Neden beraberdiniz?"
Clea omuz silkti. "Şehvet."
"Buna inanacağımı mı sanıyorsun?"
"Neden inanmayasın? Daha önce de pek çok erkeği baştan çıkardım."
Van VVeldon sıkıntıyla, "Bu şekilde bir yere varamayacağız," dedi. "Onu denize atın, gitsin."
"Hayır, daha değil. Önce şu Tavistock'un ne bildiğini öğrenmek istiyorum. Aksi takdirde bizim için tehlikeli
olabilir. Eğer InterpolTe... "
Dahili telefonun sesi sözünü kesti.
Trott telefona uzandı. "Ne var?"
"Bir sorun çıktı, Mr. Trott. Arkamızda Deniz Kuvvetlerinin gemisi var. Gemiye çıkmak için izin istiyorlar." "Neden?"
"Portsmouth'dan hareket eden tüm gemileri kontrol ettiklerini söylediler. Bir IRA militanının pe-şindeymişler. Tayfa kılığında gemiye girmiş olabileceğini söylüyorlar."
Van VVeldon omuz silkerek, "İzin vermeyin," dedi.
Kaptan, "Helikopterleri var," dedi. "İkinci bir gemi daha geliyormuş."
"On iki mil sınırını geçtik. İzin vermezsek gemiye çıkmaya hakları yok."
"Bir öneride bulunabilir miyim, efendim? Bence isteklerini kabul edelim. Bana bu şıradan bir kontrol gibi geldi. Bilirsiniz, İngilizler hep IRA'cıların peşindedir. Sanırım, sadece tayfalara bakmak isteyecekler. Gemiye çıkmalarına izin vermezsek kuşku uyandırmış oİuruz."
Trott ile Van VVeldon birbirlerine baktılar. En sonunda Van VVeldon yavaşça başını salladı.
Trott, "Adamları güvertede toplayın," dedi. "İngilizler onlara bakabilirler. Ama daha fazlasına izin vermeyin."
"Peki, efendim."
Trott, Van VVeldon'a. döndü. "Onları karşılamak üzere güverteye çıksak iyi olur. Miss Rice'ye gelince..." Van VVeldon tekerlekli sandalyesini özel asansörüne yöneltti. "Şimdilik beklesin. Onu iyice bağla. Seninle güvertede buluşuruz." Asansörün kapısı yaşlı adamın arkasından kapandı.

Trott, Clea'nın bileklerindeki ipleri canını yakacak kadar sıkıştırdı. Sonra ağzına bir bant yapıştırdı. Alaylı bir sesle, "Bakalım bundan kurtulabilecek misin?" dedi ve odadan çıktı.
Clea hemen bileklerindeki ipleri çekiştirmeye başladı. Ama Trott gerçekten iyi sıkıştırmıştı, açması olanaksızdı. Buradan kurtulamayacaktı.
Gözlerine dolan yaşları bastıramıyordu. Hava Kuvvetleri'nin adamları kısa bir süre içinde gemiye
ineceklerdi. Ama Clea'nın burada olduğunu asla öğrenemeyeceklerdi. Bu kadar yaklaşan kurtulma şansını kullanamayacaktı.
Kendini toplamak için derin bir nefes aldı ve yeniden ipleri çekiştirmeye başladı. "Bizimle birlikte gelmek istediğinize emin misiniz?"
Jordan helikopterin penceresinden, hemen altlarındaki Villafjord'a baktı. Gemiye inmesinin tehlikeli olduğunu biliyordu. Ama hava karanlıktı. Bu karanlıkta tanınma ihtimali oldukça düşüktü.
Yanındaki subay, "En fazla yirmi dakikanız var," dedi. "Yirmi dakika sonra havalanacağız. Siz olsanız da,
olmasanız da."
"Anlıyorum."
"Biliyorsunuz, yaptığımız iş pek yasal değil. Van VVeldon bizi şikayet ederse yukarıdakiler canımıza okurlar."
"Bana yirmi dakika verin, yeter." Jordan başına deniz kuvvetlerinin kasketini taktı. Üzerindeki üniforma biraz dar gelmişti. Göğsüne bantlamış olduğu tabanca da rahatsız ediyordu, ama bu gösteriye katılmak için ikisine de ihtiyacı vardı. ,.
Ekipteki diğer yedi kişinin, kendisinin de aşağıya inmesinden pek hoşlanmadıklarını biliyordu. Onun gibi bir amatörün işlerine karışması canlarını sıkıyordu.
Jordan onlann bakışlarına aldırmamaya çalışarak Villafjord üzerinde yoğunlaştı. Birkaç saniye sonra inmeye
Helikopter gemiye konar konmaz lordan, diğer adamlarla birlikte aşağıya atladı. Onları karşılamaya sarışın bir adam geliyordu.
Jordan subayların arkasına saklandı. Daha gemiye iner inmez tanınıp yakalanmak istemiyordu. Ekip lideri öne çıkıp, kendini sarışın adama tanıttı. "Deniz Kuvvetlerinden Yüzbaşı Tobias." "Simon Trott. Van VVeldon şirketinin genel müdür yardımcısıyım. Sizin için ne yapabiliriz, yüzbaşı?" "Tayfalarınıza bakmak istiyoruz."
"Tabii. Hemen adamları toplayım." Trott köprü merdivenlerinin yanında beklemekte olan mürettebata işaret etti.
"Herkes güvertede mi?"
220

221
"Evet."
hazırdılar.
222

"Kaptanla Mr. Van VVeldon dışında herkes burada. Onlar da köprüdeler."
"Aşağıda kimse kalmadı, değil mi?"
"Hayır, efendim."
"Pekala. Hadi, işe koyulalım."
Trott öne geçti. Ekibin diğer üyeleri onu izlerken, Jordan arkada kaldı. Aşağıya inmek için uygun fırsat arıyordu.

Karanlıktan yararlanıp, sessizce merdivenlere süzüldü.
Mürettebatın tamamı güvertede olduğuna göre, aşağıda kimse kalmamış olmalıydı. Arama için yeterince zamanı yoktu. Clea'nın adını seslenerek koridordaki odalara teker teker girmeye başladı. Clea ortalarda yoktu.
İçi sandıklarla dolu depoyu buldu. Sandıklardan birinin kapağı açıktı. Yaklaşıp içine baktı. Tanrıça heykelinin
kafasında, siyah bir kadın eldiveni duruyordu.
Jordan ümitle etrafına bakınıp, "Clea!" diye ses-

lendi.
On dakika geçmişti bile.
Telaşı gittikçe artıyordu. Koridora çıkıp art arda odalara dalmaya başladı. Çok az zamanı kalmıştı. On dakika içinde bütün gemiyi araması olanaksızdı.
Üzerinde, Özel yazılı bir oda buldu. Burası kaptan köşkü olmalıydı. Jordan kapıyı açmaya çalıştı, ama kilitliydi. Arka arkaya kapıya vurup, "Clea!" diye seslendi.
Clea önce kapının çalındığını, sonra da Jordan'ın sesini duydu. Bağırmaya çalıştı, ama ağzına yapıştırılan bant yüzünden sesi çıkmıyordu. Çılgınca iplerini çözmeye çalıştı, ama ipler çok sıkıydı. Burada çaresiz kalakalmıştı. İçinden Jordan'ın dönüp gitmemesi için dua ediyordu. Ama o artık kapıyı çalmayı bırakmıştı. Çaresizlik içinde kendini yana attı. Sandalye büyük bir gürültüyle yere devrildi. Clea başını masanın ayağına çarptı. Vücudu korkunç bir acıyla kasıldı. Gözleri karar-yordu. Bayılmamak için derin nefesler aldı.
Uzaklardan, bir gürültü duyar gibi oldu. Kendini toplamaya çalıştı. Sonra gürültüyü tam olarak duymaya başladı. Jordan kapıyı tekmeliyordu.
Clea yavaş yavaş etrafı görmeye başladı. Önce mobilyaların gölgelerini fark etti. Sonra kapının parçalandığını ve Jordan'ın odaya daldığını gördü.
Clea'nın halini görünce kahroldu. "Aman Tanrım!" Hemen yanına gelip iplerini çözmeye başladı. Clea hala kendine gelememişti. Bileklerinde dolaşan elleri hissedemiyordu.
Ama öpücüğünü hissetti. Jordan ağzındaki bandı çözer çözmez dudaklarına atılmıştı. Kollarında hıçkı-ra hıçkıra ağlayan Clea'nın yüzünü, gözlerini, saçları-
m öpüyordu.
Clea'yı kucağına aldığında kemerindeki cihazdan hafif bir ses yükseldi. Jordan, "Sadece bir dakikamız kaldığını haber veriyorlar," dedi. "Buradan hemen çıkmalıyız. Yürüyebilecek misin." "Ben... Hayır. Bacaklarım... "
"Öyleyse seni taşırım." Jordan onu hemen kucağına alıp odadan çıktı ve hızla koridorda ilerlemeye başladı. "Gemiden nasıl çıkacağız?"
"Geldiğim eibi. Deniz Kuvvetleri'nin helikopterleriyle." Kucağında Clea'yla köşeyi döndü. Ve olduğu yerde donup kaldı.
Simon Trott elinde tabanca ve yüzünde pis bir gülüşle karşılarındaydı. "O helikoptere yetişebileceğinizi hiç
sanmıyorum, Mr. Tavistock."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM
Clea, Jordan'ın tüm vücudunun kasıldığını hissetti. Koridora çöken derin sessizlikte, onun kalp atışlarını duyabiliyordu.
Trott silahını onlara doğrultmuştu. "Onu yere bırakın."
Yanıt yoktu.

Jordan, "Yürüyecek halde değil," dedi. "Başını çarpmış."
"Pekala, öyleyse onu taşıyacaksınız." "Nereye?"
Trott silahıyla koridorun ilerisini işaret etti. "Yük ambarına."
Jordan'ın söyleneni yapmaktan başka çaresi yoktu. Kucağında Clea'yla koridoru geçip ambara girdi. "Deniz Kuvvetleri'nin adamları burada olduğumu biliyorlar. Beni almadan gitmezler."
O sırada bir helikopter gürültüsü duyuldu. Trott alaylı bir sesle "Öyle mi?" diye sordu. "Ama bana gidiyorlar gibi geliyor."
Helikopterin havalandığını ve uzaklaştığını duydular.
Trott yüzünde sahte bir üzüntüyle, "Ne yazık ki, onlara yetişmek için geç kaldınız," dedi. "Bundan son
ra karanlık bölgeye girdiniz, Mr. Tavistock. Sizin gemiye hiç gelmemiş olduğunuzu iddia edeceğiz. Deniz Kuvvetleri de bunun aksini söyleyemeyecek." Elindeki silahla büyük sandıklardan birini işaret etti. "Şuradaki sandık ikinizi de alacak kadar geniş. Eh, çok da fena bir son sayılmaz, değil mi? En azından, ikiniz beraber olacaksınız."
Clea dehşetle donakaldı. İkisini birden o sandığa tıkacaktı. Peki ama sonra ne olacaktı? Sonra ne olacağını gayet iyi biliyordu. Sandığı denize bırakacaklardı. Jordan'la birlikte denizin dibine gömüleceklerdi.
Bir anda soluğu kesildi. Korkudan beyni durmuştu.
Jordan ise gayet sakin görünüyordu. Soğuk bir sesle, "Napoli'de sizi bekliyor olacaklar," dedi. "Onları atlatmanın, bu sandığı denize fırlatmak kadar kolay olacağını sanmıyorsun, herhalde." "Daha önce defalarca Napoli'ye girip çıktık."
"Ama bu sefer şansınız yaver gitmeyecek. Karanlık ve dar yerlerden hoşlanır mısınız, Mr. Tratt? Çünkü çok yakında öyle bir yere gideceksiniz. Hayatınızın geri kalan kısmını karanlık bir hücrede geçireceksiniz." Trott öfkeyle, "Sizinle daha fazla uğraşacak halim yok," dedi. "Kızı yere bırakıp sandığın kapağını aç. Ama sakın ani bir hareket yapmaya kalkma."
Jordan, Clea'yı indirdi. Ama onun ayakta duracak hali yoktu. Yere yığıldı. Jordan hemen yanına diz çöktü. Yüzünde garip bir ifade vardı. Clea'ya bir şey söy
lemek ister gibiydi. Öne doğru eğildiğinde ceketinin önü açıldı. Ve Clea, göğsündeki tabancayı gördü.
Trott, Jordan'ın sırtından onu göremiyordu. Clea hemen uzanıp Jordan'ın göğsündeki silahı aldı.
Trott öfkeyle, "Kadını yerde bırak!" diye bağırdı. "Hemen ayağa kalkıp sandığı aç."
Jordan, Clea'ya yaklaşıp dudaklarını kulağına yapıştırdı. "Beni kalkan olarak kullan," diye fısıldadı. "Tam
göğsüne nişan al."
Clea dehşet içinde kalmıştı. "Yapamam!" "Yapacaksın!"
Bakışları birbirine kenetlendi. Clea onun ne yapmak istediğini biliyordu. Sevdiği kadını kurtarmak için kendini kalkan olarak kullanacaktı. Onu kurtarmak için ölecekti. Jordan yavaşça omuzuna dokunup ona gülümsedi. Trott çileden çıkmıştı. "Sana ayağa kalk, dedim!"
Clea parmağını tetiğe yerleştirdi. Daha önce kimseye ateş etmemişti. Hedefini kaçırırsa ne olacağını gayet iyi biliyordu. Trott silahını doğrultup Jordan'ı vuracaktı. Çok dikkatli olup, hedefi tam ortasından vurmalıydı. Jordan'ı kurtarmak için bundan başka çaresi yoktu.
Jordan, onun alnına minik bir öpücük kondurdu. Bu belki de son öpücükleriydi. Birbirlerine bir daha dokunma fırsabnı bulduklarında, o sandığın içinde denize atılıyor olabilirlerdi. Trott, "Galiba seni hareketlendirmek gerekiyor," diye söylendi. Ve ateş etti.
Clea, Jordan'ın acıyla sarsıldığını hissetti. Kurşun 228
bacağına girmişti.

Halıya sızan kan damlaları Clea'yı çılgına çevirdi. Artık duracak hali kalmamıştı. Silahı iki eliyle tutarak nişan aldı ve ateş etti.
Kurşun Trott'un göğsüne isabet etti. Yüzünde korkunç bir şaşkınlıkla sendeledi. Elindeki silah kayıp yere düşmüştü. Dizlerinin üzerinde çöktü, silahı almaya çalıştı, ama ellerini kullanamıyordu. Yere yığıldı ve hareketsiz kaldı.
jordan soluk soluğa, "Hemen kaç," diye fısıldadı. "Seni bırakmam!"
"Ben gidecek halde değilim. Bacağım... "
"Sus!" Clea, dizlerinin üzerinde Trott'a doğru süründü ve yanı başındaki silahı aldı. "Bu gemiden kurtulmamıza zaten olanak yok. Silah seslerini duymuşlardır. Birazdan hepsi buraya doluşurlar. Birlikte kalmamız çok daha iyi olur." Sürünerek Jordan'ın yanına geri döndü.
Jordan'ın etrafı kan gölüne dönmüştü. Son bir gayretle Clea'nın dudaklarına uzandı. Dudakları şimdiden buz kesmişti.
Clea hıçkırıklar içindeydi. Jordan'ı yatırıp başını kucağına aldı. Koridordan gelen ayak seslerini duyuyordu. Burada kapana kısılmışlardı. Artık yapabilecekleri tek şey, kurşunlan biteme kadar mücadele etmekti. Ve ölümün acısız olması için dua etmek. Jordan'ın kulağına eğildi. "Seni seviyorum!" Ayak sesleri kapıya ulaşmıştı.
Clea sarhoş gibr.silahmı kaldırdı ve kapıya doğru nişan aldı. Ama ateş edemedi.
Üzerinde Deniz Kuvvetleri'nin üniforması olan
229
bir adam ona şaşkınlıkla bakıyordu. Adamın arkasında yine üniformalı üç adam vardı ve içlerinden biri Richard VVolf'tu.
Richard hemen odaya daldı. Jordan'ın etrafındaki kan gölünü görünce, "Helikopteri geri çağırın!" diye bağırdı. "Sağlık ekibini de hazırlasınlar." "Peki, efendim."
Clea hala silahı elinden bırakmamıştı. Namlusunu yere çevirmişti gerçi, ama eli hala tetikteydi. Silahı bıraktığı anda savunmasız kalacağından korkuyordu. "Hadi, ver onu bana."
Sarhoş gibi başını kaldırıp baktı. Richard ona gü-lümsüyordu. Elini yavaşça silaha uzattı.
"Hadi, ver." Clea bir an duraksadıktan sonra silahı ona verdi.
On beş dakika içinde helikopterle bir sağlık ekibi geldi. Bu zaman içinde Clea ayakta durabilecek kadar kendine gelmişti.
Başında korkunç bir ağrı vardı. Doktorlardan biri onu incelemek istedi, ama adamı itip Jordan'ın yanına koştu. Kendi durumu umurunda değildi. Jordan'dan başka bir şey düşünemiyordu. Onu sedyeye yatırıp helikoptere taşımak üzere kaldırdıklarında sedyeye sıkı sıkı yapıştı.
Jordan'ın sedyesini helikoptere alırlarken, subaylardan biri Clea'yı geri çekti. Onunla birlikte gitmesine izin vermeyeceklerini ancak o anda anladı. İçine büyük bir korku düştü. Onu bir daha hiç görememekten korkuyordu.
Subayı itip helikoptere atıldı. Ama güçlü bir çift kol onu tuttu ve binmesini önledi.
230
Richard Wolfdu.
Clea dehşet içinde direnmeye çalıştı. "Bırak beni! Onunla gitmek istiyorum." "Jordan'] hastaneye götürüyorlar. Merak etme, ona iyi bakacaklar." "Ben de onunla gitmek istiyorum. Bana ihtiyacı var."
Richard onu sımsıkı kavramıştı. "Onu çok yakında göreceğine söz veriyorum. Ama şimdi sana asıl bizim ihtiyacımız var. Bq gemide olanlar ve Van VVel-don hakkında bize bilgi vermelisin."

Helikopterin gürültüsü Richard'ın sözlerini boğdu. Clea çaresizlik içinde donakalmıştı. Ona iyi baksınlar, diye dua etti. İstediği tek şey buydu. Onun iyileşmesi." Richard yavaşça, "Miss Rice," diye seslendi.

Bilgi ve Paylaşım Platformu
Clea gözyaşlarının arasında ona baktı. "Size her şeyi anlatacağım, Mr. Wolf." Buruk bir gülümsemeyle, "Hatta, gerçeği bile," dedi. Jordan'ı iki gün boyunca göremedi.
Onun çok kan kaybettiğini, ama ameliyatın iyi geçtiğini ve hızla kendine geldiğini söylemişlerdi. Bundan başka bir şey öğrenememişti.
Richard Wolf onu, gizli servisin Londra yakınlarındaki evlerinden birine yerleştirmişti. Geniş bir bahçesi olan, sevimli bir evdi bu. Ama Clea'ya hapishane gibi geliyordu. Girişlerde bekleyen üç silahlı muhafız da bu izlenimi güçlendiriyordu.
Richard bir süre bu evde kalmasının şart olduğunu söylemişti. Peşinde hala kiralık katiller olabilirdi.
Bu yüzden, Clea'yı ortaya çıkarmak istemiyorlardı. Van Weldon'un gücünü kaybettiğini herkes öğrenene kadar burada saklayacaklardı. Ve tabii, Jordan'dan uzak tutacaklardı.
Clea ikisini ayrı tutmalarının asıl nedenini biliyordu. Jordan'ın soylu ailesinin işe el atmasına hiç şa- şırmamıştı. Clea böyle bir aileye kabul edilebilecek türde bir kadın değildi. Onun varlığı Tavistock ailesine utanç getirirdi.
Jordan'ın onu sevdiğini biliyordu. Ama bu sevgi hiçbir şeyi değiştiremezdi. Clea'nın geçmişi aralarında aşılmaz bir uçurum açmıştı.
Tavistocklar'ın, Jordan'ın iyiliğini istediklerini biliyordu. Onun uygunsuz bir kadınla birlikte olmasını istememeleri çok normaldi. Clea bunun için onları suçlayamazdı.
Ama kendi özgürlüğünü elinden almalarını bağış-layamıyordu. Onu attıkları hapishaneye iki gün boyunca dayanmıştı, ama daha fazla dayanacak gücü yoktu. İkinci günün sonunda mutlaka bu evden ayrılması gerektiğine karar verdi.
Çantasını alıp dışarı çıktı ve bahçe kapısında bekleyen muhafızın karşısına dikildi. "Dışarı çıkmak istiyorum." "Ne yazık ki, bu mümkün değil." "Çıkarsam ne yapacaksın yani? Arkamdan ateş mi edeceksin?" "Sizi korumak için emir aldım. Buradan hiçbir yere gidemezsiniz."
"Öyle bir giderim ki!" Kapıyı itmek üzereyken eve siyah bir limuzin yaklaştı ve tam Clea'nın onun de durdu.
Şoför hemen arabadan inip, arka kapıyı aç

ti.
Limuzinden yaşlı bir adam çıktı. Clea onun yaşına göre oldukça iyi durumda olduğunu gördü. Dimdik yürüyordu, vücudu da oldukça atletikti. Bir an durup Clea'yı inceledi. "Demek, o hanım sizsiniz."
Clea da onu tepeden tırnağa süzdü. "Ya siz? Siz kimsiniz?"
Adam elini uzattı. "Hugh Tavistock. Jordan'ın am-casıyım." '
Clea şaşkınlık içindeydi. Tek kelime edemeden adamın elini sıktı.
"Sizinle konuşmamız gereken çok şey var, Miss Rice. Lütfen, arabaya biner misiniz?"
"Hayır, ben gidiyordum."
"Onu görmek istemiyor musunuz?"
"Yani... jordan'ı mı?"
Hugh başını salladı. "Hastaneye kadar uzun bir yolumuz var. Bunun birbirimizi tanımak için iyi bir fırsat olacağını düşündüm."
Clea onun kendisinden ne istediğini anlayamı-yordu. Ses çıkarmadan arabaya bindi.

Bir süre hiç konuşmadan yan yana oturdular. Zaten ne konuşabilirlerdi? Apayrı dünyalardan geliyorlardı.
Birbirlerine söyleyecek hiçbir şeyleri yoktu.
En sonunda Hugh iç çekti. "Galiba, yeğenim size oldukça bağlanmış." "Yeğeniniz iyi bir adam." Clea başını pencereye çevirdi. "Çok iyi bir adam..." "Biliyorum."
"Bence o..." Clea gözyaşlarını bastırmak için kirpiklerini kırpıştırdı. "Bence o her şeyin en iyisine la-
231

233 yık." "Doğru."
"Bunun için de..." Clea derin bir nefes alıp yaşlı adama döndü. "Size zorluk çıkarmayacağım. Hiçbir şey istemediğimi bilesiniz. Hiçbir beklentim yok. İstediğim tek şey onun mutlu olması. Bunun için her şeyi yapmaya hazırım. Gerekirse, ortadan kaybolmaya da."
"Onu seviyorsunuz." Clea gözyaşlarını daha fazla tutamadı. Hugh Tavistock arkasına yaslandı. "Bu daha önce
de oldu."
"Efendim?"
"Daha önce de pek çok kadın yeğenime aşık oldu." "Buna eminim."
"Ama içlerinden hiçbirisi sizin gibi değildi." Hugh bir an duraksadıktan sonra, "Victor Van VVel-don'u tek başınıza çökerttiğinizin farkındasınız, değil mi?" diye devam etti. "Koca bir imparatorluğu alaşağı ettiniz." Clea omuz silkti. Bütün bunlar hiç umurunda değildi. Hugh'un, Villafjord'a el konulmasından sonra olan gelişmeler hakkındaki sözlerini dinlemedi bile. Yaşlı adam heyecanla anlatıyordu. Oliver ve Veronica Cairncross'un tutuklanmaları, Max Havela-ar'ın batışıyla ilgili soruşturmanın yeniden açılması,. Cairncross depolarında bulunan kaçak silahlar. Ne yazık ki, Victor Van VVeldon mahkemeye çıkacak kadar uzun yaşamayacaktı. Asıl cezası, ilahi adalete kalacaktı. Hugh anlattıklarını bitirdikten sonra Clea'ya ba-
234

kıp gülümsedi. "Bize büyük bir hizmette bulundunuz, Miss Rice. Sizi tebrik etmek istiyorum." Clea hiçbir şey söylemedi.
Hugh güldü. "Hayatım boyunca pek çok kahramanla tanıştım. Ama hiçbiri övgüye sizin kadar ilgisiz değildi." Clea omuz silkti. "Çok yorgunum, Lord Lovat. Eve gitmekten başka isteğim yok." "Yani, Amerika'ya mı?" "Herhalde. Başka nereye gidebileceğimi bilmiyorum."- "Ya Jordan? Onu sevdiğinizi sanıyordum."
"Bunun ilk olmadığını siz de söylediniz. Pek çok kadın yeğeninize aşık oldu." "Ama Jordan aşık olmadı. Şimdiye kadar..." Clea ne diyeceğini bilemeden ona bakakalmıştı.
Hugh, "Yeğenim çok değişti," diye devam ediyordu. "Eskiden son derece yumuşak başlı bir insandı, ama son iki gündür dayanılmaz bir hal aldı. Çok saldırgan davranıyor. Bütün doktorlarla ve hemşirelerle kavga etti; iki kez hastaneden kaçmaya kalkıştı. Ona, sizi hastaneye götürmek için vaktin çok erken olduğunu anlatmaya çalıştık. Biliyorsunuz, peşinizde pek çok kiralık katil vardı. Artık başınızda ödül olmadığını herkes öğrenene kadar beklememiz gerekiyordu. Ama artık bu sorun çözüldü." "Öyle mi?"
"Evet. Artık sizi buradan götürebiliriz. Bakalım, Jordan sizi görünce düzelecek mi?" "Beni görünce düzeleceğini düşünüyor musunuz?" "Richard Wolf öyle, dedi."
235
"Peki, Jordan ne diyor?"

"Pek bir şey söylemiyor. O zaten hep ketum bir insan olmuştur." Bir an duraksadıktan sonra, "Sanırım söyleyeceklerini size saklıyor," diye devam etti.
Clea acı acı güldü. "Sizin için çok zor olmalı. Düşünsenize, benim gibi bir kadın! Dostlarınız görmesin, diye beni dolapta saklamanız gerekecek."
"Eğer böyle bir şey yapsaydık, atalarımdan pek çoğunu o dolapta bulurdunuz."
"Anlayamadım."
Hugh neşeli bir kahkaha attı. "Bizim ailenin pek de uygun olmayan eşler seçmek gibi bir geleneği vardır.
Yüzyıllar boyunca ailemize çingeneler, sosyete fahişeleri ve hatta birkaç serseri Amerikalı girdi. Onların
arasında sizin ilgi çekeceğinizi pek sanmıyorum."
"Yani... Ailenize girmeme izin verecek misiniz?"
"Bu konuda karar verme hakkı benim değil, Miss Rice. Jordan'ın."

Bilgi ve Paylaşım Platformu
Clea başını pencereye çevirdi. Birlikte olmalarının Jordan'ı mutlu edeceğini nereden bilebilirlerdi? Clea'nın kollarında belki birkaç ay, belki birkaç yıl boyunca mutlu olacaktı. Ama ondan sonra, karısının aslında kim olduğu kafasına dank edecekti.
Çantasına yapıştı. Kaçıp gitmek istiyordu. Son birkaç hafta boyunca böyle hayatta kalmıştı: Kaçarak. Erkeklerle ilişkilerini de hep böyle bitirmişti. Ama bu kez kaçmasına olanak yoktu. Jordan'la hiç olmazsa bir kere görüşmek zorundaydı. Ona dürüst davranmak istiyordu. Her şeyi önüne serip, gerçekleri görmesini sağlayacaktı.
Hastaneye vardıklarında, ilişkilerinin ikisini' ile mutluluk getirmeyeceğine kendini ikna etmişi i
Asansörden inip Jordjjn'ın odasına yönelirken, ona elveda demeye hazırlanıyordu. Kararlı adımlarla odaya girdi.
Ve tüm kontrolünü kaybetti.
Jordan koltuk değneklerine dayanmış olarak pencerenin yanında duruyordu. Kapının açıldığını duyunca döndü.
Clea'nın yanındaki muhafızlar odadan ayrıldı. Artık yalnızdılar.
Clea onun kollarına atılmamak için kendini güç tutuyordu. Duygularını belli etmemeye çalışarak, "Seni iyi gördüm," dedi.
Jordan bakışlarını onun yüzünden ayırmıyordu. "Seni görmeye çalıştım."
"Amcan söyledi. Beni buraya getirmenin tehlikeli olacağını düşünmüşler." Clea'nın dudaklarında hüzünlü bir
gülümseme belirdi. "Ama artık Van VVeldon ortadan kalktı. Kendi hayatlarımıza geri dönebiliriz."
"Sen dönecek misin?"
"Başka ne yapabilirim."
"Benimle kalabilirsin."
Clea bakışlarını onunkilerden kaçırdı. "Seninle mi? Yani... İngiltere'de mi?"
"Benimle, demek istedim. Hangi ülkede olduğu önemli değil."
Clea zoraki güldü. "Bu biraz belirsiz bir teklif."
"Ben gayet açık konuştuğumu sanıyorum. Görmek istemeyen sensin."
"Neyi görmek istemiyorum?"
"Birlikte bir cehennemden kurtulduğumuzu. Birbirimize çok önem verdiğimizi. En azından, ben sana önem veriyorum. Ve bu kez kaçmana izin vermeye 237 hiç niyetim yok."
"Bana nasıl önem verebilirsin? Kim olduğumu bile bilmiyorsun." "Kim olduğunu biliyorum."
"Sana defalarca yalan söyledim." "Biliyorum."

"Hem de, korkunç yalanlar." "Bana gerçeği de söyledin."
"Ancak mecbur kalınca! Jordan, ben sabıkalı bir kadınım. Ailem hırsızlarla dolu. Tanrı bilir, çocuklarım da hırsız olur."
"Ne olmuş, yani? Babalığın kolay olduğunu düşünüyor değildim."
"Ya bu ne olacak?" Clea çantasından Jordan'ın saatini çıkardı. "Bunu çaldım. Senin çok değer verdiğin bir
şeyi çaldım. Bunu, sana gerçeği göstermek için yaptım. Bana güvenemeyeceğini anlamanı istedim."
"Hayır, Clea. Saati çalmanın nedeni bu değildi."
"Öyle mi? Neydi, peki?"
"Benden korkuyordun."
"Korkmak mı? Ben mi korkuyordum?"
"Seni sevmemden korkuyordun. Beni sevmekten korkuyordun. Senin kusursuz bir insan olmadığını anladığımda sevgimin bitmesinden korkuyordun."
Clea öfkeyle, "Pekala," dedi. "Bu korku sence yerinde değil mi? Önünde sonunda, benim aslında kim olduğumu fark edecek değil misin?"
"Senin kim olduğunu zaten biliyorum. Senin gibi bir kadın bulduğum için çok şanslı olduğumu da..."

"Şanslı mı?" Clea güldü. "Şanslı ha! Benim hırsız olduğumu unuttun, galiba. Bu saati de ben çaldım!" Jordan onun bileğini kavradı. "Senin çaldığın tek
şey, sevgilim, kalbimdi."
Clea ona bakakaldı. Jordan'dan kaçmak istiyor, ama bunu yapacak gücü bulamıyordu.
"Bu kez kaçamayacaksın, Clea. Belki hayatın boyunca hep kaçarak yaşadın. İşler sarpa sardığında kaçıp
gittin. Ama ben sana farklı bir şey öneriyorum. Sana kalabileceğin bir ev veriyorum."
Clea başını önüne eğdi. Defalarca ondan kaçmaya çalışmıştı. Ama aslında kaçmak istediği o değil, kendisiydi. "Seni zorlayamam, Clea. Ben bir karar vardım; şimdi de senin karar vermen gerekiyor." Clea, "İnanmak istiyorum," diye fısıldadı.
"İnanacaksın. Belki hemen değil, ama birkaç ay, ya da, birkaç yıl sonra. Günün birinde bana inanacaksın. Ve o zaman kaçaklık günlerin geride kalacak."
Clea gözyaşlarının arasından ona baktı. O günler zaten geride kalmıştı. Kollarını Jordan'ın boynuna dolayıp onu kendine çekti. Jordan'ın mutlulukla gü-lümsediğini gördü.
Bu gülümseme, kalbini çalan hırsızın gülümseme-siydi. Kalbi, bundan sonra hep ona ait olacaktı.

SON